

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Eva Völler

PAZARTESİ ERKEĞİ

Roman

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

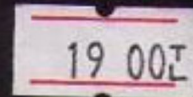
"Pardon, benim adım ne, söyleyebilir misiniz?"

"Tabii, senin adın Isabel ve sen benim nişanlımsın."

İnanılır gibi değil, ama bu doğru olabilir: Isabel hafızasını kaybetmişti ve kim olduğu, nereden geldiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Fabio, geleceğin çok yıldızlı bir restoranının sahibi; bir ilah gibi görünmekle kalmayıp yine bir ilah gibi yemek pişirebilmekteydi. İnsan böyle bir nişanlısının olmasına sevinirken, aynı zamanda günün birinde onu hatırlayabilmeyi de umabilirdi. Ancak bu adam neden kendisine kaba davranırken, baş döndürücü İtalyan çekiciliğini sadece kadın müşterilerine gösteriyordu? Peki kendisi aşçı yardımcısı olmasına rağmen, neden havuç bile doğrayamıyordu? Mafya babası kılıkli adamlar onlardan ne istiyordu?

Parmağında üç kıratlık bir elmas yüzük ve ayağında markalı ayakkabılarla bu kaba İtalyan için tencereleri ovması ve aşçı önlüklerini ütölemesi de neyin nesiydi?

Makamlar, soslar ve silahlar arasında geçen olaylar, "Kadın Hikâyeleri Ödülü" alan yazar Eva Völle'nin kaleminden "Pazartesi Erkeği"nde eğlenceli aşk hikâyesine dönüşüyor.

YAZAR HAKKINDA

1956 yılında doğdu. Darmstadt Bölge Mahkemesinde hâkimlik yaptı. Bugün eğer kitap veya senaryo yazmıyorsa, serbest avukat olarak çalışmaktadır. Çok beğenilen romanı "Postacı Artık Kapıyı Çalmıyorsa" 1996 Kadın Hikâyeleri Ödülünü kazandı.

Eva Völler'in diğer kitapları: "Geçenlerde Yatakta", "Tam Kadın Part-Time Erkek Anyor", "Isır Beni", "Kaos Kadını", "Önemli Olan Sadakatsizlik", "Bir Erkek Yakalayacağım", "Kısa ve Kalpsiz", "Kadınlar Erkekleri Ayırtırsa", "Elini Çek-Ya Da Evle- nirez'dir.

Kyrhos Yayınları / 16

Kitabın Adı / Pazartesi Erkeği
Kitabın Orijinal Adı / Der Montagsmann
Yazar / Eva Völler
Tercüme / Şule Şenkaya
Baskı / Cantekin Matbaası

1. Baskı Ocak 2010 ISBN: 978-605-4232-84-0 Yayıncı Sertifika No / 16476 © Bastei

Lüble, 2006.

© Bu kitabın tüm hakları Kyrhos Yayınları'na aittir.

Yayın Yönetmeni / Ali Burak Topaloğlu İdari Koordinatör / Bilge Ekinci Editör
Yardımcıları / Elif Özcan-Ferda Yaraş Redaktör / Mine Işık

mkitap

İnternette satış:

www.mkitap.com

KYR.1 İOS KYRHOS YAYINLARI Cığır Mumcu'nun Sokağı No: 21/4 GOP / ANKARA

Tel: (312) 447 04 57 Faks: 447 66 35

www.kyrhos.com.tr

e-posta: kyrhos@kyrhos.com.tr

7 Mermer görünümü verilmiş siva (Ç.N.).

PAZARTESİ ERKEĞİ

Eva Völler

Tercüme Şule Şenkaya

Ocak 2010

Kendinizi şımartmak mı istiyorsunuz?

Yalnız, iki kişi baş başa veya iyi dostlarınızla birlikte sakin bir akşam mı?

Özel ve seçkin yemeklerin ve eski şarapların arasında, lüks ve nezih bir ortamda olmak mı istiyorsunuz?

O zaman bizim mekânımız tam size göre.

İçeriye buyurun ve zarif misafirperverliğimizin tadını çıkarın...

"Bu, büyük yemek salonu..." dedi Fabio. Kollarını genişçe açarak etrafı gösterirken, müşterinin mekânın büyüklüğünü doğru açıdan görüp görmediğini düşünüyordu. Doğru bakış açısı, eğer bu bayan geleceği görebiliyorsa mümkündü. Bunun için de etraftaki tüm pisliğin yok olduğunu düşünmesi gerekiyordu; perde gibi olmuş örümcek ağlarını, mobilyaların her birinin üstündeki bir parmak kalınlığındaki tozu ve muhtemelen nesillerden beri burada geceleleyen berduşların arkalarında bıraktığı çöpleri.

İsabel van Helsing, elindeki reklam broşürünün üzerinden gözlerini kısarak etrafa bakındı.

Salon daha önce hiç kullanılmış mıydı?

Tabii, son olarak elli yıl önce diye düşündü Fabio.

Kıbarca "Hayır, tabii ki kullanılmadı." derken, sesinden kızgınlığının belli olmadığını umuyordu. "Evi daha iki hafta önce devraldık ve daha her şeyi gözden geçirme devresindeyiz. Tabii her şeyi tamir etmeye başladık. Bina çok büyük..." diye de ekledi.

"Bu dışarıdan da belli oluyor. Büyük ve terk edilmiş durumda." İsabel van Helsing, bu sözleri adama bakarak söylerken içinden bu tarifi adama da uyduğunu düşünüyordu. Sonra yüksek topuklarının üzerinde, dikkatlice sekerek tahta kalaslar üzerinden salona geçip içi ürpererek duvarlarda asılı av ganimetlerini seyretti; temizlenemeyecek kadar tozlu, kısmen çürümüş geyik başları ve boynuzlar. Bu kadar çok boynuz için bir yığın avcının yıllar boyunca bu hayvanları öldürmüş ve buraya getirip asmış olması gerekirdi.

"Aman Tanrı'm" dedi.

"Burayı sadece temiz haliyle tasavvur etmeniz gerekir." dedi Fabio aceleyle. "Tabii bu ıvır zıvır da atılacak." İsabel'in yüksek topukluların üzerine daha da uzun görünen bacaklarına bakmamaya çalıştı. Ve tabii ki poposuna da.

"Sizin törene kadar burada her şey pırıl pırıl olacak."

Bu arada da kendi kendine, kadının sağ elindeki yüzüğün nişan yüzüğü olup olmadığını sormaktaydı. Dünya hiç böyle gösterişli bir parça görmüş müydü acaba? "Üç kırat, ya da üç buçuğa benziyor." demişti Nataşa.

Nataşa'ya kalırsa, bu işlerden pek anlamadığı için ona gözü kapalı inanırdı.

Bu yeni müşterinininki gibi (İnşallah yeni müşteri!) büyük bir düğün, en azından bir düzine temizlik ekibinin parasının ödenmesini sağlayabilirdi. Sonra da burayı zengin arkadaşlarına tavsiye ederse, iki veya üç aşçı yamağı, iki bayan servis elemanı ve bir pasta ustasının maaşlarını da karşılayabilirdi. Ayrıca daha

haftalarca burada çalışması gerekecek birçok tamircinin masrafını da... Bu bayanın tek bir şey yapması gerekiyordu: Düğününü burada organize etmek.

"Evet." İsaabel adamın gözleri açıkken gördüğü rüyalarını böldü ve mekâna kesin reddedici tavırlarla bakındı. "Yani... Bilmem ki ne desem?.."

"Romantik?" diye tamamladı adam. "Tarihî?"

"Buraya en çok uyan tanımlama 'ümitsiz!' bence." dedi İsaabel.

Neden tam da bunun gibi burnu havada bir cadaloz kadının böyle güzel bir poposu vardı? Ve neden bu cadaloza kibar davranmak zorundaydı?

Neyse ki şansına, ikinci sorunun cevabı hemen aklına geldi: Acilen müşteriye ihtiyacı vardı. Paralı müşteriye...

"Çalışmalarımız sürüyor." dedi, "Restore ediyoruz ve mutlaka zamanında hazır olacak. Kusursuz bir ambiyansa kavuşacak. Sizin düğünüze uygun biçimde."

"Hımm..." dedi İsaabel, tekrar etrafa bakındı ve pek de sevinç çılgınlıkları atacak gibi durmuyordu.

"Bir de lavaboları görebilir miyim lütfen?" dedi.

"Eh... Görmeseniz daha iyi olur. Orası şu anda tam bir şantiye gibi." Tam bir felaket demek daha doğrudu ama bunu söyleyemezdi, değil mi? Yani şöyle diyemezdi: "Bazı günler aşağıdaki borulardan bolca bok dışarıya fışkırıyor, ama tesisatçıyı çağırdık."

"Bay...?"

Minicik çantasının içini karıştırıyor, belli ki biraz önceki tanışmaları sırasında Fabio'nun verdiği kartviziti arıyordu.

"Santini." dedi adam. "Fabio Santini"

Daha önce de ismini söyleyerek kendisi takdim etmişti, hatta iki defa. Birincisi İsaabel'in bir kız arkadaşı telefon edip bu görüşme için randevu ayarladığında ve biraz önce geldiklerinde.

"Bay Santini, açık konuşayım mı?" diye sordu İsaabel, bir taraftan elindeki broşürü buruşturup yere düşürürken.

"Şartsa, buyurun."

Kollarını açarak tüm mekânı gösteren İsaabel, "Her şey tamamen pis, korkunç biçimde yıpranmış ve çok kötü kokuyor. Masalar ve sandalyeler sanki tahta kurtlarının geride bıraktıkları deliklerden oluşuyor. Her şey sanki... Çöp!"

Fabio dişlerini gıcırdatmayı zor önledi. Ayrıca kızı tutup sarsma isteğini de. Soğuk bir biçimde "Nasıl isterseniz." dedi.

İsaabel bir iç geçirdikten sonra: "Gelecek ay evlenmek isterken, yer aramakta neden bu kadar geç kaldığımı merak ediyorsunuzdur mutlaka, değil mi?"

Bu konu Fabio'yu kesinlikle hiç ilgilendirmiyordu, ama yine de kibarca başını salladı. Artık ilgilenmiyordu, zira burayı kiralamayacağı elindeki dev pırlanta kadar kesindi.

"Çünkü o gün yaş günüm. Yirmi dokuzuncu yaş günümü düğünümüzde kutlamanın güzel bir fikir olduğunu düşündük. Astrolojik açıdan da çok uygun bir tarihi, eğer konuyu anlıyorsanız."

"Tabii." dedi Fabio, kızın ne demek istediği hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen.

"Töreni önce başka bir yerde yapacaktık, aynı bunun gibi bir malikânede, yalnız biraz daha..." uygun bir tarif yapabilmek için düşünmeye başladı.

"Daha temiz..." dedi, Fabio.

İsabel başını salladı, "Ancak orası yandı. 'Kara Koyun' adındaki yer."

Fabio başını salladı, olayı çok iyi biliyordu.

"Eh, yani..." diyen Isabel son bir kez etrafına bakındı ve yüksek topuklularının üzerinde kapıya doğru yürüdü. Büyük bir hata yaparak da kapının koluna asıldı. Zaten menteşelerinden gevşemiş ve eğri duran kapı, büyük bir gürültü ile yerinden çıkıp paramparça bir vaziyette yere serildi. Isabel van Helsing, son anda kenara sıçrayabildi.

"Bir şey olmadı, değil mi?" diye sordu Fabio.

"Aman Tanrı'm!" Isabel pahalı görünen elbisesinin üzerindeki tozları çırpı. "Burada insanın hayatı tehlikede!" Bu aksiyon esnasında topuklu sandaletlerinin birini kaybetmişti. Fabio onu yerden alıp kendisine uzatırken, bu yüksek topuklar olmaksızın ne kadar da küçük olduğunu fark etti. Başı Fabio'nun ancak çenesine geliyordu. Tesadüfen doğru yerlerde kavisleri olan, **minik** narin bir periye benziyordu. Hiç onun tipi değildi aslında. Ayrıca tam bir baş belasıydı. Kapının ayaklarının önünde parçalanmış olması da iyi olmuştu.

"üzüldüm." dedi. "Bu tam bir şanssızlık. Bunları tamir edecek ustayı dün gelmesi için çağırmıştık, ama bunu yarına ertelemek zorunda kaldı."

İsabel, Fabio'nun elindeki ayakkabısını aldı; yani adamın kol saatindeki deri kayıştan neredeyse daha az derisi olan zarif bantlı sandaletini. Ve topuğu da neredeyse ayakkabının boyu kadardı. Bu şeylerle yürüyebilmek neredeyse anatomik bir mucizeydi.

"Kaderin bir cilvesi..." dedi Isabel sandaletini ayağına giyerken.

"Ne?" diye sordu Fabio. "Kapının devrilmesi mi?"

Başını "Hayır." anlamında sallayan Isabel, "Bu yangın. Bir resim kadar güzel, harika bir mutfakta donatılmış olan çiftlik evi, sadece duvarları kalana kadar yanıyor ama küçük bir yangının işe yarayacağı, ahır gibi bu yer sağlam duruyor." Etrafına aşağılayıcı bir bakış fırlattı. "Aslında buranın pek bir işe yaramayacağını anlamak için benim de sadece birkaç dönem yaptığım gibi iç mimari okumak bile gerekmiyor. Doğruluğumu bağışlayın ama burası çürümüş bir harabeden başka bir şey değil. Buraya sadece bir şey lazım: Büyük, sağlam bir yıkım aracı."

Fabio donmuş bir yüz ifadesiyle gözlerini kıza dikmişti. Bu inatçı keçi, böyle haince şeyler söylemiş olabilir miydi?

Kız yüksek topuklarının üzerinde sekerek giderken, istemeden de olsa, ön tarafı kadar güzel olan arka tarafını incelemekteydi. Bu kız bir canavardı ama poposu harikaydı, aynı bacakları gibi.

Adamın bakışlarını hissetmiş gibi, omuzunun üzerinden baktı. "Erik ile Daphne'nin nerede olduklarını biliyor musunuz?"

"Eğer nişanlınız ile kız arkadaşınızı soruyorsanız, balayı dairesini görmek için yukarıya gittiklerini zannediyorum."

"Nasıl olsa buna gerek kalmadı."

"Dışarıya çıkış yolunu bulabileceğinizi tahmin ediyorum." dedi Fabio buz gibi bir sesle. "Güle güle."

Fabio bir daha onun tarafına bakmaksızın Isabel van Helsing'in yanından geçip yönetim binasına doğru gitti. Son sözleri tıslar gibi çıkmıştı ağzından. Ona kalsa, bu kendini beğenmiş çulluk bir daha gözüne gözükmemeliydi.

İsabel. ürpererek arkasından baktı. Kasılmış sırtı ve kızgınlıkla havaya kalkan başına bakılırsa, adamdan fazla olumlu puan almadığı anlaşılıyordu. Belki de binayı bu kadar çok kötülememeliydi. Bu eski binanın onun için ne kadar önemli olduğu ortadaydı.

Ancak sahibinin tüm coşkusu buranın umumi tuvalet gibi kokuyor olması gerçeğini değiştiremezdi. Buraya gelirken kokuyu uzaktan bile duymuştu, ancak Daphne en azından bir görmeleri gerektiğini söylemişti.

"Harika, otantik görünüyor." demişti. "En azından iki yüz yıllık gibi."

İsabel'in kendi tahminlerine göre ise çiftlik, en az üç belki de dört yüzyılı devirmiş gibiydi ve pis odalarda duran mobilyalar da daha yeni olamazdı.

Tören için burası kesinlikle uygun değildi, ancak gururlu sahibine bunu biraz daha diplomatik bir dille söyleyebilirdi. Biraz önce ayrılırken oldukça küskün görünüyordu. Belki de İtalyan olduğundan böyle olmuştu. Sevdikleri şeylerle dalga geçilmesine en az onlar tahammül edebilirlerdi.

Bu yıkıntı hiç kimse için bir hobiden fazlası olamazdı. Yine de biri bu yıkıntudan dört hafta içinde bir gurme tapınağı yapabilmeyi düşünüyorsa, kendine çok fazla güveniyor demektir. Hayır, buna delice bir hayal bile denilebilirdi.

Bu nedenle ne kadar kibar olursa olsun, adam onu her durumda yanlış anlayacaktı.

Ayrıca moralinin çok bozuk olması da onun suçu değildi. Bunun tek sebebi bu İtalyan maçosunun sürekli poposuna ve bacaklarına bakması da değildi. Sadece kendisi de neden keyiflik olduğunu bilemiyordu. Günlerdir öyle sinirliydi ki en hafif bir tahrikte patlıyordu. Olay, bu düğünün tarihiydi. Ya da... Düğünün ta kendisi!

Sadece tören veya bunun yeri değil. Evliliğin kendisi!

Neden sürekli gözlerinin önüne Erik'in kendisine evlenme teklifini yaptığı an geliyordu? Kendisinin de her defasında "Evet!" dediğini duyuyordu? Bazen bu sahnede başka bir cevap da oluyordu.

Mesela, "Bilmiyorum." veya "Neden bu kadar çabuk?" ya da "Neden evlenelim ki?"

' Hatta bazen de daha basit: "Hayır."

Toz toprakları ile dolu bir merdiven gördü.

Üst kata yaklaşırken "Erik?" diye seslendi. "Daphne? Neredesiniz?"

Yukarı taraf, aşağıdaki kadar çok umumi tuvalet gibi kokmuyordu ama toz ve örümcek ağları daha fazlaydı. Isabel, yüzünden bir avuç dolusu örümcek ağı topladı ve iğrenerek tükürdü. Bu Fabio ...'nın personeli var mıydı acaba? Şimdiye kadar onun dışında hiç kimseyi görmemişti.

Adamın adını yine unuttuğu için cebinden kartviziti çıkarttı. Santini. Fabio Santini. Güzel isim, tam İtalyan ismi. Daphne, adamın Napoli'den olup, kendi restoranını açmadan önce Paris'te beş yıldızlı bir gurme restoranı için yemek pişirdiğini anlatmıştı.

Taş duvarların arasından, adam boyu eski meşe *lambirilerle* kaplı, biraz genişçe bir koridor geçiyordu. "Hiç olmazsa bu güzel." diye itiraf etmek zorunda kaldı Isabel kendi kendine. Daphne pek de haksız sayılmazdı, ortam gerçekten otantikti. Sadece yeterince para ve zaman olsaydı burası güzel bir yer olabilirdi, hatta ünlü bir restoran da olabilirdi. Ama ancak birkaç ayda, kesinlikle birkaç haftada değil. Belki de düğününü ertelenmeliydi. Kim aynı anda hem evlenip hem de yaş günü kutlardı ki! Hatta daha iyisi bir sene daha beklemek olabilirdi, o zaman otuz yaşında olurdu. Miskin bir yirmi dokuza göre yuvarlak bir sayı, kutlanmayı daha çok hak ediyordu.

"Erik, yukarıda mısın? Daphne? Hey!"

Isabel bazı sesler duyup kulak kabarttı. Sağında kalın taş duvarların arasında dar bir kapı vardı ve onun önüne geldiğinde sesler belirginleşiyordu. Tereddüt etmeksizin kapıyı içeriye doğru itti. Kapı gıcırdayarak ve inleyerek karanlık, küf kokan duvarları koridorunki gibi meşe ağacıyla kaplı bir odaya açıldı. Odada bir pencere varsa bile çok sıkı kapatılmış olmalıydı; zira koridordan gelen zayıf bir ışığın dışında oda karanlıktı.

Kapı açıldığında sesler daha iyi duyuldu. Isabel seslerin Erik ve Daphne'den geldiğini anladı, hatta bazı kelimeleri bile seçebiliyordu. Bir kez de kendi ismini duyduğundan emindi.

Buna rağmen bu odada kendisinden başka kimsenin olmadığı kesindi. Her yerde yoğun örümcek ağları vardı ve loş ışığa rağmen kapının eşiğinden hemen sonra görünen toz katmanı, onlarca yıldan beri buraya kimsenin girmediğini gösteriyordu.

Sesler, -sanki duvarların içinde oturan hayaletlerden geliyor- muşçasına- garip bir biçimde, derinden ve çok uzaktan geliyordu.

Duvarların içinde... Isabel gözleri zayıf ışığa alışana kadar birkaç saniye bekledi, sonra karanlık odaya girdi.

Fabio fileto bıçağını bilek taşına sürtüyordu. Sonra bıçağı ışığa doğru tutarak keskinliğini inceledi. Yaprak inceliğinde olması gerekirdi ve öyleydi de.

"Bununla 'kimi öldürmek istiyorsun?' diye sordu Nataşa. "Çok kızgın görünüyorsun."

"Belki de gerçekten çok kızgınımdır."

Bu akşam yenecek balığı kuyruğundan tuttu, parlak çelik tezgâhın üzerine attı ve boylamasına kesti.

Ocağın önünde duran ve sos için meyane hazırlayan Nataşa yemek kepçesini kaldırdı.

"SarUşan prensese kızgınsın değil mi? Sahi adı neydi?"

"İsabel van bilmem ne. Artık hatırlamıyorum."

"Burayı pek beğenmedi, değil mi?"

Fabio omuz silkti sadece.

"Sana söylemiştim zaten. Ardışık terslikler kanunu bize karşı çalışıyor."

"Sen ve senin şu zar teorilerin." dedi Fabio.

Nataşa yemek yapmaya ve şişmanlamaya başlamadan önce Las Vegas'taki bir gazinoda şov kızı olarak sahneye çıkıyordu.

"Neden? Doğru söylüyorum. Terslikler üst üste, şanssızlıklar peş peşe gelir." Nataşa gazlı fırının ısını bir derece indirdi ve çok yüzüklü elini salladı. "Önce müşteri tuvaletlerinin sızdırması balyoz darbesi gibi indi." diye saymaya başladı. "Sonra kilerin ıslanması olayı... Sonra İnşaat Dairesi'nden gelen ve hayatımızı cehenneme çeviren tip..." Durdu, düşündü. "Unuttuğum bir şey var mı?"

Adam ona marangoz ile yaşadıkları felaketi, tesisatçı ile olan problemleri veya Harry'nİN grihini hatırlatabilirdi ama o da zaten bunları biliyordu.

Fabio, balığın içini çıkarttı. Gerekli biçimde boyuna dilimledi ve kenara bıraktı. Sonra yeni bir tahta alıp üzerine, temizlenmiş birkaç havuç koydu. Biraz önce balığı temizlerken kullandığı bıçak kadar keskin başka bir bıçak ile çalışmaya başladı. Bıçağın tahta üzerinde çıkardığı yeknesak tıkırtı, kulakları için teselli edici bir sestti. Hayatında daima güvenebileceği bir şey. Eğer çok iyi yapabildiği bir tek şey varsa, o da yemek pişirmekti.

"Aman da aman, kendi gözlerimle görmeseydim inanmazdım!" dedi kapıdan gelen erkek sesi.

Fabio havuç kesmeyi bıraktı ve selamlamak üzere geri dönerek, gelen ziyaretçiye bıçağı fırlatmak için duyduğu isteği zorla bastırdı.

Bunun yerine yavaşça dönerek, kayıtsız bir tavır takındı.

"Merhaba Nero."

"Fabio." Kendisinin Alp Dağları'nın bu tarafındaki en büyük İtalyan gurmesi olduğunu iddia eden Nero Foscari, yüzünde geniş bir gülümseme ile kapıda duruyordu.

"Sen büyük bir ustasın ve hep böyle kalacaksın." dedi Nero. "Senden başka hiç kimse havuçları böyle doğrayamaz."

"Siz onu bir de soğan doğrarken görmelisiniz." dedi Nataşa. "Sanki bir makineli tüfek gibi."

Nero ona tehditkâr bir bakış fırlattı ama o da bu bakışlan korkusuzca iade etti. Las Vegas zamanından beri tüm muhtemel Amerikalı mafya babaları ile senli benli olduğundan sık sık bahseder; birkaç salak Napolili mafya babası

müsveddelerinin gazinolarda tanındıkları ile aşık atabilmeleri için sabahları erken kalkmaları gerektiğini söylemekten büyük zevk alırdı.

Maalesef, ister gerçek ister hayali olsun, Nataşa'nın ilişkileri Fabio'nun hiçbir işine yaramıyordu.

"Son geldiğimden beri burada çok şeyler olmuş." dedi Nero ve etrafa takdir eden bakışlarla baktı. Pınl pırl tezgâhları, pişirme ünitelerini uzman bakışlarla inceledi, parmaklarını çelik dolapların nikelajlı parlak kapaklarında ve yüksek raflarda gezdirdi.

"En güzel profesyonel yemek pişirme araçları" dedi takdirle. "Bu bıçaklar Japonya'dan mı?" Kafasını sallayıp dilini şaklatarak kendi sorusunu kendisi cevapladı: "Tabii ki... Zaten bir bakışta belli oluyor."

"Belli oluyorsa, böyle aptal sorular sormaya da gerek yok." diye laf attı Nataşa. "Zira böyle yapılırsa, geri kafalı imajı yaratılıyor."

Nero zayıf, ancak bir altmışlık olan bedenini öyle bir dikleştir-di ki pantolonunun boyu yukarıya çıkarken, sadece zayıf ayak bilekleri görünmekle kalmayıp ayakkabılarının en az on santim boyundaki topukları da ortaya çıktı.

"Bu kadına terbiye vermen lazım." dedi. "Düşük çeneli kadınlara hiç tahammül edemem."

"Bir de bana sor bakalım, kimlere hiç tahammül edemem!" diye cevap verdi Nataşa.

"Nataşa, bizi biraz yalnız bıraksan?" dedi Fabio, "Sos ile ben ilgilenirim."

Nataşa geniş omuzlarını silkti, Nero ya zehirli bir bakış fırlattı ve kızıl boyalı kıvrıkcık saçlarının üzerindeki aşçı şapkasını çıkartıp başını dikleştirip mutfaktan çıkarken, Murphy kanunlarından bir şeyler mınıldanıyordu.

"Çok fazla konuşuyor." dedi Nero kadının büyük poposuna beğeni ile bakarken. "Ama poposu, çok harika. İnan bana, çok harika."

"İnanıyorum."

"Böyle bir poposu olmasaydı, onu çoktan öldürmüştüm."

"Senin yerinde olsam bunu iyice düşünürdüm. Nataşa birinci sınıf bir aşçı yardımcısı. O olmasaydı, burayı hemen kapatmam gerekirdi."

"Öyleyse ona erkekler iş konuşurken çenesini kapatmasını öğret." Nero, İtalyanca konuşmaya başlamıştı. Nataşa'nın ocağın yanına bıraktığı kaşığı aldı ve tencerede fokurdayan sıvıyı kanştırmaya başladı. "Çok güzel kokuyor. Bu ne olacak, balık çorbası mı? Bugün kime yemek yapıyorsun?"

"Birkaç arkadaşta."

"İlginç. Hâlâ arkadaşın var mı?"

Fabio bir şey söylemedi. Nero'nun alışlagelen sözlerini bitirene kadar beklemeyi tercih etti. Son zamanlarda Nero ve Giulio ile ilgili konulardaki sloganı, "beklemek ve sabretmek"U

"Peki, paralı müşteriler için ne zaman yemek yapacaksın?"

"Onlar da gelecek."

"Belki de dışarıdaki pahalı araba ile gelen insanlardır?"

"Olabilir. Henüz karar vermediler."

"Ne istiyorlar? Akşam yemeği mi?"

"İç yüz kişilik bir düğün töreni."

Nero etkilenmişti. "Belki de karar vermelerine yardımcı olmalısın. Bu senin lehine olur demek istiyorum."

"Henüz etrafı geziyorlar."

"Mutfağı gezseler daha iyi olurdu. Geri kalan yerler sadece döküntü."

"Bitmiş hâlini düşünebilmek için sadece biraz hayal gücüne ihtiyaç var. Bu dükkânı kiralayacak insanlarda da bundan yeterince var zaten." dedi Fabio.

"Önemli olan yeterince paralarının olması."

"Olmasa bana ödeme yapamazlar."

"Ve sen de patrona yapamazsın." Nero sırtı ve bu arada sivri köpek dişleri ortaya çıktı.

Fabio, Nero'ya yüzyıl boyunca Giulio'nun kendisinden para alacağı olmadığını anlatabilirdi ama o nasıl olsa anlamayacaktı. Giulio'nun her sözü Nero için kanundu ve ölünceye kadar da bu değişmeyecekti.

"Patron ayrıca Raphaela'yı kafandan çıkartırsan da çok mutlu olacak." "Ben Raphaela'yı kafamdan çıkarttım."

Nero, başını şüpheli bir biçimde sağa sola yatırdı. "O buna | fMnmiyor. Kızı geri almaya çalışacağından emin."

"Ben artık onu istemiyorum."

"Yalan söylüyorsun. Raphaela gibi bir kadını istememek ha? Bu mümkün değil."

Normal şartlar altında Fabio ona hak verirdi, ama buradaki iartlar normalin dışındaydı.

"Raphaela'ya ilgi duymadığıma inan artık."

"Ben sana inansam bile Giulio'nun kendi fikirleri var."

Bu tabii ki doğrudu ve Giulio'nun fikirleri de tek doğrudu. Fabio'nun kendisine para borcu olduğunu söylerse, bu böyleydi. Ve de yeni nişanlısının eski erkek arkadaşının hâlâ kızın peşinde olduğunu söylerse, itiraz etmenin pek faydası olmuyordu,

"Kız onunla birlikte, bu yeterli değil mi?"

"Giuiio onunla bir ilişkin olduğunu biliyor."

"Onun sadece benimle değil, başkalarıyla da ilişkisi vardı."

"Ama o hâlâ senden bahsediyor."

Fabio dilinin ucuna gelenleri yuttu. Kendine, "Ciddi ciddi bu herifi dilimleyip artanları kilere saklamamın sonuçları ne olabilir?" diye sormaya başladı. Bu durumda Giuiio bundan daha itici başka bir herif gönderirdi.

"Ona, benim yeni bir kızla tanıştığımı anlatabilirsin."

Nens iç geçirdi. "Bunu yapabilirim ama onu tanıyorsun, üç mil uzaktan ve rüzgâra karşı söylenen bir yalanın kokusunu alır."

"Ama ne tesadüftür ki bu sefer doğru." diyen Fabio kendi yalanına kendisi bile şaşırdı. "Hatta onunla nişanlandım bile."

Nero donuk bir ifadeyle gözlerini ona dikti. "Buna inanmıyorum." "Ama doğru. Annemin mezarı üzerine yemin ederim."

"Annen hâlâ hayatta."

"Ama günün birinde Ölünce gömülecek. Eğer onun mezarı üzerine yanlış yere yemin edersem, cehennem ateşinde yanarım."

Nero inançlı bir Katolikti ve bu yüzden etkilenmişti. "Sahiden yeni bir kız var mı? Adı ne?"

"İsabel." dedi Fabio, çabucak. Hemen sonra da dilini ısırmayı diledi. Neden tam da bu ismi söylemişti ki? Başka bir isim de aynı işi görmez miydi? Örneğin Janine veya Sandra, bunlar zaten iyi tanıdığı kadınlardı. Neden bin kilometrelik çevredeki en kendini beğenmiş keçinin ismini söylemişti ki?

"Görünüşü nasıl bu kızın?" diye sordu Nero merakla.

"Güzel, çok çok güzel. Çok uzun boylu değil, ama harika bir vücudu var."

"Sanşın mı?"

"Açık sarı dalgalı saçları var. Gerçek sarışın."

"Memeleri?"

"Bomba. Bacakları ve poposu da. Ayrıca benim işimle de ilgili. Tam bir mutfak perisi."

"Bu Raphaela'yı kızdırabilir." dedi Nero düşünceli bir tavırla.

"Ne? Bir mutfak perisi olması mı?"

"Hayır, memeleri ve poposu."

"Ne demek bu? Hayat arkadaşı olarak bir korkuluk mu seçmem gerekir?"

Nero iç geçirdi. "Senin gibi bir herif mi? Tabii ki hayır. Giulio ise duyduğunda bu işe çok sevinecek." Fabio'ya sinsice bakıyordu, "Bu kızla tanışabilecek miyiz? Burada mı oturuyor?"

Buraya taşınmak üzere."

Ne zaman?"

Yakında. Ama akrabalarım onun hakkında mümkün oldu- a az şey öğrenmeli." dedi Fabio usulca.

"Tabii." dedi Nero, başını salladı. "Bunu anlıyorum. Çok iyi anlıyorum." Düşünceli bir tavırla, "Bunlar güzel haberler, değil mi? Yani cidden iyi haberler demek istiyorum." dedi.

"öyle diyorsan..."

"Br de biraz mangır bulabilseydin, her şey düzelirdi ve patron **hiç** olmadığı kadar mutlu olurdu."

"Burada ayaklarımın üzerinde durabilmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum, ama durmadan bacaklarımın arasına çomak sokulursa, bunu başaramam."

Nero gücenmişti. "Kim çomak sokuyor? Ben mi?"

"Beni yemek yapmaktan ve de pazarlamacılıktan alıkoyuyorsun"

Nero şüpheli bir bakışla gözlerini kıstı. "Neden?"

"Dükkâna müşteri bulmaktan."

Nero kızgın kızgın, "Her şeyin en iyisini bilen hep sensin, değil mi? Benden ve diğerlerinden daha çok okula gittiğini hep söylemek zorunda mısın?"

Fabio seslice iç geçirdi. "Konuşacak başka bir şey daha var mıydı yoksa bugünlük hepsi bu kadar mı?"

Nero'nun alnı kırıştı, aslında geçen seferkinden daha fazla baskı yapmak niyetindeydi, ama nişan konusundaki iyi haberler, yelkeninin rüzgârını kesmiş gibiydi.

"İyi, öyleyse şimdi gideyim." dedi. "Ama yine geleceğim." Kapıya doğru gitti, sonra dönüp "Nişanlıyla tanışmak ve Giulio'ya artık seninle Raphaela hakkında kafa yormamasını söylemek için geleceğim." Birdenbire sırtmaya başladı ve parmağıyla Fabic'yu gösterirken "Ama belki de bunları sen kendin ona anlattırın." dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Birkaç haftalığına şehre geldi."

"Kim?" diye sordu Fabio bir taraftan da hızlı bir biçimde kafasının içindeki karışık düşünceleri toparlamaya çalışırken.

"Kim olabilir ki?"

"Giulio mu?"

"Tam da o."

"Burada ne arıyor?"

Nero omuz silkti. "Sanırım iş yapmak için geldi."

Fabio, Giulio'nun bu bölgede sadece iş yapmakla kalmayacağını belirgin ve mutlak bir biçimde hissediyordu. Yakında burada korkunç sıkıntılar olacak gibi görünüyordu.

İsabel, kapı arkasından kapanınca korkuyla sıçradı. Hemen üç adım geri gitti ve kapının kolunu aradı. Bulamayınca şaşırды. Sadece belki yüz yıl önce üzerinde bir kol olan metal bir plaka vardı.

Elektrik şalterini bulmak için de uzun bir süre geçirdi. Bir zaman sonra, üzerine basmak yerine çevirmek gereken eski moda bir şey buldu. Çevirdi ancak bu, gürültü çıkmasından başka bir işe yaramadı. Belki de bu şeylerin yüz yıl önce moda olmasındandı. Buna ait olan elektrik kablosu onlarca yıldan beri çürümüşü mutlak.

İsabel eşyaları elleyle bir pencere bulabileceğini tahmin ettiğiyöne doğru yürüdü ve gerçekten de ellerini uzatınca bir pencere camına değdi. Ancak kepenkleri açacak bir mekanizma yoktu; öyleyse bunlar sadece itilerek açılan kepenklerden olabilirdi. Bunları da itebilmek için önce pencereyi açması gerekcekti. Pencerenin kolu da paslanmıştı. Kolu istediğiy kadar sallasın, hiçbir şey olmadı.

Kısa bir an durup bu durumun ona neyi hatırlattığını düşündü. "Tabii ya, saçma film isimlerini hatırlıyordu. Hiç seyretmediğiy bu tür filmlerin isimleri çok aptalcaydı, ama bir o kadar da vurucu ifadeler içeriyorlardı "Canlı Canlı Gömülenler" ve "Yaşayan Ölüler Gecesi".

Ama bu kadar çabuk pes etmedi. Erik ile Daphne'nin karannlıktan gelen sesleri duyulmayacak gibi değildi, İsabel kulak kabartarak kendi çevresinde döndü ve seslerin daha iyi geldiğini zannettiğiy sağ taraftaki duvara doğru giderken, kendi ayaklarına **dolandı**.

Lambirilere yaslandı ve kapısı yokmuş gibi duran duvarda bir açıklık bulunduğunda şaşırды. İçinden geçmek isterken sandaletlerinin sivri ucu, taş bir basamağaya değdi.

"İşte," diye mırıldandı, "gizli bir kapı ve merdiven. Tam bir korku şatosu. Filmlerdeki gibi."

Hiç duraksamadan merdivenlerden yukarıya çıkarken duvarlara tutunuyordu. Basamaklar normal merdivenlerdeki gibi değil de seyyar açılabilen merdivenlerdeki gibi acayip yüksek ve dardı. Bunu kesinlikle acemi bir duvar ustası örmüşü.

İsabel, elleri tahta bir engele çarpana kadar, küf kokan ve örümcek ağları ile dolu karanlıkta ilerledi. Bir yerlere takılıp tırnağı kırılnca ağzına gelen küfrü bastırdı. En ufak bir sarsıntıya bile dayanamadıktan sonra, takma tırnaklar için neden bir sürü para veriyordu?

Birden, "Orada bir şey mi var?" diye Daphne'nin sesini çok net olarak duydu. "Hayır, sana öyle geliyor." dedi Erik.

"Ama ben bir şey duydum. Böyle hışırtı ve kazıma sesi gibi tuhaf bir şey. Karşıdaki dolaptan geldi sanki. Ya da sence burada fareler olabilir mi?

İsabel, "Sürpriz!" diye seslenmek veya benzeri orijinal bir şey söylemek için ağzını açtı, ancak içinden bir ses susmasını söyledi.

"Fareler mi?" Erik'in sesi çaresizdi. "Yani, bu eski ahırın durumuna bakarsan, buna şaşırılmazdım. Bu eski viraneyi düğün töreni için düşünmek çılgın bir fikirdi."

"Haklısın, aşağı taraf korkunç görünüyor. Sadece mutfak en kalitelisinden. Galiba ilk olarak onu yenilemişler. Ama geri kalanlar... Bu İtalyan galiba adım adım yaptıracak. Oda, oda..."

"Olabilir, ama o zaman hepsi yapılane kadar yıllar geçer."

"Bu o l a şimdiden bayağı güzel olmuş." dedi Daphne. "Bayağı rahat. Şu güzel sandıklar, tahta gardırop, mat camlar ve bu cibinlikü yatak. Hımm, sanki çarşafklar yeni gibi. Tülleri kokla bak. Çarşafklar IKEA'dan alınmış gibi. Bir de sandıklara bakarsan, sanki onlar da oradan. Ne dersin, yoksa bunlar eski mi?"

"Bence evet."

"Olsun. Ben çok beğendim. Balayı dairesi olarak güzel döşenmiş. En çok da çarşafklar beğendim. IKEA'yı seviyorum."

"Ne zamandan beri IKEA'yı beğeniyorsun?"

"Çok iyi tasanmcıları var." dedi Daphne. "Bu İsveç tarzı beni çok heyecanlandırıyor. Sevişelim mi?"

İsabel derin bir nefes aldı.

"Burada mı?"

"Evet."

"Ama İsabel buralarda. Binanın içinde bir yerlerde"

Olsun. Esas bu beni çok heyecanlandırıyor. Hımm, bırak da elleyeyim..."

"Hayır olmaz... Bilemiyorum... Aaah, ne yapıyorsun?"

"En çok sevdiğin şeyi."

"Aslında şimdi onunla evlenmek bana hiç dürüst gelmiyor. Kendimi kötü hissediyorum."

"Kötü hissetmek de ne oluyor şimdi? Onunla evlenmek isteyen sendin, değil mi? Ve bu senin için hep çok ciddi bir konuydu."

"O zaman senin yine boşta olduğunu bilmiyordum. Bu evlilik dayını buna rağmen gerçekleştirmeyi doğru bulmuyorum."

"Buna dayanabilirsin. Parayı düşün, bu pek de zor olmamal."

"Birkaç yüz bin fazlası olmadan da güzel bir hayat sürdürebiliriz. Borsa yakında yine düzelir mutlaka."

"Rüya görmeye devam et." dedi Daphne.

"Ama Daphne... Sevgilim... Aaah!"

İsabel gözlerini karanlığa dikti. Sanki biri göğsüne bir tekme atmış, nefesi kesilmiş, kalbinin çalışması engellenmiş gibiydi. Nefes alamıyordu ve kalbi de atmaktan vazgeçmişti. Artık atamazdı da çünkü soğuk cansız bir taş gibi göğsünde yatıyordu. Sallanmaya başladı ve duvarlara tutunmaya çalıştı.

"Ama şimdi gerçekten bir şey duydum." dedi Daphne.

"Sana öyle gelmiştir. Bu duvarlarda sürekli tıkırtılar ve hışırtılar oluyor. Zaten o yüzden bir sürü insan eski kulelerde veya Şatolarda hayaletler olduğunu zanneder ya. Hey, ne yapıyorsun orada? Aman Tann'm, Daphne! Şimdi İsabel gelse ne olur?"

"Öyleyse daha çabuk olmalısın. Hadi,.. Senin ne kadar süper olabileceğini biliyorum."

"Ne demek istiyorsun sen?"

"Hiçbir şey."

"Ooooh... Ama..."

"Kapa çeneni!" dedi Daphne. "İşimize bakalım."

İsabel yatak yaylarının gıcirtısını duydu ve sonra dengesini tamamen kaybetti. Ya yüksek topuklarından ve çevresindeki havanın ağırlığından ya da sevdiği ve birkaç hafta içinde evleneceği adamın en iyi kız arkadaşı ile yattığından, daha fazla ayakta duramadı. Ama yakınlarında oturacak bir yer de yoktu, tabii aşağı yukarı on adım yakınındaki yatak sayılmazsa. Ama o bile İsabel'e aydaymış gibi uzaklarda geliyordu. Birdenbire her şey çok uzak gelmeye başladı, hatta biraz önce tutunmaya çalıştığı tahta kapı bile. Sanki ışıksız bu odada etrafındaki her şey dönerken kendisi donmuş gibiydi.

Ortam kapkaranlık olduğu için İsabel, ayağının altındaki taş merdivenin nasıl yüzüne doğru yaklaştığını göremedi ama hissediyordu (Özellikle çenesi taşlara ulaştığında!). Çatırtılı ve boğuk bir darbe aldı. Dizlerinin ve çenesinin üzerinde birkaç basamak daha aşağıya doğru kaydı. Bu sırada bu duruşunun bir düşüş

için çok değişik ve çok da acılı olduğunu düşünmekteydi. Sonra gittikçe hızlanmaya başladı. Kollar ve bacakları bir yerlere tutunabilmek için ahtapot gibi dört bir yana açıldı.

"Bu gerçek bir düşüş." diye düşündü. Çok salakça görünüyor olmalıydı. Eğer biri bunu görseydi, gülmekten ölürdü.

Sonra başının arka tarafı basamaklardan birine vurdu ve bu sırada sanki lastik bir çekiçle boş bir tahta sandığa vuruluyormuş gibi bir ses çıktı.

"Eyvah, şimdi yandım!" diye düşündü.

Tüm duygulan karanlığa gömülmeden önceki son düşüncesi idi bu.

"Harry, ben doktoru çağırdım." dedi Fabio.

Harry öksürerek yatakta doğruldu. "Aman Tann'm! Neden?"

"Nataşa ateşinin yükseldiğini söyledi."

"Nereden biliyormuş?"

"Ateşini ölçtüğünü söyledi, en azından kırk derece ateşin varmış."

"Saçmalık bu babalık..." diye vızıldadı Harry. "Karnımı ellemeye çalıştı, bir de aptal bir termometreyi kulağıma sokmaya. Ama ben onu kapı dışarı ettim. Ben çok iyiyim."

Harry'nin Fabio'ya bakan bulanık gözleri, sanki metrelerce derinlikteki bir gölden bakıyor gibiydi.

"Kesinlikle ateşin var, bunun için kamını ellememe gerek bile yok. Öyle hastasın ki aynı deden gibi görünüyorsun."

"Dedelerimin ikisi de öldü."

"Ben de bunu diyorum zaten. En iyisi doktor sana bir baksın,"

"Babalık, ben doktorlardan nefret ederim."

"Geç kaldın. Onu çağırdım bile ve gelmesi pek de uzun sürmez."

"Onu geri yolla veya daha iyisini yap: Geldiğinde kapıyı açma."

"Bunu sonra hallederiz. Sana sıcak geliyor, değil mi?"

"'Sıcak' doğru kelime değil." dedi bir istakoz gibi kızarmış ve terden sınırsızlaşmış olmuş Harry. "Hatta kaynıyor gibiyim. Ama bu yine de ateş değil, tamam mı?"

Fabio, kararsız bir bakışla ufak odanın penceresine baktı. "Açsam iyi olur mu?" diye düşündü, ara odanın havası bıçakla kesilebilecek kadar ağır ve yoğundu ki bu en sağlam insanı bile bayıltabilirdi. Diğer taraftan da bu pencere -diğer birçok pencere gibi- henüz tamir edilmemişti. Açmak için yapılacak her deneme pencerenin menteşelerinden çıkmasına neden olurdu. O zaman açılmış olurdu ve tertemiz hava girerdi gerçi, ama artık odanın penceresi olmazdı. Daha doğrusu içeride biri üşürse, tekrar kapatılabilecek bir pencere olmazdı.

Koridora açılan kapıyı açık bırakmaya karar verdi. Bu yeterince hava akımı sağlayabilirdi. Pencere firması gelecek. Çarşamba günü gelmeye söz vermişti ve sözlerinde duracaklarını umuyordu. Ancak şimdiye kadar hiçbir firma bunu

başaramamıştı. Kendisinden bir yığın para kazanan mutfak montajcısı bile... Ancak Fabio umudunu kesmemişti. Yakın bir gelecekte bu dükkân harika olacak, tüm ustalar ve malzemeciler birbirleri ile yarışacak ve tüm millet restoranda bir yer bulabilmek için çırpınacaktı.

"Doktor gelmeden önce sana bir şeyler getireyim mi? Portakal suyu veya biraz bisküvi?"

Harry hapşırdı, sonra da başını salladı. "Bisküviyi boş ver ama portakal suyu iyi olurdu. Büyük bir bardak olsun. İki parmak kadar portakal suyu, sonra ağzına kadar votka."

"Bunun grip olan biri için iyi olacağını zannetmiyorum."

"İçine bir dilim limon da koyabilirsin, vitamin takviyesi olarak."

Yan taraftan bir patırtı geldi, sonra da ritmik bir gıcırta ve de inleyen bir kadın sesi.

"Bu da neydi?" diye sordu Fabio. "Bu sesler balayı dairesinden gelmedi mi?"

"Oh çok şükür, ben uydurmadım demek!" dedi Harry. "Ben de ateşim yüzünden yanımda iki kişinin beynimi delemek biçimde seviştiğini hayat ediyorum zannetmiştim."

"Ateşin olmadığını söylemiştin!" dedi Fabio, kapıya gitti ve başını koridora uzattı.

"Doğru. Ancak hayal gücü."

"Bu yanda olanlar çok belirgin, bunun için fazla hayal gücüne ihtiyaç yok." Harry öksürdü. "Müşterilerimiz mi var yoksa?"

Fabio kısa bir süre kulak verdi, sonra koridora çıkıp birkaç metre, balayı dairesinin önüne kadar gitti. Burada gürültü duyulmayacak gibi değildi.

Kapıyı açmayı denedi ama kilitli olduğunu görünce de hiç şaşırmadı.

Yumruklan ile kapıyı döverken son birkaç saatte içinde biriken tüm kızgınlığını beden gücüyle ifade etmekteydi.

"Hey!" diye haykırdı. "İçeride biri mi var?"

Gıcırta ve inlemeler anında kesildi. Odada ölüm sessizliği vardı.

"Benim kulaklarım iyidir." diye sestendi Fabio tehdit edercesine. "Ve ayrıca hırsızlar için dolu bir tüfeğim de var!"

Odadan gelen fısıltıyı duyuyor ancak tam kavrayamıyordu. Ancak az sonra duyulan adım sesleri kesinlikle hayal gücünden kaynaklanmıyordu.

Kapı açıldı ve nişanlı adamın kıpkırmızı yüzü görüldü.

"Biziz." dedi Erik.

Fabio, Erik'in omuzunun üzerinden odanın içini görmeye çalıştı, ama sarışın kıvrık kas yığını tam önünde durmaya çalışıyordu.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu Fabio.

"Biz... Şey... Balayı dairesine yakından bakmak istedik."

"Neden?"

"Yani... Eğer tören için burayı seçecek olursak, bilmeliyiz ki..." Nişanlısının arkadaşı, Daphne yanına gelince Erik'in sesi kesildi. Parlak yeşil gözleri ve kabarık kıvılcık saçları ile egzotik bir kedi gibi görünüyordu. Karnı doymuş bir kedigibi. Tamamen giyinikti, ama boynunda, üzerinde "Biraz önce harika seks yaptım." yazan, görünmez bir levha asılı gibiydi. Eğer biraz Önce arkadaşının nişanlısı ile sonuna kadar gitmediyse, Fabio'nun ismi artık Santini değildi.

"Yatağı denemek istemeniz çok normal." dedi Fabio. "Ama ilginç olan nişanlısının burada olmayışı. Oysa kendisi biraz önce ikinizi aramak için yukarıya çıkmıştı. Yoksa kendisi de mi bu odada?" Sarışın erkek modelinin yanından geçerek odaya girdi ve yatağın şüphe götürmeyecek biçimde dağınık olduğunu gördü. Ama küçük prenses odada yoktu.

"İsabel... Yukarı mı çıktı?" Kıvılcık saçlı arkadaş biraz şaşırılmış bakındı. "Neden ama? Sizinle birlikte aşağıdaki her şeyi incelemek istiyordu!"

"Sadece yemek salonu ona yetti."

"Bakın... Bay..." Sarışın Viking'e dönerek Daphne, "Adı neydi?" diye sordu.

"Neden bana sormuyorsunuz?" diye sordu Fabio. "Hemen buradayım. Ve benim yanımdayken sanki ben yokmuşum gibi konuşulmasından hiç hoşlanmam."

"Santini." dedi Erik, "Adı Santini."

"Şimdi gidip tüfeğimi alacağım galiba."

"Hayır, Bay Santini." dedi Daphne. "Siz... Hımm... Siz İsabel'e bir şey söylemeyeceksiniz, değil mi? O nerede acaba?"

"Hiçbir fikrim yok." dedi Fabio, gerçeğe uygun biçimde. "Ama ikinizin sesi dışarıdan, koridordan çok iyi duyuluyordu. Hatta diğer odalardan bile."

Daphne pencereye koştu, dışarı baktı. "Araban dışarıda duruyor hâlâ."

"Herhalde," dedi Erik, "anahtarlar bende."

"Acaba hâlâ burada binada mıdır?"

Fabio'ya dönerek ekledi: "Nerede olabilir?" "Bana

sorarsanız, kaçmıştır."

"O ayakkabılarla mı?" diye sordu Daphne şüpheli bir biçimde. "Ayaklarında Manolo Blahnikler vardı. Onlarla fazla uzağa yürüyemez."

"Taksi denen bir şey var."

"Bu tam onun yapacağı bir şey." dedi Erik.

"Haklısın. Bu onun tarzı. İşine gelmeyen bir şey olursa, Hemen kaçar. Muhtemelen çoktan Sylt'e doğru yola çıkmıştır ya **da** Toskana'ya." Daphne fazla ileri gittiği için biraz pişmandı.

la sonra kavgaya hazır bir hâlde kafasını kaldırdı. "Erik, onu  ulmak zorundayız, sonra da ona bu olanların senin ona karşı  .plan duygularıyla bir ilgisini olmadığını anlatmalısın."

"Bunu ona nasıl anlatacağımı bilmiyorum!"

"Ben de bilmiyorum." diye lafa karıştı Fabio.

"Çenenizi kapatın!" diye bağırdı Daphne. Erik'e dönerek: Daha önce de başka biri vardı ve o, bununla baş edebilmişti."

26

"Ama o ciddi bir şey değildi, sadece bir tatil flörtü. Ayrıca o kız bel'in arkadaşı da değildi."

"Olsun. Düğünden bu kadar kısa bir önce her şeyden vazgeç- tk akılsızlık olurdu."

Erik'in kolundan tutarak onu odadan dışarı, koridora çıkarttı, ilki uzağa gitmeden ona yetişsin."

"Bunun ne işe yarayacağını anlamıyorum." diyerek itiraz etti k. "Bizi duymasını ve artık düşün olamayacağını kaderin bir retisi olarak kabul et!"

"Çeneni kapat!" Daphne durdu, Fabio'ya doğru döndü. "Sizin rdaşlığınıza güvenebilir miyiz?"

"Hangi durumda?"

"Şu anda mümkün olan bu tek durumda diyelim. Burada sizin yerinizde yapılacak tüm ayrıntılarıyla ve her türlü konforu- la, güzel büyük bir düğün. Davetiyelerin hemen bu hafta gönderilmesini ben sağlayacağım ve siz de o zamana kadar her şeyi tamamlayacaksınız."

"Bana göre hava hoş." dedi bir an bile bu düğünün gerçekleşeceğine inanmayan Fabio. Sonuçta gelinin de söyleyecek bir çift lafı olacaktı. Ama yine de tam olarak bilinemezdi. Gelecek ay her şey bambaşka olabilirdi.

Daha o akşam bambaşka fikirlere sahipti. Ciddi ciddi burada artık parmağını bile oynatmamayı düşünüyordu. Akşam yemeği sırasında Giulio Caprini ortaya çıktı ve canı birilerini öldürmek istiyor gibiydi.

"Merhaba Fabio." dedi arkasından gelen Nero ile birlikte mutfığa daldığında.

"Merhaba Giulio."

Fabio, önündeki kazı dilimlemek üzereydi ama elindeki bıçağı çabucak bıraktı. Giulio kendisi ile aynı mekânda bulunan insanların silah bulundurmalarından pek hoşlanmazdı.

Giulio, ondan bir yaş daha büyüktü ve sıkı bir vücudu vardı. Birkaç kilo fazlalığına rağmen jöleli siyah saçları ve köşeli çenesi ile yine de iyi görünüyordu. Fabio, bazen kendisi ile Giulio arasında olası ailevi benzerlikler anyordu, ancak bugüne kadar böyle bir şey keşfedememişti. Bu durum onu çok rahatlatıyordu. Giulio'nun kuzeni olduğunu herkesin anlaması gerekmezdi.

"Saat ilerledikçe, misafirler berbatlaşıyor." dedi Nataşa. Harry ile masada oturuyor ve Fabio'nun getireceği kazı bekliyordu.

"Patron, şunun ağzını kapatmayı çok isterdim." dedi Nero.

"Belki yakında o da olur." dedi Giulio. < Nataşa,
"Yılan Johnny'yi tanıyorum." ..

"Ben tanımıyorum. Yani biraz geri dur."

NÖo havayı koklayarak, "Et güzel kokuyor." dedi. "Yeni bir
[tarif mi? Balık pişireceğini zannediyordum."

"**Et** birinci yemektir." diye açıkladı Nataşa. "Ama maalesef hepsi bitti."

Giulio tezgâha doğru geldi ve Fabio'nun yanına sokuldu. Çev- ; resindeki diğer insanların asgari bir sosyal mesafeye ihtiyaç duymaları gibi gereksiz talepleri onu hiçbir zaman etkilememişti. İster kasten ister yanlış içgüdüleriyle olsun, insanlara daima çok **fazla** yaklaşırdı. Bu o kadar rahatsız ediciydi ki Fabio bir adım **yana** doğru kaydı. Giulio hemen onu takip etti, öyleyse bu kasıtlı olmalıydı.

Fabio'nun bakışları Önündeki et dilimleme bıçağı ile Giulio'nun burnunun üzerinde yakından bakınca görünen siyah noktalar arasında gidip geliyordu.

"Denesene..." diye fısıldadı Giulio, tehditkâr bir biçimde.

Fabio bıçağı aldı, Nero'nun eli ceketinin ön kısmından içeriye uzandı. Neredeyse kendisi kadar büyük bir tabanca çıkarttı. Silahı Fabio'ya dayadığında, restoranın mutfağındaki tüm sesler kesildi.

Fabio, Nero'nun silahın emniyetini açtığını gördü ve içinin biraz önce yemek hâline dönüşmeden önce dondurulmuş olan tropik balık gibi şoklanarak donduğunu hissetti. "Aman, aman!" dedi Giulio, "Nero, bu kadar abartma. Bu iyi adam sadece kazı dilimlemek istiyor."

Fabio, dostça çıkan ses tonundan etkilenmedi. Giulio'nun gözlerindeki nefret kıvılcımını görmüştü. Herif kendisini öldürmek için sadece iyi bir sebep arıyordu. Akrabalara anlatabileceği yeterince iyi bir sebep bulduğunda bunu mutlaka gerçekleştirecekti.

Fabio kızarmış eti dilimledi ve de aynı şeyi Giulio'ya da yapabilmeyi diledi. Et tabağını masaya götürdü ve Harry'nin, Nataşa'nın ve kendisinin tabağına birer parça koydu.

"Salatadan alın." dedi.

"Etin içindeki yeşillikler güzel görünüyor." dedi Ma taş. "Ne yazık ki sadece üçümüze yetecek kadar var. Bu Napolili kibar beylerin bugün geleceğini bilseydim, bir kuş fazla alırdım."

"Benim porsiyonumu alabilirler." dedi Harry Öksürerek. "Bana bir bardak daha aperitif yeter. Ama bu sefer içinde daha fazla votka olsun."

"Bana da bir tane verebilirsin." dedi Giulio ve cüssesinden beklenmeyecek bir çeviklikle boş sandalyelerden birine oturup her iki elini de (parmaklarını açarak) masaya koydu. Bu tavrı ile "Bakın, aklımda kötü bir şey yok." demek istiyor gibiydi. Ancak Fabio bundan pek etkilenmedi. Nero silahı tekrar kaldırmıştı ama parmakları sürekli sinirli bir biçimde ceketinin önündeydi.

"Burada yapılacak ilk büyük töreni planladığımı duydum." dedi Giulio. "Onlarca kişilik bir düğün. Kasaya yüklüce bir para akacak demektir."

"Şu anda sana bir şey veremem. Burada daha ne kadar çok yapılacak şey olduğunu görüyorsun. Üç ay sonra tekrar gel." Fabio büyük yuvarlak masaya, Giulio'dan mümkün olduğunca uzağa oturdu ve yemeğe başladı. Kaseti, daha biraz önce tadına baktığında dilinin üzerinde erirken şimdi plastikle kaplanmış talaş gibi geliyordu.

"Daha da iyisi altı ay sonra gel." dedi Nataşa.

Giulio, Nero'ya yandan bir bakış attı ve Nero, sanki dünyanın en normal şeyymiş gibi, masadan bir çatal aldı, Nataşa'nın saçından bir tutamı eline dolayıp çatalın dişlerini kızın sol gözünün hemen önüne tuttu.

"Hey, bu çatal kirpiklerimi mahvedebilir! Bunlara ne kadar para verdiğimi biliyor musun? Bunlar gerçek mink!"

"Böyle saçmalamaya devam edersen, kirpiğe ihtiyacın olmayacak." dedi Giulio. "Zira gözlerin de olmayacak o zaman."

Fabio sandalyeden yarı yarıya kalkmış vaziyetteydi ve Nero ile arasındaki mesafeyi tartıyordu.

"Kendini frenlesen iyi olur." dedi Giulio yatıştırmak istercesine. "Bugün buraya para için baskı yapmaya gelmedim. Tabii yine de paramı alacağım, ancak geri ödemen için sana bu kadar zaman tanımamı annene borçlusun. Annen, oldum olası en çok sevdiğim teyzemdi. Ama bugün konu başka, yani borçların değil."

Fabio bu borçların zaten Giulio'nun kafasından uydurulmuş | Olduğu şeklindeki bir itirazda bulunmaktan imtina etti; zira bu | kuzeninin keyfini ancak olumsuz etkilerdi. Ve Giulio'nun keyfi ne kadar kötü olursa Nero da bir o kadar sinirli olurdu. O da sinirli olduğunda kıpırdayıp dururdu. Şu an ise kıpırdanması için hiç de uygun değildi, yani elindeki çatalı Nataşa'nın gözünün önün de sallarken.

"Eğer konu para değilse, ne istiyorsun o zaman?"

"Nişanlıyla tanışmak. Güzel İsabel ile. Nero bana ondan bahsetti. O zaman benim tatlı küçük fareciğimi gerçekten aklından çıkardığını kendi gözlerimle görüp emin olmak istedim."

Harry hapşırdı ve şaşkın şaşkın baktı. "Hiç bilmiyordum, 'senin..."

Nataşa, "Çok yaşa!" diyerek yüksek sesle Harry'nin sözünü kesti.

Fabio kendi kendine, Giulio'nun Raphaela'ya nasıl olup da "tatlı küçük fare" demek fikrine kapıldığını soruyordu. Zira kendisinden yanı baş daha büyüktü, hatta ayağında ayakkabı yokken bile.

"Peki, nerede o? Nero bugün senin arkadaşların için yemek yaptığını söyledi, yani onun da burada olması gerekirdi."

Fabio gözlerini kuzenine dikti. "Sen votka istememiş miydin?" "Grappa¹ olsa daha iyi olur." dedi Giulio.

"Ben de bir tane alırım." dedi Nero.

1 Grappa: Destile edilmiş şaraptan elde edilen sert bir içki (Ç.N.).

"Hayır, sen araba kullanacaksın." dedi Giulio.

"Gerçekten mi?" diye sordu INero gözleri parlayarak. "Ferrari'yi mi?"

"Hayır, tabii ki onu değil, salak. Ben kendim kullanırım. Sadece senin rakı kokmandan hoşlanmadığım için içmemelisin."

29

"Ne garip tesadüf." dedi Fabio, Giulio'nun bardağına grappa dökerken. "Raphaela da bunu kesinlikle iğrenç bulur. İkinizin ortak bir yanı var."

Giulio sallayınca, bardağından birkaç damla grappa döküldü ve bardağa sanki elini ısıracakmış gibi baktı. "Gerçekten mi? Raphaela, grappa sevmez mi?"

"Tabii sever. Ancak kendisi içerse. Başkalarının grappa kokmasını sevmez."

"Ah..." diye mırıldandı Giulio. Bardağı Harry'ye doğru itip kollarını göğsünün üzerinde çarprazladı Keyfi donma noktasına doğru iniyordu. "Onu buraya getir. Yoksa Nero bacakları halledecek."

"Eğer onun beni vuracağını söylemek istiyorsan bırak yapsın. Hiç olmazsa konu kapanmış olur."

"Sonra da senin çalışanlarını da vurması gerekir. Tanık olacakları için."

Giulio ona sinsice baktı. "Evet, nerede o?"

Fabio akla yatkın bir bahane bulabilmek için ağzını açtı. Örneğin, "Seyahate çıktı." veya "Hasta annesini ziyarete gitti." gibi. Tam o sırada cep telefonu çaldı. Telefonunu cebinden çıkarttı ve açtı.

"Hay Allah!" dedi, "İsabel! Nasılsın?"

"Ben, Hasenkemper." dedi telefonun diğer tarafındaki temizlikçi kadın.

"Ah hayır, ne diyorsun?"

"Ne zamandan beri senli benli olduk?" diye sordu Hasenkemper.

"Gerçekten o kadar kötü mü?" diye belirgin endişeli bir sesle sordu Fabio.

"Hayır, ama benim için beklenmedik bir şey oldu. Birbirimizi ancak iki haftadan beri tanıyoruz. Ayrıca ben sizden en az yirmi yaş büyüğüm. Kibarca önceden sorulması gerekirdi. Neden telefon ettiğime gelince... Bugün kendimi pek iyi hissetmiyorum. Benim yine..."

"Peki tamam, öyleyse bu akşam birlikte yemek yiyemeyeceğiz," dedi Fabio.

"Neden? Beni davet etmiş miydiniz ki?"

"Hayır, ama ziyanı yok. Seni seviyorum. Görüşmek üzere."

Bayan Hasenkemper'in itiraz etmesini beklemeden telefonu kapattı. Muhtemelen yine hasta olduğu için gelemeyeceğini söyleyecekti. Haftalık üç iş gününden en fazla birinde temizlik yapabilecek kadar iyi oluyordu. Ya belki ağrıyordu ya sırtı veya her ikisi birden. Yarı zamanlı çalışan olarak bile işe gelemiyordu.

"Bu o muydu?" diye sordu Giulio gözlerini kısarak.

Fabio başını salladı ve ayağa kalktı. "Kendini iyi hissetmiyorum."

Nataşa söze girdi: "Ben daha bugün öğleden sonra bile migreninin tuttuğunu fark etmiştim."

"Ya da gribin..." dedi Harry öksürerek. "Şu anda grip salgını var. Bana bakın yeter. Hatta ateşim bile var. Kendinize bulaştırmadan gitseniz iyi olur."

Giulio bu ikisini dikkate almadı. Fabio'ya öldürücü bakışlarla sabitlenmiş gibiydi.

"Yemeğe gelmeyeceğini mi söylemek istiyorsun? Tatlıya bile gelmeyecek mi?"

"Korkunç bir baş ağrısı varmış."

Giulio kıpkırmızı kesildi. Sonra o da ayağa kalktı ve kendi tabancasının olduğu koltuk altını karıştırmaya başladı. "Yalan söylüyorsun!" diye bağırdı. "Ben yalanların kokusunu rüzgâra karşı yüz metreden alırım. Özellikle seninkileri. Böyle biri, bir nişanlı yok. Sen hâlâ Raphaela'yı düşünüyorsun!"

Fabio bir şeyler söylemek istedi, ancak kelimeler dudaklarında dondu. Giulio, tabancasını çekti.

üzerinden bir lokomotif geçmişti. Ya da bütün bir tren katan. Karanlıkta kendine gelirken öğürmeye başladı ve en azından hareket edebilmek için, tüm organlarını hissetmeye çalıştı.

Zonklayan baş ağrısından daha beteri, korkunç bir şey olduğu duygusuydu. Yön duygusunu tamamen kaybetmiş olması, tek bir düşünceyi toparlamasına bile izin vermiyordu.

Çıplak ve taş bir zeminde yattığını, kustuğunu ve tüm kemiklerinin ağrıdığını fark edebiliyordu. En çok ağrıyan ise başıydı.

Birkaç nefesten sonra, bunlarının hepsinin, nerede olduğunu bilmediği gerçeğine göre pek önemli olmadığını fark etti. Bu da korkunç gerçeğin, yani kendisinin kim olduğunu bilmemesine karşı pek bir önem taşıyordu.

"Buna inanamıyorum." diye mırıldandı. "Bu sarhoşluktan galiba. Fazla içmiş olmalıyım."

Bazen gereğinden fazla içtiği tam da o anda aklına gelmişti. Özellikle de iyi şampanya veya lezzetli kokteyller olduğunda.

Ancak bunun şu andaki durumunda bir faydası yoktu. Şampanya içerse ne doğru zamanda, ne de doğru yerdeydi.

"Tanrı'm burada neler oluyor?" dedi yüksek sesle. Hiç olmazsa konuşabiliyordu. Hafif bir dil sürçmesiyle ve inleyerek; ama belirgin ve hatasız. Diğer şeylerin hepsi hâlâ şaşırtıcı ve anlaşılamaz olduğundan, hiç olmazsa bu da bir şeydi.

Hatta ellerinin ve dizlerinin üzerine doğrulup bir parça öne doğru emeklemeyi de başardı. Emekleyebiliyorsa ölmüş olamazdı, bu kadar basitti.

Buna rağmen, karanlıkta ilerlerken içinde yükselen paniği kontrol altına almayı pek beceremedi.

"Ben bir kadını ve düşünebiliyorum." diye topladı. Başlangıç için fena değildi. Ancak henüz yeterli değildi.

"Zavallı, sarhoş şey, tamamen ayılmalısın!" diye kendi kendine yüksek sesle emrederken, pürüzlü taş zeminin üzerinde külotlu çoraplarının yırtıldığını fark etti.

Böyle sürünmesinin kıyafetlerine pek de iyi gelmediğini anladı. Özellikle ayakkabılarının bu tür hareketler için uygun olmadığını hissederken aynı zamanda bu hissin nereden geldiğini de bilemiyordu.

Bir duvara ulaştı ve kendini yukarıya doğru çekti. Sonra başını iki eliyle tuttu, aksi takdirde patlayacak gibiydi ya da omuzlarından aşağıya düşecek gibi.

"Aman Tanrı'm..." diye inledi. "Nasıl bir sarhoşluk bu!?"

Ama derinden derine, bunun bir sarhoşluk değil de daha kötü bir şey olduğunu hissediyordu. Ancak bunu düşünmek istemiyordu, zira bunu açıklığa kavuşturmaya çalışırken kendisinin kim olduğunu bilmediği aklına gelecekti.

"Kendime biraz zaman tanımalıyım." dedi kendi kendine ve ellerini uzatıp yoklayarak bir kapının tahta çerçevesine ulaşana kadar duvar boyunca ilerledi. "Biraz sonra aklıma gelecektir, sonra her şey düzelir!"

Parmakları kapının kolunu buldu, önce salladı sonra döndürmeye çalıştı. Hiçbir şey olmadı. Her neredeyse, buradan daha önce de çıkmaya çalıştığını hayal meyal hatırlıyordu ve bu defa da bunu başaramayacağından emindi. Kendisini kilitlemişlerdi! Ama bunu kim yapmıştı? Cıvaylılar? Tabii ki! Başka kim olabilir!

İçinde sürreal, klostrofobik korkular yükselmeye başladı ve korkusunu bastırmaya bile çalışmadı.

"İmdat!" diye bağırdı. "Beni duyan var mı? Küçük, berbat uzaylılar, beynime çip yerleştirebileceğinizi zannediyorsanız, sabah daha erken kalkmalısınız!"

Uzaylılar görünmedi.

Kapının kolunu tuttu ve bu sefer diğer tarafa doğru döndürdü. Kapı şaşırtıcı biçimde hiç direnmedi ve açıldı.

Kendisini kirli tahta sütunlu, hatta birkaç penceresi olan bir koridorda buldu. Bu önemli bir ilerleme sayılırdı. Kilitli değildi. Pencereleri açabilir, kendisini fark ettirebilirdi. Özel bir komanda ekibi gelir, kendisini kaçırانların elinden kurtarabilirdi.

"İmdaaaat!" diye bağırdı boğazını yırtarcasına. "İmdaat! İiiim- daaat!"

Fabio başını kaldırıp kulak kesildi. "Bir ses var, değil mi?"

Giulio tereddüt etti, ancak tabancası hâlâ elindeydi. İtalyanca olarak "Beni şaşırtmak mı istiyorsun?" diye sordu. "Vasiyetini yaz, bu daha anlamlı olur!"

"Biri 'İmdat!' diye bağıırıyordu."

"Tabii. Senin bilinçaltın."

Nataşa gözlerini tabancadan ayırmadan, "Ben de duydum." dedi.

"Ben de..." dedi Harry, kendisine sorulmaksızın "Hem de uirip yüzünden bayağı kulak ağrım olmasına rağmen."

"Ehhh, patron..." Nero kibarca elini kaldırdı. "Yani şöyle: Ben do duydum. Sanki bir kadın İmdat!" diye bağıyor gibiydi."

"Ben hemen gidip bakacağım." dedi Fabio.

Giulio'nun bakışları kutup buzulları gibi soğuktu. "Eğer kaçarsan, buradaki adamların ölür."

"Bunu anladım." dedi Mataşa. "Biraz İtalyanca biliyorum. Dediğim gibi Yılan Johnny'yi tanıyorum. O bir Sicilyalı. Daha doğrusu dedeleri."

"Bu beni hiç rahatsız etmez." dedi Giulio.

Fabio alnını kırıştırarak mutfaktan çıkıp yönetim bölümünün döşenmiş koridorundan evin merdivenlerine doğru gitti. Yanılmadıysa biraz önceki bağıris yukarıdan gelmişti.

"Hey?" diye bağırdı.

"Hey!" tiz bir biçimde geri geldi. "İmdat! Ben buradayım! Beni dışarı çıkarın!"

Fabio merdivenlerden yukarıya fırladı, her adımda iki basamak alarak.

İsabel van Helsing karşıdan ona doğru geliyordu. Tereddütlü bir biçimde, yüksek topuklarının üzerinde sallanarak ve ayaklı bir ceset gibi bembeyaz. İki eliyle birden tırabzanlara tutunuyordu. Saçları karmakarışık, gözleri kan çanağı gibiydi. Kusmuk kokuyordu ve gözleri anormal biçimde büyümüştü.

"Ben kötüyüm." dedi.

Fabio çok şaşırmişti. "Bunu görebiliyorum. Neden?" dedi.

"Ben... Eee... Bilmiyorum."

"Ne oldu?"

İsabel elini alnına koydu. "Bir bilebilsem. Tımarhanede miyim? Ya da ona benzer bir yerde?"

"Anlayış meselesi, ama objektif cevaplamam gerekirse, hayır demek zorundayım."

"Öyleyse uzaylılardı. Beynime sondalar sokup her şeyi sildiler. Beyin yıkaması."

"Ne?" dedi Fabio şaşkınlıkla.

İsabel yanından sendeleyerek geçip merdivenleri indi ve koridor boyunca yürümeye başladı. Aceleyle arkasından koştu, zira kızın bacakları öyle titriyordu ki dik durmakta güçlük çekiyordu.

"Başka bir şey olamaz." dedi İsabel sesinde gittikçe artan çaresizlikle. "Ya da ben delirdim." Durdu, adama doğru döndü ve derin bir nefes aldı. "Ben deli miyim?"

"Şey... Ben... Bilmiyorum. Neden?"

"Tuhaf, tamamen absürt, sanki film koptu gibi. Bunun aptalca olduğunu biliyorum. Ama... Özür dilerim, bana adımın ne olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Fabio biraz ilerideki mutfak kapısının açıldığını ve Giulio'nun eşikte belirdiğini gördü; gözlerinde öldürme isteği ve hâlâ elinde tuttuğu tabancasıyla.

Fabio genzini temizledi: "Tabii. Senin adın Isabel ve sen benim nişanlımsın."

Kız başını yana eğerek adamın gözlerinin içine baktı. Yüzünde bir rahatlama ifadesi görüldü. "Evet." dedi müteşekkîr bir sesle. "İsabel. Evet adım bu. Ve nişanlıyım. Bunu biliyorum. Bu da doğru." Yürümeye devam etti, ancak fırtınadaki bir gemi gibi sallanıyordu. "Çok teşekkür ederim. Buradan dışarıya çıkılıyor mu? Galiba biraz temiz havaya ihtiyacım var. Başım korkunç ağrıyor. Ahh, galiba yine fenalaşıyorum. Çok fena."

Sonra tam Giulio'nun ayaklarının dibine yığıldı.

Doktorun bakışları endişeliydi. Ya da Fabio yüz ifadesinin nrkasında endişe olduğunu varsayıyordu. Bu nokta tam olarak tmlaşlamıyordu, zira doktorun elleri sürekli olarak yüzünde geziyor, yüzünün derisini bir oraya bir buraya çektiştiriyordu. Bunun sonucu da sürekli değışen bir yüz ifadesiydi.

"Röntgen teşhisine göre, önceleri korktuğumuz gibi kafatasında kırık yok. Ancak ağır bir kafatası beyin travması bulguları çok belirgin. Bu da amnezinin² sebebini açıklıyor."

Giulio, Fabio'ya kızgın bir bakış atarken "Zavallı şey!" dedi. "Hepsi senin kabahatin! Onunla telefonda konuştuğunda zaten başı ağrıyordu! Hemen ilgilenmiş olsaydın, düşmezdi!"

"Yani, ben şey..." Fabio bu kargaşayı nasıl düzeltebileceğini düşünüyordu. Ama bu durumu şimdilik böyle bıraksa daha iyi olacak gibiydi. En azından Giulio yardımseverlik duygularından kurtulup buradan gidene kadar.

"Yine her şeyi hatırlayabilecek, değil mi?" Giulio'nun sesinde tehditkâr bir ton vardı ve Fabio kuzeninin bakışları altında doktorun biraz küçüldüğünü fark etti. "Sonuçta onun nişanlısı. Bunu unuttuğunu varsayalım, o zaman ne olur?"

Doktor çenesinin derisini alnına kadar çekmeye uğraştı; bunun sonucu ise burnunun bir sürü deri kıvrımının sıkıştırdığı bir düğme gibi görünmesi oldu.

"Evet yani, durum şöyle: Hasta retrograd amnezi³ dediğimiz durumda. Yani bu olaydan önce hafızada kayıtlı olan resimler ve ilişkiler artık hatırlanamamakta."

Giulio gözlerini doktora dikti. "Bunu neden yapıyorsunuz?"

"Neyi?"

"Böyle suratınızı oradan oraya çektiştirmeyi. Bu bir hastalık be adam! Siz de kafanızın üzerine düşmüş müydünüz?"

Nörolog iki elini de hemen önlüğünün ceplerine soktu ve yeteneksiz üniversite öğrencileri ile dolu bir amfiye girmiş gibi bumu havada bir tavırla bakındı. "Geriye dönük hafıza kaybına geri dönersek..."

"Bunun bir hastalık olduğunu söyledim!" dedi Giulio yavaşça ve tehdit edercesine.

Doktor kolundaki saate bir göz atıp oradan geçen hemşireyi el sallayarak yanına çağırdı. Hemşire durdu, elindeki dosyaya sarıldı. "Doktor bey, her şey hazırlandı."

² Hafıza kaybı.

³ Geriye dönük hafıza kaybı.

Doktor, Fabio'ya, "Benim acil bir ameliyata girmem lazım." derken Giulio'ya hiç bakmadı. "Zaten geç kaldım. Lütfen aşağıdaki ana giriş bölümünde nişanlınız için gerekli formaliteleri bitirin." Daha cümlesini bitirmeden uçuşan önlüğüyle köşeyi dönmüştü bile.

"B^^erifle ilgileneceğim ben." dedi Giulio. "Yoksa sence burası deliler bölümü gibi bir şey olduğundan, buradaki doktorların hepsi böyle midir?"

"Burası nöroloji bölümü." dedi Fabio.

"Hepsi aynı şey zaten. Bornoz ile ortalıkta dolanan şu beyinciklere baksana." derken gözüyle de donuk bakışlı, duvara sür- tünerek giderken bir yandan başını sallayan ve itilmiş gibi bir şeyler mırıldanan bir hastayı işaret etmekteydi. "İteklenmiş" ya da "ittirilmiş" gibi bir şey diyordu ama zavallı adamın dişleri olmadığından ne söylediği tam olarak anlaşılamıyordu.

Bir psikoterapist, kendi kendine mutlu bir biçimde kıkırdayan başka bir hasta ile birlikte önlerinden geçti.

"Bu galiba bir biçimde bulaşıcı." diye iğrenerek teşhis koydu Giulio. "Sevgili hazineni mümkün olduğunca çabuk buradan çıkarmalısın." Fabio'ya neredeyse dostane bir biçimde sırttı. "Ayrıca seninki gerçekten çok sevimli. Raphaela ile mukayese götürmez tabii. O gerçekten tam bir kadın, öyle birini bir daha bulamazsın!"

Fabio, asansörün önünde durdu. Zemin düğmesine bastı ve nşağıya doğru inerken Giulio'nun nihayet gideceğini hayal ediyordu. Sonra kendisi de birkaç dakika girişte bekleyecekti, en iyisi oradaki dev palmyemsi bitkilerin arkasında ve sonra o da nı kasına bakmadan sıvışacaktı oradan.

"Bugün şanslı günündesin." dedi Giulio, "Kayıt işlemleri için seninle birlikte geleceğim."

"Gerek yok. Zaten yeterince şey yaptın. Yani... Onu buraya kadar getirmeme yardım ettin, demek istiyordum."

"Birinin başından tutması gerekiyordu. Yakında onunla evleneceğin için, artık o da akrabadan sayılır. Aileye neler borçlu olduğumu biliyorum."

Fabio'nun bu konuda şüphesi yoktu. Ancak Giulio'nun ailevi sorumluluklardan anladığı ile dünyada geri kalan insanların anladığı taban tabana zıttı.

"İsim?" diye sordu giriş kayıt bölümündeki hanım.

"Santini." dedi Giulio. "Fabio Santini."

"Hasta siz misiniz?"

"Hayır." dedi Giulio. Fabio'yu göstererek "Hasta o, daha doğrusu onun nişanlısı. İsabel."

"İsim?"

"Anlayışınız kıt mı?" diye sordu Giulio. "Santini!"

Kadın tükenmez kalemini Giulio'nun bulunduğu tarafa doğru, adam bir söz daha söyleyemeden, havaya salladı. "Nişanlının ismi, anlaşıldı mı?"

"İsabel" dedi Fabio iç çekerek, "van Helsing."

"Adres?"

"Hadi söylesene." diye üsteledi Giulio. "Senin evinde kalıyor ya!"

Fabio karşı koymak istese bile, böyle bir şansının olmadığını anladı. Daha sonra tüm yanlışları düzelterek vakti olacaktı: Giulio kendi yoluna gittikten sonra.

"Sigorta?" diye sordu kadın.

Fabio gözlerini ona dikti. Kadının sırtında beyaz bir gömlek, tahminen on beş kilo kadar fazlalığı, kahverengi hoş kıvrıkcık saçları, pembe çerçeveli gözlüğü vardı ve aynı üçüncü sınıftaki coğrafya öğretmenine benziyordu. O öğretmeni de hep ona cevabını bilemeyeceği şeyler sorardı.

"Hastalık sigortası?" diye tekrarladı coğrafya öğretmeni.

"Özel." diye kafadan attı. Bu tür yüzükler takıp böyle ayakkabıları giyen, güya nişanlısı olan biri, ancak özel sigortalı olabilirdi.

"Güzel." dedi memur ve bazı notlar aldı. "Bu işi bitirdik."

İki adam daha sonra park yerine doğru giderken Giulio bonkör bir tavırla "Birlikte bir şeyler içmeye gidebiliriz." dedi.

"Teklifin için teşekkür ederim ama eve gitsem daha iyi olur. Çok geç oldu."

"Önümüzdeki günlerde tekrar geleceğim." dedi Giulio. "Küçük nişanlının nasıl olduğu beni de ilgilendirir tabii. Mutlu olup olmadığınız da..." Çok şey içeren bu cümlenin sonunu havada asılı bıraktı ama Fabio söylenmemiş olsa bile Giulio'nun düşüncelerini biliyordu: "Belki o zaman senin yaşamana izin veririm."

Hafta içinde ağırları azaldı ve sonunda tamamen dindi, ancak İsabel hâlâ hayatını hatırlayamıyordu. Sanki silinmiş gibiydi. Ayıldıktan sonra ona nişanlısı olduğunu söyleyen büyük ve mahzun İtalyan, üçüncü gün gelip hatrını sormuştu. Yatağa oturup gözlerini kendisine dikmişti. Adamın bakışlarından çok rahatsız olmuş kendi kendine "Hastanenin verdiği geceliğin içinde çok mu kötü görünüyorum acaba?" diye sormuştu. Ya da konu alınının lının ortasındaki mavi-yeşil şişlik miydi? Başka bir sürü şişlik daha , ama onlar hiç olmazsa saçının arasında gizliydi.

Oldukça kötü görünüyorum, değil mi?" diye sordu.

Adam duymamış gibi, endişeli bir biçimde odaya bakındı.

Kız gizlice onu incelemekteydi. Acaba çoktandır nişanlı mıydı- İrti Nasıl bir insandı acaba? Tanımadığı biriyle nişanlı olmak düşüncesi sırtından aşağı korku ürpertileri geçirmesine sebep oluyordu. Korku... Bu, son günlerde alıştığı bir

şeydi. Doktor belki her şeyin tekrar geri gelebileceğini söylemişti ve buna tutunuyordu. Bu "belki" lafına...

"Hâlâ hiçbir şey hatırlamıyorsun, değil mi?"

"Hatırlıyorum. Çoğu şeyi bitebiliyorum."

Adam hafiflemiş gibiydi, İsabel verdiği bilgiyi hemen kısıtlamak zorunda kalmaktan neredeyse üzüntü duydu. Yatağın karşı duvarında yukarıda asılı duran televizyonu göstererek, "Bütün gün televizyon seyrediyorum, her ne gösteriliyorsa. Politika, spor, filmler... Tanıdık gelen veya konu hakkında bilgim olan şeyler. Aslında her şey geri geldi. Her şey, sadece özel hayatım değil."

"Bu nasıl olur?" diye sordu Fabio alnını kırıştırarak.

"Hiçbir fikrim yok." Omuz silkti. "Doktor bu tür amnezilerde özellikle otobiyografik hafızanın etkilendiğini söyledi. Ama düzelebileceğini de ekledi." Derin bir nefes aldı. "Bana ufak bir iyilik yapabilir misin?"

"Nasıl bir iyilik?"

"Bana senin evinde kaldığımı söylediler. Benim geceliklerimden birini ve biraz da makyaj malzemesi getirmen mümkün mü?" Oda arkadaşının ağzı açık bir biçimde horladığı yatağa bakarak "Onun eşyalarından kullanmamı teklif etti, ama bedeni kırk dört."

"Bir şeyler bulabilir miyim, bakarım. Bulamazsam, bir şeyler alırım." Biraz tereddüt etti. "Bir sorum daha olacak."

"Sor hadi."

"Nişanlı olmasaydık, bu senin için çok mu kötü olurdu?"

İsabel yutkundtu ve tuhaf bir biçimde aynı anda hem bir hafifleme hem de panik hissetti. Hafiflemesinin sebebi, bu adamın alışıldık biçimde kendi üzerinde hak iddia edemeyeceği ve panik hissetmesi de onunla birlikte hayatıyla ilgili son noktanın da yaşamından çıkacağıydı.

"Bilmiyorum..." dedi gerçeğe uygun biçimde. "Kavga mı etmiştik?"

"Bir biçimde evet..." dedi adam.

"Ayrılmak mı istiyorduk?"

"Yani... Evet, öyle gibi."

Bu tekrarlardan başka bir şey bulamıyordu. Kız adamın kulaklarının pembeleştiğini görünce çok etkilendi. O kadar çaresiz görünüyordu ki kızın içinden, elini uzatıp başını okşamak geldi. Ve dürtüsünü önlemeyip bunu yaptığında, kendi kendine çok şaşırdı. Adam biraz irkildi, ama sonra kıpırdamadan durdu. Parmaklarının değdiği koyu renkli, dalgalı saçları, yumuşak ve esnekti, kısaca kulaklarına değmeden de edemedi.

Adam başını yana doğru çevirdi, o da sanki yanmış gibi elini çekti. İsabel, "Affedersin... Eğer ayrılmak istiyorsak, benim için dert değil. Aslında oldukça pratik bir çözüm, zira seni zaten tanımıyorum." Sonra düşündü. "Bana sadece kime gidebileceğimi söylersin. Mutlaka bir ailem vardır. Ebeveynim, kardeşlerim veya dostlarım." Hatırlayacaktı, bunun için kendi kendine yemin etmişti. Bir nişanlı belki unutulabilirdi, ancak kendi anne ve babasını unutamazdı insan. Doktor belki bunun da mümkün olabileceğini söylemişti, ama bu konuda ona inanmıyordu.

Eski hayatını geriye alacaktı.

Tesisatçı alnında biriken terleri sildi. "Gerçekten çok üzgünüm."

"Bok!" dedi Harry.

"Tam da gerçek kelimeyi söylüyorsun." dedi Nataşa. Eteğinin belinden gömleğinin bir ucunu çıkartıp bununla burnunu kapattı "Aman Tanrı'm burası ne kötü kokuyor!"

Tesisatçı, kırılmış fayansların arasındaki gider borusundan yoğun bir biçimde fışkırarak biriken pisliğin üzerinden atladı. "Elimden gelen her şeyi yaptım, ama olmuyorsa olmuyordur."

"Elinizden gelen en iyi şey bir bok gölü ise bu, mesleğiniz için pek de iyi sayılmaz."

Adam ona sırtarak baktı ve hayranlıkla kadının Rubens tablolarındaki benzer vücudunu ve kıpkızıl saçlarını inceledi. "Benim mesleğimde böyle şeyler olur."

"Bahse girerim ki akşamları duştan tertemiz çıktığınızda karınız bu durumdan hiçbir şey anlamaz."

"Ah, ben beş yıl önce boşandım."

"Gerçekten mi? Sizin gibi bir adam? İnanılır gibi değil! Hangi kadın bu kadar aptal olabilir?"

Fabio, restoranın tuvaletinin kapısında, elleri ceplerinde ve kafasında karanlık düşüncelerle belirdi. Keşke tek problemi önündeki bu pislik birikintisi ve bozuk borular olsaydı. O zaman, kiliseye gidip şükreder ve bir mum yakardı.

Ne bekliyordu ki? Islak zemin böyle mi kalacaktı?

"Evet." dedi. "Yani tamiratla bu işin halledilemeyeceği belli oldu, yoksa yanlış mı görüyorum?"

"Bunu kesinlikle doğru görüyorsunuz." dedi tesisatçı. Birikintinin yanına diz çökmüştü. "Şimdi spirali çıkartacağım. Boru tıkalı değil, kırık." "Başka türlü söyleyecek olursak, yeni bir tesisat mı tavsiye edersiniz?"

Tesisatçı alnını kınıştırdı. "Hayır tavsiye değil, monte ederdim. Bence bu tuvalet elli senelik ve bana sorarsanız, birkaç milyon insan bunun içine etmiştir."

"Bu malikâne eskiden turistik bir lokalmış." dedi Fabio.

Tesisatçı lavabolardaki paslanmış musluklara ve kararmış aynalara baktı, "üzün süre önce olmalı."

"Elli seneden fazla." diye onayladı Fabio.

"Her şeyi yenilemenin tam zamanı."

"Bir adam, bir söz." dedi Nataşa. Duruşunu biraz düzeltti ki tesisatçı kendisini daha iyi inceleyebilsin. O da bu fırsattan oldukça yararlanmaktaydı ve bu sırada tornavidasını düşürdü.

Fabio içinden komple yeni yapılacak bir müşteri tuvaletinin ve gerekli tüm boruların maliyetini hesaplamaktaydı. Çabucak artık bunun önemli olmadığı sonucuna vardı. Hiç nakit parası kalmamıştı ve hatta Giulio'nun hayalî borçlarını da hesaplarsa, öyle eksilerdeydi ki iflas etmek için bile fazla fakirdi.

"En iyisi, siz yarın sabah hemen başlayın." dedi.

"Bu pahalıya patlayacak." dedi Harry. Nataşa tesisatçıyı dışarıya kadar uğurlarken, Fabio ile geride kalmıştı.

"Pahalı olacağını biliyorum. Ancak açılış tarihini tutturabilmek istiyorsam, başka şansım yok. Geleceklerini söyleyen müşterileri reddedersek, bu nasıl bir izlenim bırakır?"

"Kötü." dedi Harry somurtarak. "Galiba internet sayfasında daha az şey saklamalı ve broşürde bu kadar çok hava atmama- lıydım."

"Çok geç. Artık yapabileceğimiz tek şey, mümkün olduğunca çabuk bir biçimde bu çiftlik evini internet sayfamızdaki resimlere biraz da olsa benzer bir şekle getirmektir." Fabio düşünceli bir biçimde müşteri tuvaletinin önünden ana binaya giden koridora bakmaktaydı. "Biraz önce bana, sanki tesisatçı bize dost işi bir fiyat verecekmiş gibi geldi. Yukarıdaki banyoları yaparken bunu fark etmemiştim."

"Bunun için Nataşa'ya teşekkür et, ustaların indirim yapmalarında onun parmağı var. Adamın onu sinemaya davet etmesine az kaldı. Ancak saçma olan şu ki geçen hafta çatı ustasıyla oraya gitmişti; bir önceki hafta da boyacı ustasıyla! Günün birinde bu adamları karıştıracak ve sonra hepsi birden, yaptıkları indirimin geri ödenmesini isteyecekler." Harry'nin burnu hâlâ kırmızıydı ama soğuk algınlığı neredeyse bitmiş gibiydi. Tekrar mutfakta çalışabilecek durumdaydı ve açılıştan önceki en önemli görevine başlayabilirdi: Şarap mahzeninin doldurulması.

Harry, "Çok üzgün duruyorsun." dedi.

"Öyle olmak için sebeplerim var."

"Bu olayla ilgili olarak mı acaba?"

Bu olay İsabel van Helsing şifresiydi. Fabio cevap vermedi ve bu da konunun bu olay olduğunu gösteriyordu.

Önceki gün hastaneden ilk yüklü fatura gelmişti ve tedavinin tümü göz önüne alındığında sonunda -bu arada İsabel iki haftadan beri kliniğin nöroloji bölümündeydi- dış alanların tamamen düzeltilmesine ve hatta çiçeklendirilmesine bile yetecek bir para tutacağı belliydi.

Bu sabah hastane yönetiminden biri telefon etmişti. "Genç bayanı artık eve götürebilirsiniz. Bundan sonraki tedavisi ayakta da yapılabilir."

Başka bir deyişle, hafızasını kaybetmiş biri, hastane yataklarından birini işgal etmek zorunda değildi.

Sanki bütün bunlar yetmezmiş gibi Giulio da en az iki günde bir telefon edip durumu soruyordu. Kuzeninin sesi gittikçe daha fazla tehditkâr oluyordu.

Fabio, Harry'ye dönerek, "Sen araştırmalarında ilerleme kaydettin mi?" dedi. Cevabın ne olacağını bilmesine rağmen, bu soruyu sormak zorundaydı.

Harry üzgün üzgün baktı. "Elimden gelenin en iyisini yaptım, adamım. Ya böyle bir kadın yok ya da kimsenin bilmediği takma bir isim kullanıyor."

Fabio'nun kendisi de internette bu ismi aramıştı. Tüm çabalar boşunaydı. Tüm telefon rehberlerini aramak da. Arama motorları için de aynısı geçerliydi. Van Helsing ismi arandığında, iki buçuk milyondan fazla bulgu çıkıyordu. Bunların büyük bir çoğunluğu bu isimdeki vampir avcılarına aitti. Birçoğu da gerçekten

mevcut Van Helsinglere aitti ancak mevcut bağlantılardan hiçbirini, uzaktan da olsa Isabel ile ilgili görünmüyordu.

Kız arkadaşı ile nişanlısı hakkında da (isimlerinden başka) bir şey bilmiyordu. Sadece bu ikisinin fmgirdediklerini ve Isabel gibi onların da "başka bir yer"den geldiklerini biliyordu. "Başka bir yer" ise yakındaki büyükçe şehirler olabileceği gibi, ülkenin diğer ucundaki ücra bir köy de olabilirdi.

Bölge dışındaki tüm kayıp ilanlarını da araştırmış, ama kızın ismini hiçbir yerde bulamamıştı. Eğer biri onu arıyorsa bile adını bildirmemişti. Nişanlısı ve kız arkadaşı onu Sylt'de veya başka bir yerde arıyorlardı, eğer arıyorlarsa tabii. Nişanlısı artık düğün konusunda pek istekli görünmemişti. Bu ikisi muhtemelen İsa-bel'i somurtacağı yerde bırakmaya karar vermişlerdi.

Fabio kızın çantasını gizli kapının arkasındaki merdivende bulmuştu, ancak gülünç derecede minik olan bu çantada bir cüzdana bile yer yoktu. Ne bir kimlik ne kredi kartları, ne ehliyet... Sadece isminin baş harfi olan, değerli bir gümüşten değişik bir biçimdeki "I" şeklinde yapılmış bir anahtarlığa takılı bir ev anahtarı vardı. Çantadaki en özel eşya buydu. Bunun dışında acayip pahalı marka bir de pudra vardı. Bunun çok pahalı olduğunu, bu marka bir pudranın piyasada olan elli pudraya eş değer olduğunu anlatan Nataşa'dan duymuştu. Nataşa, Isabel düzeyindeki kadınların cüzdansız yola çıkmalarının çok normal olduğunu, yanlarında hep şoförlük yapacak biri olduğunu ve her yerde kavalyelerinin gold kartlarını kullandıklarını anlatmıştı.

"Galiba bayağı bir pisliğe bulandın, babalık." dedi Harry, omuzunun üzerinden sıhhi tesisata bakarak. Tesisatçının gitmesinin sonra kokuda bir düzelme olmamıştı. Sanki açık bir lağım çukuru gibi kokuyordu. "Sence hangisi daha kötü, tuvalet mi yoksa bu olay mı?"

"Bunu ciddi olarak mı soruyorsun?"

Harry ona yandan bir bakış fırlattı. "Hımm. Senin gerçek bir sorunun var. Ve bununla da tuvaleti kastetmiyorum."

Fabio da öğleden sonra kendisini nihayet hastaneye gitmeye zorlarken aynı şeyi düşünmüştü. Isabel ile mutlaka konuşmalıydı. Kafayı kuma gömmenin bir anlamı yoktu. Ona gerçeği anlatmalıydı.

Kliniğin girişinde başhekim ile karşılaştı.

"Ah, amnezi vakamızın nişanlısı..." dedi Nörolog.

"Bundan bahsetmeniz iyi oldu, ne zamandır sizinle..."

"Terapi esnasında ikinizin ayrılmayı düşündüğünüzden bahsetti." dedi doktor. "Şu andaki durumda bunun çok fena olacağını söyleyebilirim. Şu ana kadar elde ettiğimiz tüm gelişmeler bir kerede mahvolabilir." Suratını tuttu ve bir tutam deriyi burnundan sağ kulağına doğru çekti. "Bazen sadece ağır bir stresin bile aniden hafıza kaybına sebep olabileceğini biliyor muydunuz? Her zaman bedensel bir travmanın olması gerekmiyor."

"Eeeh... Ancak burada böyle bir travma var, değil mi?"

Doktor ona sanki iki başı varmış gibi baktı. "Durumu iyileşti. Ancak fiziksel sonuçlarının ne olacağı henüz belli değil. İnce bir dengeye ancak ulaşabildik, duygusal durumu bir bakıma sabitlendi, diyebiliriz. İyileşmesi imkânsız değil. Ancak tüm muhtemel stres sebeplerinden kesinlikle kaçınmalı. Örneğin bir ayrılık, azami bir stres sebebi teşkil eder."

Fabio yutkundu ve ayrılığın aslında ayrılık olmadığını açıklayabilecek argümanlar bulmaya çalıştı, ancak uygun kelimeleri bulamadı. Me söyleyebilirdi? *"Sahi, ben aslında onunla nişanlı bile değilim, hiç de olmadım. Hastaneye yatırırken doğruyu söyleyemedim, zira kuzenim korkunç kıskançtır ve ceketinin içinde daima bir otuz sekizlik teşir. Ateş etmeye hazır. Anlıyor musunuz?"*

Evet, mantıklı. Bu ön yargısız her sinir doktorunun kesinlikle anlayabileceği bir şeydi.

"Sizin de aynı şeyi düşündüğünüzü zannediyorum." dedi doktor. Alnında bir kıvrım yakaladı ve bunu saç köküne doğru itmeye çalıştı. "Hastamız henüz gelip onu alabilecek başka akrabalarına haber vermediğinizi söyledi. Bu yüzden de şimdilik bir ayrılığın tartışamayacağı sonucuna vardık."

Yüzüyle oynamayı bıraktı ve kol saatine baktı. "Biraz sonra vizite var. Daha önce kendisiyle konuşmak isterseniz..."

"Olmaz." diye düşündü Fabio, doktorun arkasından giderken ve doktor kendisine yardım etmek amacıyla odanın kapısını açarken.

Nörolog ona doğru döndü ve küçük parmağını ikinci boğumuna kadar kulağına soktu. "(Jnutmayın! Stres yaratacak bir şey yok." Odaya dönerek neşeli bir sesle: "Sevgili misafiriniz geldi!" Fabio'yu kolundan tutarak öne doğru itti.

Odaya girdiğinde Isabel yatakta oturuyordu, okuduğu dergiden başını kaldırdı

"Ah, ne güzel!" dedi sevinerek. "Tanıdık bir yüz!"

Gözlerindeki mutlu pırıltıları görünce Fabio yok olmayı diledi. O anda kendisini evrendeki en büyük domuz gibi hissetti. Kıza gülümseyerek kendi kendine layık gördüğü değersizliği bir nebze olsun düzeltmeye çalıştı; ancak bunun ne kadar suni olduğunu fark etti. Kız bir şey fark etmemişti. "Çok şükür geldin!" dedi heyecanla, "üzün süredir tekrar gelmeni bekliyordum! Evet, bana gecelik getirecektin. Sonra hemşire bana bir tane gecelik aldı, senin ya vaktin yoktu ya da unuttun diye tahmin ettim."

Eeeh... Maalesef, evet." dedi üzgün ve utanç içinde.

"Mefon da ettim, ancak her seferinde Harry adında biri açtı. İnkilâp bir malikâneyi restore edip restoran açmak istediğinden ıvıyıp çok işinin olduğunu söyledi. Doğru mu bunlar?"

"Evet." dedi Fabio rahatlayarak, zira yalan söylemek zorunda bulmayacaktı. "Evet, gerçekten çok eski! Ancak işler hızla yürüyor!"

"Ben seninle birlikte mi yaşıyordum?"

"Eeeh... Yani, gerçek şu ki..." Birden sustu ve şu anda tüm ıTTçekleri anlatsa, neler olabileceğini düşündü. Acaba bu durumda kızın hafızasına yeniden kavuşma şansını yok eder iniydi? Doktor bu konuda bir şey söylememişti. Ancak hiçbir şekilde heyecanlandırmamasını net bir biçimde vurgulamıştı.

Fabio kızın yüzünün asıldığını görüp korktu.

"Senin yanından taşınmışım, değil mi?" dedi usulca. "Harry söyledi."

"Ne söyledi?"

"Ona senin yanında oturup oturmadığımı sordum, o da 'Pek öyle sayılmaz.' dedi"

"Gerçekten mi?"

"Öyle miydi? Yani zaten ayrılmış mıydık? Ben de taşınmış mıydım?"

Fabio döndü ve odadaki diğer yatağa baktı. Boştu; yaşlı kadın ya başka bir bölüme götürülmüş ya da taburcu edilmişti.

"Evet, yani... Öyle de denebilir."

"Nereye?"

"Hiç bilmiyorum."

Endişeyle kızın gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördü.

"O zaman artık hiçbir yerde bir evim yok." diye fısıldadı.

"Yapma!" diye seslendi. "Sen... Şey... Tabii her zaman bana gelebilirsin..." sustu.

Allah aşkına burada ne yapıyordu? Birbirine zıt duygularla dolu olduğunu fark etti. Hangi ihtiyacının daha ağır bastığını bilemiyordu: Hemen kaybolmak mı, yoksa kızı teselli etmek mi? Kısaca düşündükten sonra ortadan kaybolmayı seçti, ancak bu seçimi kendisini daha iyi hissetmesini sağlamadı. Ayrıca bunu yapabilmeyi de beceremezdi. Sadece ayağa kalkıp oradan gidemezdi, ancak aynı biçimde onu kollarının arasına da alamaz, elini okşayamaz veya benzeri bir şeyler de yapamazdı. Sadece burada oturmaya devam edebilir ve kızın gözlerinin içine bakmayı beceremediğinden, gözlerini uzaklara dikebilirdi. Daha da az becerebileceği bir şey de kızı gerçeği anlatmaktı. Hem de o yatağının üzerinde oturmuş, birinin ormana terk ettiği küçük bir kız gibi görünürken.

Kendini bir canavar gibi hissediyordu. Ve burada kızın yatağının yanında oturduğu sürece bu duygusu artıyordu.

Ziyaretçi sandalyesinin üzerinde huzursuzca kıpırdandı ve şimdi ne konuşacağını düşündü. Aklına hiçbir şey gelmedi.

"Anne babama gidebilirdim." dedi kız yavaşça. "Veya büyükanneme."

"Büyükannene mi? Büyükannen mi var?"

"Her insanda tesadüfen bundan iki tane olur." dedi şaka ile.

"Büyükannen hayatta mı hâlâ?"

"Bir bilseydim, şimdi onun yanında olurdum!" diye tısladı. "Veya erkek veya kız kardeşimin yanında!"

"Bir erkek ve bir kız kardeşin mi var?" diye ümitle sordu Fabio.

"Bunu nereden bilebilirim?" diye sordu kızgınlıkla. Durdu. "Var mı?" "Hiç bilmiyorum."

Kız gözlerini dikti. "Nişanlıyız ve sen benim kardeşlerimin olup olmadığını bilmiyorsun?"

Hızlı bir biçimde bu konuşmayı nasıl stressiz bir yöne doğru götürebileceğini düşündü.

"Tanıştığımızda sen bana kendin hakkında hemen hemen hiçbir şey anlatmadın" diye uydurdu sertçe. "Özel konularda oldukça ketumdun. Senin hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum."

"Yani tanıştığımızda hayatım hakkında konuşmak istemediğimi mi söylüyorsun?"

Başını salladı ve deminden beri tuttuğunu nefesini yavaş yavaş vermeye başladı.

Kız titredi. "Korkunç bir geçmişim olmalı!"

"Yani, böyle şeyler olurmuş." dedi gevşekçe.

"Ve sen buna rağmen, benim hakkımda hiçbir şey bilmemene rağmen hemen bana âşık oldun?"

Fabio irkildi. "Şey... Yani... Hemen değil."

İsabel kızardı. "Anlıyorum." Derin bir nefes alıp "Ayrılmamız kesin miydi? Yoksa bir süre ara mı vermek istemiştik?" diye sordu.

Kapı açıldı, başhekim bir yelkenli gibi odaya süzülürken, bir parmağı ile sağ gözünün etrafını çekiştiriyor ve arkasından beyaz önlüklü asistan doktorlardan ve hemşirelerden oluşan bir ordu sürüklüyordu.

"Hadi ben gideyim!" derken, avcıdan kaçan bir tavşan gibi beyaz önlüklülerin çevresinden dolaştı Fabio.

"Dışarıda bekleyin, nişanlınızı biraz sonra götürebilirsiniz!" diye seslendi başhekim arkasından.

Fabio arkasından kapıyı çarptı ve başhekimi duymamış gibi yaptı. Artık kaybolabilirdi, çok şükür.

Genç şef doktorun adı Tobias Mozart idi. Odaya girdiğinde utangaç bir tavırla kıza gülümsedi. Biraz önceki vizitede de vardı ve İsabel doktorun kendisine sadece ilginç bir vaka olduğundan değil, daha başka türlü bir ilgi de duyduğunu çoktan anlamıştı. Olağan kontrollerin dışında da odasına gelip hatrını sormak için her fırsatı değerlendiriyordu.

Kızın isteği üzerine ona hafıza kaybı konusunda kitaplar getirmişti ve her zaman onunla konuşmaya hazır olduğunu belirtmişti. Daha ilk haftada kıza özel telefon numarasını da vermişti.

"Şayet acil bir sorunuz olursa veya kendinizi iyi hissetmezseniz..." demişti.

Şimdiye kadar doktora telefon etmemişti, hem de tüm hayatı acil ve tek bir sorudan oluşmasına ve kendisini de bu yüzden iyi hissetmenin kilometrelerce ötesinde hissetmesine rağmen.

Isabel doktorun ilk adını daha bilmezken, adının Wolfgang olup olmadığını sormuştu. Hastanede kendine geldikten sonra sorduğu ilk sorulardan biriydi. Doktor önlüğünün göğüs cebindeki isimliğinden "Dr. Mozart" diye okuyunca soru ağzından birdenbire çıkmıştı. Doktor sırtarak kafasını sallamış ve Isabel de öyle rahatlamıştı ki gözlerine yaşlar dolmuştu. Adamın adının - daha sonraları söylediği gibi- Tobias olduğundan değil, Wolfgang Amadeus Mozart adında ünlü bir bestecinin olduğunu hatırlayabildiğinden. Hatta gözlerini yumup konsantre olduğunda içinde bestecinin müziğini bile duyabiliyordu. Sihirli flüt... *Casi fan tutte, Figaro*. Ayrıca piyano ve keman konçertolarını. Mozart'ı sevdiğini biliyordu; onu düşündüğünde parmakları oynuyordu. O zaman piyano çalmayı bildiğini anladı.

Bu biçimde düşüncelerinin akmasına izin verdiğinde birçok deyi hatırlayabiliyordu. Neredeyse her şey geri geldi.

Hastanede bir psikoterapi merkezi ve orada da küçük bir yüzme havuzu vardı. Havuza girdiğinde önceleri tereddütle birkaç yüzme hareketi denedi, sonra gittikçe daha güvenli bir biçimde yüzmeye başladı ve sonunda hızlı kulaçlarla havuzu boydan boya geçti. Psikoterapisti olan bayan, memnuniyetle ve inanmaz bir edayla gülererek, geçmiş hayatlarından birinde yunus olup olmadığını sordu.

Bu kaba ifadeden sonra Isabel havuzun dibine batıp bir daha çıkmamayı diledi. Yüzebildiğini ve piyano çalabildiğini bilmesi, bunları nerede ve kimden öğrendiğini bilmedikten sonra neye yarıyordu ki?

Sosyal hayat ve meşhur kişiler hakkındaki bilgileri hatırlamak kolaydı. Hemşirelerin her gün getirdikleri parlak kâğıtlı magazin dergilerinden birine baktığında veya televizyon programları arasında zaplarken film yıldızlarını, rock şarkıcılarını ve politikacıları hatırlıyordu ve içgüdüsel olarak da kimi sevip kime tahammül edemediğini biliyordu. Artistlerin rol aldıkları filmleri hatırlıyor, radyoda veya televizyonun müzik kanallarında çalan şarkılara mırıldanarak eşlik edebiliyordu. Hemşirelerin parfümlerini ve deodorantlarını kokluyor, her defasında hangi kokuyu sevdiğini, hangisinden nefret ettiğini biliyordu. Kendi kokusunun bunların arasında olmadığını da fark etmişti.

Hastaneye getirildiğinde üzerinde olan elbise bir Japon tasa- rımcısının içindeki etiket İngilizceydi, bu da elbiseyi muhtemelen yurt dışından aldığını gösteriyordu.

Ayakkabıları ise, hemen tanıdı, Manolo Blahnik markaydı. Bu en sevdiği ayakkabı tasarımcısıydı. İç çamaşırları meşhur Amerikalı iç çamaşırı imalatçısı Victoria's Secret'tandı.

Kendi tercihlerini unutmışa benzemiyordu. Domuz eti sevmiyor, ama balık seviyordu ve hafıza kaybına rağmen hastane mutfağının çok kötü olduğunu kısa zamanda anlamıştı. Ancak açlık dayanılmaz hâle geldiğinde yemeklerden biraz yiyebiliyordu.

Dergilerde pahalı şaraplar, özel mutfaklar ve meşhur aşçılar konulu yazıları okuduğunda, konu ile ilgili terimlere hiç de yabancı olmadığını fark ettiğinde hiç

şaşırmadı. Elbisesi de ayakkabıları gibi pahalıydı. Zenginlik, yabancı olmaması bir şey olmalydı. Bir de yüzüğü vardı; büyüklüğüne ve saflığına bakılırsa, müstesna bir parça.

Hiç olmazsa giyecekleri ve yüzüğü sayesinde geçmiş hayatı hakkında birçok önemUbilgi edinmişti. Zevkli ve paralı bir insandı. Yani bunlara bakılarak geçmiş hayatı o kadar da kötü olamazdı.

Peki öyleyse bu İtalyan ile bu konuları neden konuşmamıştı?

Hâlâ onu nişanlısı olarak hayal etmek zor geliyordu ve bu yüzden onunla temasa geçmek konusunda tereddüt etmişti. Ama başka ne yapabilirdi ki? Kazadan önceki zamana ait daha fazla şey öğrenmek istiyorsa, o adam tek yetkili muhatabıydı, bu su götürmez bir gerçektir. Başhemşire, klinik yönetiminden adamın adresini öğrenmiş ve kendisine telefon numarasını temin etmişti. Kendisine ulaşamayınca, bir taraftan rahatlama hissetmiş, diğer taraftan da huzursuzlanmıştı. Ebediyen bu hastanede kalamayacağını biliyordu ve bu çiftlik evine ne kadar çabuk dönerse, geçmiş hayatını hatırlama şansı artacaktı; zira geçmişinin bittiği yer orasıydı.

"Bulanık düşünceler mi?" diye sordu Doktor Mozart.

"Başka ne olsun?" diye karşı soru geldi. "Bir gün uyanıp kim olduğunuz hakkında hiçbir fikriniz olmasa, siz nasıl hissederdiniz? Aynaya baktığınızda kendinizi bile tanımasaydınız?"

Doktor omuzlarını kaldırdı. "En azından şunları söyledim: Hey, şu aynadaki amma da süper görünen genç bir kadın!"

İsabel gülmek zorunda kaldı. "Evet, kabul ediyorum, mevcut duruma bakınca, en azından bu konuda şansım varmış. Yetmiş ila seksen yaş arasında bir yerlerde, ağızda diş olmaksızın da uyanabilirdim, bu da çok kötü olurdu."

Güzel olduğunu biliyordu. Kendi isteği üzerine hemşirelerden biri yatağına bir el aynası getirmeden önce de bunu açıklayamadığı bir biçimde biliyordu. Ancak bunun ona ne faydası vardı? Kendi gözlerine öyle yabancı ve öyle bilinmez görünüyorsa, yüzü kadın dergilerindeki herhangi bir modele de ait olabilirdi. Başkalarının hoşuna giden, ancak kendisine tamamen yabancı olan bir dış görünüşün ona ne faydası vardı ki?

"Nişanlınız ile durum..." diye başladı Doktor.

O konuşmaya devam etmeden, İsabel elini kaldırdı. "Ne söylemek istediğinizi biliyorum. Yine yok oldu."

"Aslında sizi götürmesi gerekirdi."

"Kazadan önce ayrılmaya karar vermişiz gibi görünüyor. Onun bu yüzden gelgitleri olduğunu sanıyorum." Alnını kırıştırdı. "Doğruyu söylemem gerekiyorsa, benim için de aynı şey geçerli. Sizin hakkınızda bildiklerimden daha azını bildiğim bir kişiye güvenmek fikri beni oldukça korkutuyor."

"Bana güvenebilirsiniz. Hiç olmazsa benim miyop olduğumu, çok fazla çalıştığımı ve fazla ısrarcı olduğumu biliyorsunuz."

İsabel güldü. "Siz çok sevimlisiniz ve bir tane bile tikiniz yok!"

Doktor sırtıttı. "Kulakları çekiştirmek veya parmakla yüzde delikler açmak gibi şeylerden mi bahsediyorsunuz?"

"Aşağı yukarı öyle."

Doktor yatağın kenarına, İsaabel'in yanına oturdu. "Sizin özel durumunuzu dikkate alarak bir teklif yapmak istiyorum. Kliniğimiz birkaç koruma evine sahip. Bunlarda yaşayan insanlar... Yani onlar... Biraz zihinsel engelliler."

İsaabel yutkundu. "Oraya uygunum mu demek istiyorsunuz?"

"Hayır bunu söylemek istemiyorum. Siz tek başınıza kalabilirdiniz. Eğer bunu istiyorsanız. Kimse sizi yanlarında istenmediğinizi veya yanlış yerde olduğunuzu hissettiren kişilerin yanına gitmeye zorlayamaz."

İsaabel içini çekti. "Ben kendimi bile tanımıyorum. Eğer herhangi bir yerde kendimi güvende hissedeceksem, bu en azından beni tanıyan insanların yanında olacaktır ve beni biraz da olsa seven." Biraz düşündü ve ekledi: "Böyle olduğunu ümit ediyorum en azından."

"Sizin gibi bir kadını? Sizi kim sevmez ki?"

"Bilemem." dedi tereddütle ve kendi içinden yükselen ve rahatsız edici olan duygulardan korkarak. Herhangi bir şey, ona kendisine dayanamayan insanların olduğunu söylüyordu. Ancak bu fikrin birdenbire nereden geldiğini açıklayamıyordu. Konsantre olup biraz önce geçmişin bir ucundan neye dokunarak buraya geldiğini bulmaya çalıştı; ancak sebebi bulma çabasını arttırdıkça, kayıp hafızasının derinliklerine daha çabuk gömüldü.

Doktor Mozart ayağa kalkıp kapıya gitti. "Eğer bana ihtiyacınız olursa..."

"O zaman sizi çağırırım." diye tamamladı doktorun odayı her terk edişinde başladığı cümleyi.

Doktor henüz gitmişti ki yeni ziyaretçiler geldi.

"Evet, iyi dostlar geliyor!" dedi kapıdan neşeli bir ses.

İsaabel İtalyan aksanını duyduğunda artan kalp atışlarına, sesin sahibi olan adamı gördüğünde engel olmaya çalıştı. İlk anda geçmişinden birinin geldiğini zannetmişti. Eskiden tanıdığı ve şimdi tekrar gördüğünde yeni etkilere sebep olabilecek biri (belki de iyileşmesine giden yoldaki ilk adıma!) gelmiş olabilirdi. Ancak hemen sonra, yanıldığını fark etti. Bu adamı daha önce görmüştü ama kazadan sonra.

"Merhaba..." dedi sıkıntılı bir sesle, adam yanına yaklaştığında. Adamın saçları jöleyle başına yapıştırılmıştı ve gri ince bir kumaştan özel dikim takımı, fazla kilolarını gizleyemiyordu. Arkasından odaya giren kadın, kendisinden yarım baş kadar daha uzundu. Kat kat kesilmiş kumral dalgalı saçları vardı ve muhteşem güzeldi. İsaabel bir an için onu da tanıdığını zannetti ama hemen sonra bu duygunun başka bir sebebi olduğunu fark etti:

Kildin tam tamına "Nötre Dame'ın Kamburu" filminde oynayan Glna Lolobrigida'ya benziyordu. Bunun sebebi sadece dalgalanan, kloş bir etek ile oldukça derin bir dekoltesi olan bir bluz giyiniş olması da değildi; şişkin dudakları ve koyu renkli uzun kirpikleri de aynıydı.

Kadınla birlikte gelmiş olan tip, iyi bir zangoç olabilirdi; boyu buna uygundu, sadece kamburu yoktu.

İsabel "Adı neydi sahi?" diye mırıldandı ve adı hemen aklına gelmediğinden ürperdi.

"Giulio Caprini." dedi tip.

"Hayır. Quasimodo." diye itiraz etti İsabel. Şimdi hatırlamıştı. "Bilirsiniz, Anthony Quinn. Filmdeki."

Giulio odanın ortasında kalakaldı. "Bir saniye. O filmi biliyorum. Şimdi bu bir hakaret mi yoksa?"

Kadın adamın yanından süzülerek geçti, yatağın yanına geldi. "Onu dinlemeyin. Lollo'nun gençliğine benzediğimi biliyorum ve de insanlar Kambur'daki Esmeralda'yı hatırlattığımda, ortaya yanlış sonuçlar çıkıyor." Kadın İsabel'e elini uzattı.

"Özür dilerim, ama ben hafızamı kaybettim." dedi İsabel kibarca. "Eğer sizi eskiden tanıyorsam, hatırlamıyorum."

"Birbirimizi tanımıyoruz. Zaten bu yüzden Giulio ile birlikte geldim. Bu durumu değiştirmek için."

Bembeyaz dişleri ile gülümsedi. "Merhaba. Benim adım Raphaela."

Raphaela meraklı bakışlarla İsabel'i inceliyordu. "Gerçekten. Normal tercihlerinden çok farklı. Sarışın, soluk, küçük ve kırılgan, sanki rüzgârda uçuyorecek gibi."

"İltifatlara teşekkürler." dedi İsabel.

"Biz sizi eve götürmek istiyoruz." dedi Giulio. "Nişanlımıza." Biraz düşündükten sonra: "Birbirimize sen demeliyiz. Fabio benim kuzenim. Siz de nişanlısınız. Yani akraba sayılırız."

"Aslında onun hâlâ nişanlım olduğunu zannetmiyorum. Biz ayrılmak istiyorduk."

"Ayrılmak?" diye bağırdı Giulio. Bir şişme yatak gibi büyüdü ve yüzü sağlıksız bir biçimde kızarmaya başladı. "Bok herif bundan bana bahsetmedi!" İsabel'e yönelttiği bakışları kızı delecek gibiydi. "Neden?"

"Hiçbir fikrim yok. Belki özel bir durum olduğu içindir. Böyle şeyler her yerde anlatılmaz."

"Bence Giulio, Fabio'nun neden bunları anlatmadığını bilmek istemiyor. O, sizin neden ayrılacağınızı soruyor." dedi Raphaela.

"Bence bu da özel. Ayrıca bilmiyorum da... Sonuçta bende hafıza kaybı var."

Giulio şaşkın bir vaziyetteydi, sonra sırtımaya başladı. "Öyleyse her şey yolunda sayılır. Tekrar yeni baştan başlarsınız. Yani sıfırdan." Kahkahalara boğuldu. "Bu iyiydi değil mi? Sıfırdan, sıfırdan!" Sanki bir sağırklar toplantısındaki salaklara fıkrayı anlaşılır hâle getirmek istercesine borazan çalar gibi yapıyordu. Raphaela da onun gürültüsüne kıkırdarak katılıyordu. Bu ikisi birlikte çok eğleniyor gibiydiler.

"Peki tamam." dedi bu durumdan sıkılan İsabel, "İkinizi güldürmekten başka sizin için ne yapabilirim?"

"Ama bunu bildiğini zannediyordum." Giulio anırmasını kesip gülerken gözlerinden akan yaşları sildi. "Kalk ve çantanı topla. Sonra gidiyoruz. Marş marş, evine!"

47

İEvi? Sahiden öyle miydi? İsaabel, Giulio'nun gösterişli limuzini- nln nrka koltuğunda oturuyor ve binaya sanki yaklaşırsa kendisini ısıracaktı gibi bakıyordu.

Bu yer sanki bir film kulisi gibi görünüyordu, ama Gulden- burs⁴ gibi bir film için değil de daha ziyade Sınırlar Ötesi dizisinden bir korku filmininki gibi.

Hatta arka tarafta sonunda ufak bir kule olan kale duvarlarının kalıntıları görünmekteydi. Kule ise ufalanmış pencere oyukları ve çökmüş köşeleri ile bir harabeden başka bir şey değildi. Büyük ana bina sivri cumbalan ve köşelerdeki kulecikleriyle biraz daha iyi durumdaydı, hiç olmazsa pencereleri ve iki yüz yıllıktan biraz daha yeni gibi duran bir çatısı vardı.

Duvarların üzerinde tablo gibi yukarıya doğru sarılan ve muhtemelen bozuk yüzeyleri kapatan hanımeli ve yabancı asmalar vardı.

"Evet, aslında oldukça eski olduğunu duymuştum." dedi Raphaela. Şoförün yan koltuğunda oturuyor ve elini gözlerine siper edip gölge yapıyordu. "Ama bu kadar kötü olduğunu... Bu şeyin Kara Koyun ile bir benzerliği yok. Burada kendisini çok zorlaması gerekecek."

"Kara Koyun mu?" diye sordu İsaabel. "Sanki tanıdık gibi geliyor."

"Bu Fabio'nun önceden sahip olduğu restorandı." diye açıkladı Raphaela. "Benimle birlikte olduğu zamanlarda."

"Bu konuyu konuşmanı istemiyorum." dedi Giulio, arabayı sert bir biçimde durdurdu. "Geçmişini geride bırakmalısın! Onun gibi yap! Her şeyi unut!" Kızgın bir ifadeyle Raphaela'ya döndü. Kız sevimli bir biçimde kendisine gülümseyip yanağını okşadı. "Kızgın olduğun zaman çok tatlı oluyorsun!"

İsaabel adamı tatlı değil, esrarengiz buluyordu ve bu ikisini tanıdığından beri kim bilir kaçınıcı kere kendi kendine burada ne dolaplar döndüğünü soruyordu.

4 Asil bir ailenin hayatını konu alan bir film (Ç.N.).

İçinden bir dürtü, oturmasını istemesine rağmen arabadan indi. Bu dürtünün nereden kaynaklandığını anlamaya çalıştı, ama ancak Raphaela'nın oturmaya devam ettiğini ve Giulionun kapısını açmasını beklediğini görünce durumu fark edebildi. O da kapısını başkalarının açmasına ve hatta arabadan inmesine erkeklerin yardım etmelerine alıştı.

64

Bir cep telefonu çaldı. Giulio, takım elbisesinin pantolon cebinden bir telefon çıkardı.

"Pronto!" (Alo!) dedi. Kısa bir süre dinledikten sonra bir yığın İtalyanca söz söyledi. Isabel bir süre dinledi ve bazı kelimelerin dışında hiçbir şey anlamadı. İtalyanca olduğunu anlamıştı, ancak bu lisanı bilmiyordu. Fransızca'yı oldukça iyi biliyordu, İngilizce'yi de. Bunu bir önceki gün her iki lisanı da bilen bir hemşire ile konuşarak denemişti. Ancak İtalyanca, lisan repertuvarına dâhil değildi.

Bu konuyla ilgilenmekten vazgeçti ve biraz önce telefonun çalması ile kesilen düşüncelerine geri döndü.

Arabadan inerken yardım edilmesi arzusuna. Ayakkabılar, elbise, yüzük. Ve bu dünyadaki zengin ve güzel insanların yaptıkları ve yapılmasını sağladıkları her şeyi duygusal olarak hemen hissetmesi. Tabii tüm bunların tek bir açıklaması vardı.

"Ben zenginim ve şımartılmışım." dedi yavaşça.

Raphaela ona dönüp "Bunu hemen fark etmiştim, yüzüğünden ve ayakkabılardan. Ama Giulio'nun yanında bundan bahsetme. Hemen parasını görmek ister."

"Ne dedin meleğim?" Giulio, telefon görüşmesini bitirmişti ve cep telefonunu tekrar cebine koydu.

"Sadece biraz çevreye bakınmak istediğimizi. Şimdiden güzel görünüyor, değil mi?"

Isabel bu fikre katılmadı. Çiftlik evinin önündeki meydan genişti, ancak genel görünüşüyle, sadece avluya çıkarılması beklenen bir grup mahkûm eksikmiş intibasını bırakıyordu.

Kaba ve kısmen pürüzlü taşlarla döşenmiş ve aralanndan çıkan otlarla bürünmüş yer, yüksek topuklarla yürüyerek geçmeye de müsait değildi ayrıca.

isabel kısa bir süre konstantre olup gözlerini kapatıp tekrar sanki böylece beyninde aralanndaki bağlantılan kesilmiş hücrelerini tekrar aktif hâle getirecekti. Ancak hiçbir şey madı Çevresinde gördüğü hiçbir şey ile ilgili en ufak bir hatı- yoktu.

"İçerinin nasıl olduğunu çok merak ediyorum." dedi⁶⁹Raphaela kendini beğenmiş bir ses tonuyla.

"Ben etmiyorum." diye düşündü İsabet. Doktor Mozart'ın ahsettiği şu koruma evlerinin nasit bir şey olduğunu düşünme- başladı. Kesinlikle buranın ambiyansı gibi şüpheli olmamalı. O fikri bu kadar çabuk yabana atmamalıydı.

Raphaela poposunu kıvırtarak ana girişe doğru yürüdü. Giulio, sadık bir köpek gibi onun arkasındaydı. Köpek gibi sadıklığına ters düşen tek şey. ara sıra kızın poposunu okşamasıydı

İsabel yüksek topuklularının üzerinde, ancak topuklarının her aralığa girmemesine dikkat ederek ve mecburen arkalarından gitti.

Giriş kapısı büyük ve tahtadan yapılmıştı ve yenilenmiş olması İsabel'i şaşırtmıştı, yani geldiğinden beri gördüğü ilk yenilenme işaretiydi. Tahtanın delikleri yamanmıştı ve pırl pırlıdı; yeni cilalandığı belliydi.

Kapının açıldığı büyük giriş salonunda da modernleşmenin belirtileri vardı. Duvarlar yeni sıvanmış ve badanalanmış, yüksek tavanlarda ve duvarlardaki tahta kaplamalar zımparalanmış, tabanın granit plakaları itinayla temizlenmişti. Diğer işlerin de son sürat yapıldığı belliydi, zira çekiçlerin, matkapların ve zımpara makinelerinin sesleri salonun her köşesini doldurmaktaydı. Sağ tarafta iki kanatlı bir kapı açıldı ve oradan görünen büyük tahta *lambirili* salonda birkaç usta marangozluk işleri yapmaktaydı. On adım kadar önde geniş bir merdiven kavisli bir biçimde yukarıya uzanmaktaydı. Basamaklarında tulumlu üç adam oturmuş, tırazanı tamir ediyordu. Ellerindeki makinelerden kulakları sağır edici bir ses çıkmaktaydı. Yoğun bir biçimde yeni kesilmiş tahta ve cila kokusu vardı.

Giriş kapısının sağında, solunda ve karşısında merdivenin her iki tarafında duvara yüksek ve sivri kavisli gömme pencereler yapılmış ve Orta Çağ stilineki kurşun çerçeveli buzlu camlar da yenilenmişti. Pencerelerden birinin önüne açılmış merdivenin üzerindeki bir adam sivri kavisin altındaki yarıkları dolgu malzemesi ile düzeltmekteydi.

"Kuzenim Fabio nerede, nerede bu domuz herif?" diye bağırdı Giulio kimseyi direkt muhatap almaksızın.

Merdivenin üzerindeki adam omuzunun üzerinden aşağıya onlara doğru bakarak: "Herkes arka tarafta!" diye seslendi.

Elindeki mala ile binanın başka bir tarafına doğru giden bir koridoru gösterdi. O taraftan gitar sesi geliyordu. Giulio tereddüt etmeden yola koyuldu. Raphaela onun yanındaydı ve ara sıra parmaklarını uzatıp kulağını elliyordu; adam da her defasında titriyordu. Ancak bunu memnuniyetten mi yoksa korktuğu için mi yapıyordu; bu belli değildi.

Yüksek kemerli koridordan geçerek binanın yönetim bölümüne ulaştılar ve orada artık burasının bir restoran işletmesi olacağı anlaşılabilirdi. Önlerinde, içinde çeliklerin çokça parıldadığı, uygun mürettebat ile birkaç yüz misafire yemek pişirileMecek devasa bir mutfak belirdi.

Müzik durdu ve genç bir adam yan bölmelerin birinden mutfağa geldi. Orta boylu ve neredeyse elinde tuttuğu elektrogitarı kadar zayıftı. İsabel, onun yirmili yaşların ortası ile sonlarına doğru bir yerlerde olduğunu tahmin etti. Dağınık koyu sarı saçları ve güldüğünde gamzeleri görünen çocukça bir yüzü vardı. Ancak misafirleri gördüğünde gamzeleri hemen kayboldu. **70**

"Bok!" dedi ve bu çocukçadan başka her şeye benziyordu.

"Merhaba Harry." dedi Raphaela.

"Merhaba Raphaela."

"Bana da selam vermeyecek misin?" diye sordu Giulio, tehditkâr bir sesle.

"Merhaba Senyör Caprini. *Come sia?*" (Nasılsınız?)

"İtalyanca biiiyormuşsun gibi yapma, şarkıcı bozuntusu, ızenim nerede?"

"Burada değil.

"Sana bir şey sordum, değil mi? Oldukça basit bir soru."

Ses tonu o kadar agresif çıktı ki İsabel istemeden sıçradı. "Aman Tanrı'm," dîye düşündü endişeyle; "nasıl bir adam bu? Kahvaltıya intikam alarak başlıyordu galiba!"

"Şehre gitti, yemek için malzeme alacak."

"Bu saatler sürebilir." dedi Raphaela. Konuya hâkim bakışlarla etrafa bakındı, parlak tezgâhları, bakır tepsi ve tavaları, büyük bacah yeni teknolojik ocakları, buzdolaplarını ve baharat takımlarının dizili olduğu rafları inceledi.

Hayranlık dolu bir sesle iç geçirdi. "Bu işi biliyor." dedi basitçe. "Hâlâ ve tekrar tekrar!"

Giulio kızgın bir biçimde dikleşti: "Neden söyledin şimdi bunu?"

Raphaela kızgın bir biçimde ona baktı. "Aman sevgilim, şimdi dur bakalım! Düşün tarihimiz belli mi değil mi?" Etrafa inceleyerek bakıyordu. "Düşünüyorum da..."

"Düşün yemeğimizi hazırlayabileceğini mi? Hayır, yapmasa daha iyi." Giulio sustu ve alnını kırıştırdı. "Aslında... Fena fikir değil." Başını salladı. "Yine de. Ondan nefret ediyorum, ölmesi iyi olurdu. O zaman artık ona kızmak zorunda kalmazdım,"

"Bak," dedi Raphaela. "yeni kız arkadaşı ile tanışmamı istediğin için özellikle seninle birlikte geldim. Onunla tanıştım..." -İsabel'e bir bakış fırlattı- "...üstelik kıskanmadım. Bayan onu alabilir. Ben sadece seni istiyorum."

Giulio sırtarak, "İspat et." dedi.

Raphael kıkırdadı. "Seni gidi!" Harry'ye dönerek. "Biz gidiyoruz. En önemli şeyleri gördüm. Benden selam söyle. Bu zavallı şeye iyi baksın, yoksa çuha çiçeği gibi solacak, yani böyle hafızası olmaksızın. Ah, bir de şunu merak ediyorum: Bu ikisi nasıl tanıştılar?"

Harry kızarak kekeledi: "O... Bir gün, birden ortaya çıktı..."

"Aha!" Raphaela'nın bakışları keskinleşti. "Bu ne zaman oldu?"

"Hımm... Evet, ne zaman?" Harry yardım istercesine Isabel'e döndü. "Ne zamandı?"

Kız ona kızgınlıkla baktı. "Şimdi bu ciddi bir soru mu yoksa dalga mı geçiyorsun?"

"Ah pardon, unuttum. Yani senin unuttuğunu düşünemedim." Düşünmeye koyuldu ve parmağını burnuna dayadı. "Buldum! Yani paskalyadan sonra olduğu kesin."

"Çok da uzun bir süre değil." diye tespitte bulundu Raphaela. "Paskalya dört ay önceydi. Fabio neden bu kadar kısa bir süre sonra yine ayrılmak istedi ki?"

"Belki ben ayrılmak istemişimdir!" dedi Isabel ters ters. Mutlaka itiraz etmek gibi bir isteği vardı.

Harry önce ona sonra Raphaela'ya baktı. "Hımm... Gerçeği söylemek gerekirse, konuyu pek iyi bilmiyorum. Kimse benimle bu konu hakkında konuşmadı."

"Ben biliyorum." dedi bir kadın sesi Isabel'in arkasından. Isabel arkasına döndü ve etine dolgun, itinayla boyanmış kızıl saçlı bir kadın gördü, üzerinde paletlerle bezenmiş bir tişört ile dar bir kot pantolon vardı ve kırk yaşlanındaydı. Güzel, yuvarlak, bebeksi yüzünde neşeli bir gülümseme vardı.

"Merhaba, tatlım." dedi Isabel'e dostça.

"Özür dilerim, ama sizi tanımıyorum."

"Biliyorum, zavallı şey. Sen artık kimseyi tanımıyorsun zaten. 1a bunu çabucak değiştiririz, inan bana. Ben şahsen bunu sağlayacağım. Ben kendimi bu iş için görevlendiriyorum. Ve ben indime bir görev veririm, her şeyin yakında düzeleceğinden «min olabiliriz. Sahi söylemeyi unuttum, benim adım Nataşa. Bu dında benim sanatçı adı, ama her durumda idare eder."

"Fabio'dan neden ayrılmak istemiştin?" diye sordu Isabel nefesini tutarak. Asabi bakışlarla çevresine bakındı.

"Ben gidiyorum, malzemeleri yerleştirmem gerekiyor." Harry çabucak yan bölmeye geçti.

"Sevgililer arasında küçük bir münakaşa." dedi Nataşa. "Tekrar düzeltilmeyecek bir şey değil."

"Evet, gördünüz mü?" dedi Giulio. "Önemsiz bir şey olduğun emindim. Gel, biz gidelim." Giulio, Raphaela'y' kolundan tuttu ve bu sefer vazgeçmeye niyeti olmadığı yüzünden okunuyordu.

Mutfaktan çıkarken Nataşa'ya öyle ölümcül ve keskin bir bakış fırlattı ki hassas bir insan buz gibi donar kalırdı; ancak Nataşa sadece omuz silkti ve sırtını döndü.

Isabel tuttuğu nefesini bırakırken "Aman Tanrı'm ne esrarengiz bir tip!"

"Bunu yüksek sesle de söyleyebilirsin, evlatçığım."

"Dış görünüşüne ve konuşma biçimine bakılınca sanki bir çeşit baba gibi. Ne demek istediğimi biliyorsunuz."

"Tabii ki biliyorum."

İsabel hayretler içindeydi. "Yani öyle biri mi demek istiyorsunuz? Gerçek bir gangster mi?"

"Öyle görünüyor."

"Ve bu... Raphaella... Nasıl yapabilir?"

72

"Gönül nereye düşerse..." dedi Nataşa.

"Adamın belki de herkesin hemen göremediği kalitesi vardır." diye onayladı İsabel tereddütle. Bu İtalyan Babası ile daha fazla ilgilenmek istemiyor, artık geçmişinin izlerini bulmak istiyordu.

"Benim hakkımda bir şeyler biliyorsunuz gibi." diye başladı.

Nataşa bir soru cevap oyununa başlamaya henüz hazır değil gibiydi. "Bana Nataşa diyebilirsin ve 'sen'diye hitap edebilirsin. Neden bu ikisi seni buraya getirdi?"

"Fabio yine gittiği için. Aslında beni hastaneden o çıkaracak ve... Eve getirecekti. O olmadığı için, işi bu ikisi hallettiler. Böylelikle buraya geldim."

"Ah, öyle demek." Nataşa gözlerini indirdi. "Bu ikisi neler anlattılar?"

"Çok şey değil."

"Mesela tam olarak ne?"

İsabel düşünmeye başladı. "Giulio'nun Fabio'dan parasını almak istediğini?"

"Bu konuyu öyle de böyle de tahmin edebilir zaten insan." dedi Nataşa dalgın dalgın. "Benimle gel, sana odanı göstereyim."

İsabel alnını kırıştırarak etrafına bakındı. Oda bir bakıma düzgün ve komple yenilenmiş gibiydi. Onu pek heyecanlandırmamıştı, ama içinden kaçmak gelecek kadar kötü de değildi. Oda hoştu. Evet, "hoş" doğru kelimeydi.

Pencerelerde kibar desenli, krem rengi perdeler asılıydı. Aynı desen duvar kâğıtlarında da vardı. Odanın ortasında kocaman cebinlikü bir yatak duruyordu. Yatak örtüsünde sevimli çiçekler vardı, tarz olarak odada bulunan ve sevgiyle restore edilmiş köy tarzı mobilyalara uymaktaydı.

"Burası hoş." dedi İsabel. Hayal kırıklığını belli etmemeye çalıştı. Kendisinde en ufak bir hatıra çağrıştıran hiçbir şey yoktu burada. Oymalı köy tarzı dolaba gitti ve açtı. Dolabın içi boştu.

Nataşa etrafı göstererek "Sen giderken bütün eşyalarını da türmüştün tabii ki." dedi.

"Tabii ki." dedi İsabel sinirli bir biçimde. "Acaba tesadüfen... Şeyden... Fabio ile olan münakaşadan sonra, nereye gideceğimi • öyiemiş miydim?"

"Tek kelime bile etmedin."

"Peki daha sonra neden tekrar buraya geldim?"

"Hiçbir bilgin yok. Belki de onunla tanışmaya gelmiştin."

"Bu kavga çok mu fenaydı?"

"Fabio sana bayağı kızgındı." dedi Nataşa.

İsabel yutkundu ve konu hakkında düşünmemeye çalıştı. Bu da zaten hiçbir şey hatırlamadığı için pek de zor olmadı.

Şu anda kafasını patlatana kadar düşünmesini gerekecek daha önemli şeyler var diye geçirdi içinden.

73

"Giyecek hiçbir şeyim yok."

Nataşa, Manolo Blahnik tasanmı elbiseyi süzdü. "Doğru, bu yok gibi bir şey."

İsabel bir ayağının üzerinden diğerine geçti ve elbisesini çekiştirdi. "Hastanede temizlediler, ama kan lekeleri çıkmadı ve tabii delikler için de bir şey yapamadık."

"üzölme ben ilgilenirim. İş yaparken zaten bunu giyemezsin."

İsabel şaşkın baktı. "İş yaparken mi? Hangi işi yaparken?"

"Ah, tabii sen buranın en çalışkan perisi olduğunu da hatırlamıyorsun. Ama olsun. İnsanın bir kere öğrenince hiç unutmadığı şeyler de var. Özellikle en basitleri."

İsabel kötü bir önseziyle, "Tam olarak hangi şeyleri kastediyorsun?" dedi.

"Tatlım, mesleğini demek istiyorum." "Ben meslek olarak ne yapıyordum ki?"

"Yemek pişirmek, temizlik yapmak, tozlan almak, ütü yapmak gibi işleri sayabilirim birkaç örnek olarak."

"Ben... Ne?" diye kekeledi İsabel. "Sence bunları ben..."

"Evet bu senin mesleğin. Sen birinci sınıf bir yardımcısın."

Fabio, "Sen aklını tamamen kaybetmişsin." dedi. "Eğer daha önce de var denilebilirse tabii."

"Hey alo!" dedi Nataşa kırıgın, "Bunu kimin için yaptığımı sanıyorsun? Birkaç hafta içinde açılışı yapmak istiyoruz ve her yerde yardıma ihtiyacımız var! Kız sağlıklı, güçlü ve her işin ucundan tutabilecek iki eli var. Hiç olmazsa tekrar hatırlamaya başlayana kadar. Neden önemli üretim kaynaklarını atıl bırakalım?"

"üretim kaynakları mı? Bu deyimini de nereden öğrendin yine?"

"Kim Beş Yüz Milyar İster?'den." dedi Harry.

Nataşa ona ters bir bakış fırlattı, ama Harry sadece omuzlarını kaldırdı ve sırtıttı.

Harry, restorasyon sırasında köşelerin birinde buldukları eski bir arpın önünde, bir taburede oturuyor ve müzik aletinin telleri üzerinde oynuyordu. Alet oldukça çürümüşü ve Fabio'nun gördüğü kadarıyla birçok teli de eksikti. Ama Harry oldukça gevşek olan geriye kalanlar ile şaşırtıcı müzik sesleri çıkarabiliyordu.

"Biz iyi bir şey yapıyoruz." dedi Nataşa. "Birincisi, gariban şey nereye gidebileceğini bilmiyor henüz. İkincisi, iş yapmadan ortalıkta dolaşacak olursa,

kötümser düşünceler üretir. Ona yapacak bir iş vermezsek olacağı budur. Ayrıca kabul et ki aptalca hareketler de yapmıyor."

Fabio Öfkesini bastırdı. "Bunda ciddi olamazsın! En kötüsü de ona aşçı olduğunu söylemişsin!"

"Aşçı yardımcısı." diye düzeltti Nataşa. "Kabul, sebze ayıklamayı biraz daha öğrenmesi gerekecek. Ama şarap sunumunu kimse onun gibi yapamaz." Kırmızı şarap kadehini ve Fabio'ya şerefe kaldırdı. "Haydi, öyie asık suratlılık yapma da şimdilik mafya tarafından rahat bırakıldığına sevin!"

Bununla Fabio'nun fazla itiraz edemeyeceği bir konuya dokunmuş oldu. Fabio, bardağından bir yudum aldı ve düşüncelerini tarttı; Giulio'nun şu andaki barış devresinin bir yığın huzursuzluğu ortadan kaldırdığını ve rahatlama hissettiğini fark etti. Bu nedenle yapabileceği her şeyi kabul edebilirdi, hatta Nataşahın sebep olduğu bu aptalca karmaşayı bile.

Fabio iç geçirdi ve bacaklarını uzattı. Üçü de yönetim bölümünde, Fabio'nun kendisi ve ekibi için oturma ve çalışma odası olarak hazırladığı büyükçe bir odada oturuyorlardı. Burada bilgi- sayan ve dosyaları, kitap rafları ve halter çalışma yatağı vardı. Ayrıca üzerine uzanılabilir bir kanepeler, birkaç koltuk, bir müzik seti ve bir de televizyon. Ayrıca çalışma ortamına da uzak değildi; birkaç adıma ulaşabiliyordu. Ana mutfak ile bu mekânın arasında sadece kısa bir koridor vardı.

Binanın ilk yıllarında burası muhtemelen büyükbaş hayvanların ve hizmetkârların toplanma yeri idi ve o zamanlar inekler, keçiler ve domuzlar gerekli ısıyı sağlıyorlardı. Yirmi birinci yüzyılda, hayvanlar olmaksızın da modern ısıtma tertibatıyla mekân dinlenmeye uygun bir ortamdı. Yaz günü ısıtıcıya ihtiyaçları yoktu ama bu arada onun da monte edildiğini bilmek güzel bir duyguydu. Yapılması gereken diğer restore yatırımları içinde en çok parayı bu işe harcaması gerekmişti.

Arada geçen bu zaman zarfında güzel bir alışkanlık edinmişlerdi. Herkes kendi odasına çekilmeden önce Nataşa ve Harry ile bir saat kadar birlikte oturuyorlardı. Özel odaları -yönetim bölümü haricinde- restorasyonun en ileri düzeyde olduğu ikinci katta idi. O katta geceleme isteyen müşteriler için de birkaç oda hazırlanmıştı. Burada, şimdilik bilinen şekilde otel işletmeyecekti (Ancak tahminen iki yıl kadar sonra ve restoran kendini amorti edince ilaveten küçük bir "Toplantı Oteli" yapmayı düşünüyordu.) ancak arada sırada uzaklardan sadece seçkin yemekler için gelen müşteriler oluyordu ve bu kişiler son içkiden sonra, kendilerini temiz bir yatağa atabilmek için sadece birkaç basamak merdiven çıkmak zorunda kalmalarını çok takdir ederlerdi. Bu hizmeti eskiden Kara Koyun'da da vermişti. Bunun için iki veya üç, bakımlı ve banyolu oda ayırmak; ertesi sabah kahvaltı sunmak yeterli oluyordu. Zira geceleme isteyen müşterilerin neredeyse hepsi yeterli bir süre önce rezervasyon yaptırıyorlardı.

Hatta düşün sahipleri için cıvılcık yatağı olan ve köy tarzı mobilyalarla döşenmiş bir oda bile hazırlanmıştı. Bu fikir, bunun bir zarar olmayacağını söyleyen Nataşa'dan çıkmıştı. Kuvvetle muhtemelen birçok tipik Las Vegas düşününe yakından tanıklık etmişti ve Fabio da onu, yapmak istediklerini yapmakta serbest bırakmıştı. Genellikle yapmayı planladığı şeyler düzgün oluyordu.

Tek soru, "Bugün yaptığı darbeye de bu geçerli olacak mıydı, acaba?"

Toplama çizgisinin altında şu ana kadar elde ettiği oldukça saçma ve tek sonuç, balayı dairesinde uyuyan yeni bir yardımcısının olmasıydı.

Tanrı biliyor ki anlamlı alternatifleri yeterince düşünmüş, ancak aklına hiçbir şey gelmemişti. Yani en azından pratiğe geçirilebilecek bir şey.

75

Tabii kızın fotoğrafı ile bir ilan bastırabilirdi, altına da: "Bu kadını kim tanıyor?" yazdırabilirdi. Ancak bununla Gulio'yu anında yeni planlar yapmaya davet ederdi ve sonrasında neler olabileceğini, Fabio hayal bile etmek istemezdi. Kuzeninın oynatmasına az kalmıştı. Bu tabii ilk önce Raphaella'nın suçuydu, ancak bunu bilmek de şu andaki kötü durumu değiştirmiyordu.

Bu tür bir arama ilanına ayrıca bir sürü sapık salaklar da başvururdu. Veya daha da kötüsü, şu Viking bozuntusu Erik ile kız arkadaşı Daphne. Bu ikisi için Isabel'in hafıza kaybı, bazı utanç verici olayları halının altına süpürmeleri açısından kesin iyi bir sebep olurdu!

Fabio için merdivenden düşme olayının nasıl olduğu açıktı; Isabel bu ikisinin çıkardığı inilti seslerini kendisi ile aynı anda duymuştu, sadece diğer taraftaki gizli merdivenden.

İç geçirdi, zira kendisine çok yabancı olan insanların problemleri ile kafasını yordüğünü fark etmişti. Isabel'in ilişkilerindeki problemlerden ona neydi? Veya bunun daha öncesine gidecek olursa, kızı ilk ismiyle hitap etmesi de neyin nesiydi?

Elindeki bardağı hızla bıraktı.

"Yine ne oldu?" diye sordu Nataşa. Oturduğu yerde doğruldu ve omuzları kendini müdafaa pozisyonuna, yukarıya doğru kaldırdı. "Kızın durumu daha kötü olabilirdi! Kendisine giysi temin ettim! Hatta benim televizyonumu onun odasına verdim. Ayrıca benim top kaktüsümü ve Gala dergisinin bu seneki tüm sayılarını da!"

"İşte bu son nokta!" dedi Harry ve arp çalmayı bıraktı. Bardağına bir yudum daha şarap aldı. "Nerede şimdi? Odasına mı çıktı?"

"Bunu neden bilmek istiyorsun?"

"Eğer o da ekibe dâhilse, bizimle bir bardak şarap içmek üzere davet etmeliydik.

"Evet, tabii." dedi Nataşa. "Antenlerini açarak kendisi hakkındaki konuşmalarımızı dinlemek üzere..."

"Hayır, ben genel anlamda demek istedim. Durmadan bizim yanımızda olmasının ne kadar iyi olduğunu ve durumu nedeniyle yalnız kalmasının kötü olacağını anlattığına göre, onu da aşağıya davet etmekten başka ne yapabiliriz ki?"

"Bana göre hava hoş." diyerek omuz silkti Nataşa. "Kendini beğenmiş, zengin bir keçinin yanında olmasını istiyorsan, çağır."

"Aha!" dedi Harry. "Rüzgâr o yönden esiyor. Sen ona hâlâ bozuluyorsun. Söylediği ahır, küflü yıkıntı ve yıkım makinesi gibi şeylere."

"Evet efendim!" dedi Nataşa kızgınlıkla. "Bunlar beni kızdırdı, kabul ediyorum. Ben burayı seviyorum. Hâlâ dökülen ve kötü kokan tarafları olsa bile!

Etrafı gezdikten sonra çekip gidebilirdi, değil mi? Sanki her şeyi sonuna kadar kötölemek zorunda mıydı?"

Fabio ayağa kalktı, bu tartışmalardan sıkılmıştı. Keşke bu ikisine -ve özellikle Mataşa'ya- İsaibel ile yaptığı bu ilk konuşmayı anlatmamış olsaydı. Nataşa, İsaibel'i sadece pratik bir çözüm olduğundan değil, aynı zamanda ona kızgın olduğu için de yardımcı personel olarak işe koşmuş olabilirdi. Bu eski çiftlik evini onun gözündeki pembe romantik gözlüklerle görmeyen herkes, onun gözünde, sanat anlayışı hiç olmayan biriydi. Hele bir de tenkitleri alaycıysa, herkes düşmandı.

Her akşamki gezintisine başladı. Bunu yatmadan önce hep yapıyor ve çok sakinleştirici buluyordu; Özellikle de son günlerde. Bina içi tamiratlar seri gelişmeler göstermişti ve müşterilerin tarafındaki ıslak zeminler bittiğinde, en büyük iş bitmiş sayılırdı. Giriş holünün sadece biraz dekorasyona ihtiyacı vardı ve hâlâ gelmemiş olan gerekli mobilyalar bundan sonraki iki hafta içinde teslim edilmiş olacaktı. Daha sonra da ince işler ve işe yeni alınan personel ile birkaç deneme için bir sekiz gün... Sonra her şey başlayabilirdi.

Gelecek cumartesi ilk reklam başlayacak ve Harry'nin fikri olan- piyango, insanların muhtemelen yığınlar hâlinde gelmesini sağlayacaktı.

O zamana kadar ön bahçeyi düzenlemeye de yeterince zaman olacaktı. Dış mekânların biçimlendirilmesi için anlaştığı işletmeci de gelecek hafta adamlarını gönderip işe başlayacaktı.

Masrafların önceden tahmini esnasında Fabio, kendini, altında emniyet ağı olmayan bir ip cambazı gibi hissetmişti. Eğer şimdi bir şey daha bozulacak veya başka öngörülmeleyen olaylar olursa, dükkânı kapatabilirdi. Daha doğrusu, hiç açamayabilirdi.

Mutfakta durdu ve pırl pırl parlatılmış çelik yüzeylere, pişirme ünitelerine, büyük soğutuculara ve dolaplara baktı.

Son haftalarda neredeyse her gün yemek yapmıştı. Bunun için gerekli olan duyguları kaybetmemek adına değil, bu hiçbir zaman olmayacaktı- kendini oyalamak adına. Yemek pişirmek onun için sadece bir iş değil, yaşamın ta kendisiydi. Mutfakta olup Öğünleri hazırlamak, onun için nefes alınan hava gibi bir şeydi. Küçük bir çocukken bile mahallenin çocuktan ile futbol oynamak yerine, annesi ve büyükannesi ile birlikte mutfakta çalışmayı severdi.

Fabio, bitişikteki depoyu ve kileri inceledi, her şeyin yolunda olduğunu gördü. Gerekli malzemenin bir kısmını, özellikle peynir, salam ve diğer dayanıklı ürünleri almıştı. Ancak diğer yiyecekleri, açılıştan önceki hafta, sebze halinden taze taze almak zorundaydı. Buna karşılık şarap mahzeni, arzuladığı gibi çok miktarda içki alamamış olmasına rağmen, oldukça güzel yerleşmişti. Ancak birkaç ay sonra bazı özel şişelerden alabilecekti, bu lüksün biraz beklemesi gerekirdi.

Karşıya, salona gitti ve birkaç gün sonra buranın nasıl olacağını hayal etmeye çalıştı. Yüksek tavandaki eskitme kirşilere ve tabandaki koyu renkli tahtalara uygun mobilyalar, masalardaki kar beyaz kumaş örtülere ve ağır gümüşlerle kristallere hem tezat hem uyumlu olacaktı. Genel resmi tamamlamak üzere duvarlar için tablolar, süslemelere ve antikalara ihtiyacı vardı. Bunlar, zamanı geldiğinde bulunacaktı elbette. İnşallah!

Misafir bölümünden çıktı ve girişe gitti. Orada resepsiyon ve vezne için bir köşe ile küçük bar için bir diğer köşe öngörölmüştü. Bağlantılar yapılmıştı ve büyük salondaki panelleri de yapan marangozluk firması, haftaya bar tezgâhını monte edecekti. Gözlerini kapattığında neredeyse önünde görüyor gibiydi.

77

Geriye, bu işletmenin ilki olan Kara Koyun'dan daha uzun süre kalıcı olacağını ummak kalıyordu.

Odasına giderken, kararsız bir biçimde balayı dairesinin önünde durdu. Televizyonun sesini duydu, demek ki Isabel henüz yatmamıştı.

Artık bu işi halletmesi gerektiğine karar verdi. Sonraki günlerde her ne olursa, günlerce ondan kaçamazdı.

Kapıya kısaca vurduktan ve "Girin!" sesini bekleyip odaya öyle girdi.

Isabel, yatakta oturuyordu. Sırtını yastıklara dayamış ve dizlerini çekmişti. Saçları ıslak olduğundan, kısa bir süre önce duş yapmış gibiydi. Gri bir eşofman giymişti ve yatağın yanında bir çift spor ayakkabı duruyordu.

Oldukça korkmuş görünüyordu ve Fabio bir saniye için ciddi ciddi kısaca özür dileyip tekrar kaybolmayı düşündü.

Isabel, Fabio'nun odaya girdiğini gördüğünde televizyonun uzaktan kumandasına daha bir sıkı sarıldı ve ona doğru baktığında bütün gün az çok onunla tekrar konuşabilmeyi beklemiş olduğunu fark etti. Özellikle buna değer verdiğinden değil, tam aksine. Ancak ondan sürekli kaçamayacağını biliyordu. Öyleyse hemen başlangıçta bazı sorunları açıklığa kavuşturmakta fayda olacaktı.

"Gelmen iyi oldu." dedi rahat bir sesle, içi pek o kadar rahat olmasa bile. Aklından birçok şey aynı anda geçiyordu. Diğer birçok şeyin yanı sıra düşündüğü bir başka şey de Nataşa'nın temin ettiği bu eşofmanın içinden hissettiği gibi, dıştan da aptalca görünüp görünmediğiydi. Veya bu yüzden ağladığının belli olup olmadığı. Ancak bu konuların beklemesi gerekiyordu. "Seninle mutlaka konuşmam gereken birkaç şey var."

"Ah..." dedi adam. Yüzünde anlaşılamaz bir ifade vardı.

Fabio'nun aklında, yine yatağın kenarına oturmak olabilir diye koltuğu işaret etti Isabel. "Otursana."

Adam önce görünür biçimde tereddüt etti, ancak sonra omuzlarını kaldınp bu isteği yerine getirdi.

Isabel derin bir nefes aldı. "Şimdi, önce en önemlisi, ben sana göre çok daha mağdur durumdayım. Nasıl tanıştığımız, nasıl bir hayat sürdürdüğümüz konusunda hiçbir bilgim yok. Örneğin senin şahsın hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sadece bir İtalyan aşçı olduğunun dışında." Sesinde suçlayıcı bir ton belirlediğini kendisi de fark etti. "Benim için önemli olduğundan değil. Senin için bir şey hissetmiyorum aslında." diye aceleyle ekledi.

Nefesini tutarak adamın bu açıklamaya nasıl bir tepki vereceğini bekledi, ancak pek fazla etkilenmiş benzemiyordu. Belli ki kazadan önce ikisinin yabancılaşmaları oldukça ilerlemişti. Yoksa düşüncelerinin ana fikri bu olup ağır bastığından, bunu kendisi mi uyduruyordu?

"Bu duygu eksikliği tabii benim artık ikimiz arasında geçenleri hatırlamamamdan da kaynaklanıyor olabilir." dedi tahdit koyarak. "Şimdi kırıcı

olmak istemem. Yani lütfen az önce söylediklerimi yanlış anlama. Seni incitmek veya başka bir şey yapmak istemem."

Adam ellerini incelerken, "Beni incitmiyorsun. Benim için bir şey hissetmiyorsan bununla baş edebilirim." dedi.

78

İsabel bu söze karşılık, bir rahatlama değil de daha ziyade kızgınlık hissettiğini fark etti. Genzini temizledi. "Bana kendin hakkında bir şeyler anlatabilir misin? Yani, nasıl bir insanla nişanlandığımı bilebilmem için diyorum."

Adamın toparlamaya ve nereden başlayacağına karar vermeye çalıştığını gördü.

"En baştan başla." dedi çabucak. "Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Örneğin, önce kaç yaşında olduğunu bilmeliyim."

"25 Mayıs'ta otuz bir oldum."

"Öyleyse İkizler'sin." dedi hiç düşünmeden. Daha hastanede dergilere bakarken, burçlardan anladığını fark etmişti. Ayrıca yıldızların etkilerine de inanıyordu, bundan emindi. Ancak maalesef kendi burcunu bilmiyordu. Ancak bu bilgi eksikliğini hemen giderecekti.

"Ben ne zaman doğmuşum?" diye sordu içinden öğrenebileceği tüm kötü gerçeklere karşı gardım alarak.

"22 Ağustos'ta. Bu ay yirmi dokuz olacaksın."

"Oh..." dedi rahatlayarak. "Tanrı'ya şükürler olsun. Otuzdan fazla olduğumu, sadece daha iyi gördüğümü zannediyordum. Ve de ben Aslan'ım. Aslan, harika bir burçtur! Ayrıca İkizlere de iyi uyar."

"Ben gerçekten İtalyanım." diye devam etti Fabio, kızın son sözlerine aldırmadan. "Napoliliyim daha kesin söylemem gerekirse."

Kız başını salladı. "Bunu tahmin etmiştim zaten."

"Neden?"

"Camarro orada olduğu için. Sen de onların bir üyesi misin?"

Nefes alırken boğuluyordu ve öksürmeye başladı adam. "Bunu da nereden çıkardın?"

"Nataşa anlattı."

"Ne yaptı?"

"Eyvah, hayır, mafyadan olduğunu söylemedi. Ancak kuzenin... Yani biliyorsun işte... O tam da o tip biri. Ben de bu durumda aynı aileden olduğunuz için, düşündüm ki... Napoli'de de buna 'famiglia' (aile) deniyor, değil mi?"

"Bu konuda epey bilgili görünüyorsun."

"Baba' filmini izlemiştim ve hâlâ tüm ayrıntıları hatırlıyorum."

"O film Sicilya'da geçiyordu."

"Doğru." dedi dalgınca. "Nerede kalmıştık?"

"Napoli'de. Ben orada büyüdüm ve okula gittim, ama on bir yaşıma kadar. Sonra annem ve büyükanneyle birlikte Almanya'ya geldim. Annem, babamın ölümünden sonra başka bir adamla tanışmıştı, bir restoran sahibiydi. Onunla evlendi ve onunla birlikte bir restoran işletti. Köln'de, oldukça lüks bir restoran. Adamla iyi anlaştım ve okulumu bitirdikten sonra onun yanında kaliteli mutfağı öğrendim. Sonra iki sene boyunca Paris'te, Ritz Carlton'da aşçı yardımcılığı yaptım. Dört sene önce kendi restoranımı, Kara Koyunu açtım."

"Ona ne oldu?"

"Maalesef yandı."

"Eyvah!" dedi Isabel cidden üzülererek. "Buna üzüldüm. İnşallah sigortan vardı?"

"Daha iyi sigortalanmış olmayı isterdim. Ama burayı satın almama ve az çok düzeltmeme yetti. Yeniden açılış yapabilmek için borçlanmak zorunda kaldım, ancak öngörülmeleyen bir şeyler olmazsa, önümüzdeki iki sene içinde yeniden toparlanabilirim."

"Yeni restoranın adı ne olacak?" "Eskisigibi

Kara Koyun."

"Bunun kötü bir işaret olduğunu düşünmüyor musun?"

"Her hâlükârda bana sadık kaldıklarını umduğum kemikleşmiş müşterilerimin olduğunu düşünüyorum. Restoranın oldukça iyi bir şöhreti vardı. Yeniden açılış için bir yığın rezervasyon geldi."

"Kara Koyun adında bir restoran hatırlayamıyorum," dedi Isabel. "'O kadar iyiye, hatırlamam gerekmez miydi?' diye düşünüyorum."

Fabio ayağa kalktı ve pencereye gitti. Sırtı kıza dönük, başparmağı pantolonunun kemer britine takılı, dışarıya karanlığa bakıyordu.

"Başka restoranlar hatırlıyor musun?" diye sordu bir süre sonra.

"Hayır." diye kabul etti kız. "Sadece isimler var. 'Ördek' mesela. Veya senin demin bahsettiğin 'Ritz'. Ancak oraya gidip gitmediğimi bilmiyorum." Asabi bir şekilde devam etti: "Kendimle ilgili hiçbir şey bilmiyorum artık. Hastanede tedavi eden doktor, amnezi hastalarının genelde mesleki becerilerini hatırlayabildiklerini söylemişti, ama bende bu bile yok. Eğer bir zamanlar iyi bir aşçıysam, bunu nasıl yaptığımı maalesef unuttum. Havuç bile doğrayamam."

Adam cevap vermeyince tekrar televizyonu açtı ve programlar arasında delice zıplamaya başladı. Mutlaka bir önemli noktayı daha konuşması gerekiyor ancak buna cesaret edemiyordu.

Fabio ona doğru dönüp yatağa doğru gelmeye başlayınca, sıçradı.

"Bekle!" diye bağırdı. "Bir şey daha var!"

Ancak durduğunda, Isabel onun aslında kendisine yaklaşma- yıp kapıya doğru gitmek üzere olduğunu anladı.

"Ne mesela?" diye sordu.

"Önemli değil."

"Değil mi?"

"Önemli aslında." dedi yavaş bir sesle.

"Ama bana söylemek istemiyorsun, öyle mi?" 80

"Aslında hayır. Ancak bu özel durumda başka bir alternatifim yok." İsaabel alnını kınıştırdı. "Acaba üniversiteye gitmiş miydim? Kendimi oldukça iyi ifade edebiliyorum, değil mi?"

"Benimle konuşmak istediğin bu muydu?"

"Hayır. Aslında... Neden olmasın? üniversiteye gitmiş miydim?"

"Bir defasında birkaç dönem iç mimarlık okuduğundan bahsetmiştin."

"Sonra, başka? Kendim hakkında başka ne anlattım?"

"Eski hayatın hakkında hemen hiçbir şey bilmediğimi söylemiştim. Bu konuda çok ketum davrandın." "Ama burada temizlik yapmayı ve yemek pişirmeyi sevdim, öyle mi?"

"Bu konuda hiç şikâyet etmedin."

"Öyleyse belki yine keyif alabilirim."

"Denemeye değer belki."

"Belki iç dekorasyon işlerinde de yardım edebilirim. Yani eğer bu konuda eğitim almışsam demek istiyorum."

"Neden olmasın? Bana kalırsa olabilir. Başka bir şey var mıydı?"

"Yani... Hımm, sana hayatım hakkında bir şey anlatmayışıma bir sebep göstermiş miydim? Seninle tanıştığımda ve biz sonra... Şey... Yakınlaştığımızda. Böyle durumlarda normal olarak herkes kendi hayatı ile ilgili her şeyi anlatır."

"Öyleyse sen kural dışıydın."

Kapıyı açacakmış gibi yaptı, ancak İsaabel elini kaldırdı.

"Bekle."

"Evet?"

"Şey..." İsaabel yüzünün kızardığını hissetti, ama konuşmak zorundaydı, yoksa bu gece uyuyamayacaktı. "Nataşa bana bazı şeyler anlattı ve bence ortak bir zemin bulmak istiyorsak bazı konular hakkında konuşmamız gerekecek. Yani ben daha önce birlikte olduğumuz zamana göre daha başka bir ortak zemin demek istiyorum."

CJygun kelimeler aranırken, adam bekleyerek ona bakıyordu.

Bir açıklama yapmak gereğini hissetti. "Ben Nataşa'ya bugün seninle iş dışında nasıl bir ilişkimiz olduğunu sordum." Mınn kırın ediyor ve sanki dudaklarından çıkamayan kelimeleri üzerindeki çiçeklerden toplayabilecek gibi yatak örtüsünü çekiştiriyordu. "O da seks ilişkisi olduğunu söyledi." diyebildi sonunda.

"Ehh... Seks?"

İsabel gözlerini indirip başını salladı. "Nataşa bizim birbirimize deli olduğumuzu söyledi. Çalışmadığımız zamanlarda sürekli seviştiğimizi anlattı. Seni görmek demek yatağa atlamak demekmiş benim için ve aynı şey senin için de geçerliymiş." Derin bir nefes aldı ve öldürücü son darbeyi yaptı: "Tavşanlar gibi çiftleşiyorduk. Aynen böyle dedi."

81

Fabio öyle bir yutkundu ki kız onun Âdem elmasının hopladığını gördü. "Yani... Ben... Şey... Evet... Bilemiyorum, buna böyle denilebilir mi?.."

Kız kararlı bir şekilde baktı. "Bu işi kesinlikle bırakmamız lazım."

"Eh... Ne demek istiyorsun?"

"Seksi diyorum. Aslında birbirimizi tanımıyoruz sayılır. Ya da şöyle diyelim: Ben seni tanımıyorum, en azından şu anda. Bu durumda... Şey.. Bu şey olurdu... Yani ben... Eğer... Şey yaparsak uygun olmaz, diyorum."

Fabio oldukça şaşkın görünüyordu, ama tek kelime etmedi.

Kız korkarak baktı. "Ne oluyor?"

iyi."

"İyi derken ne demek istiyorsun?"

"Senin haklı olduğunu."

"Yani... Sen bunu kabul ediyor musun?" diye emin olmak istedi. "Yani yapmamayı?"

"Kendimi zorla sana kabul ettirmeyi hiçbir zaman düşünmedim!" dedi ciddi bir ifadeyle. "Önceleri bizi bağlayan her neyse, ilişkimizin bu tarafını tekrar yenilemek için bir sebep yok!"

Hafiflemiş bir durumda adama gülümserken bir yandan da kendisine bilinçaltının uzak bir köşesine yerleşen hafif bir kızgınlık belirtisini "Uyduruyor muyum acaba?" diye sorgulamaktaydı.

"Hepsi bu muydu?" diye sordu adam.

"Evet, bu en önemliydi."

"Öyleyse gideyim. Geç oldu zaten."

İsabel'in aklına bir şey daha geldi, akşam boyunca kafasını kurcalayan ikinci en önemli şey. "Bekle... Bu kesinlikle böyle devam edemez."

"Ne demek istiyorsun? Buradaki işini mi?"

Kız başını salladı. "Onu tekrar öğrenebilirim. Tanrı bilir bu iş için pek de özel bir yetenek gerekmez. Hayır, bunu söylüyorum." Derken iğrenç eşofmanının üst kısmını çekiştirip neden bahsettiğini gösteriyordu. "Bunu Nataşa temin etti. Kendimi bu tür şeylerin içinde eskiden iyi hissettiğimi düşünemiyorum. Bu, bu... Garip şeylerin içinde! Kesinlikle bir şeylerin yanlış olduğu duygusu bu! Ben böyle mi dolaşıyordum?"

"Hayır." Bir şey daha eklemek ister gibiydi, ama sustu.

Adamın sıkıntılı olduğu duygusuna kapıldı İsabel, ancak sebebini sormak istemiyordu. Şimdilik kendisine kalan birazcık aklı- ranm kontrolünü de kaybetmeden, konuları peş peşe açıklığa kavuşturmak yeterliydi.

"O zaman bu da açıklanmış oldu. Yeni kıyafetlere ihtiyacım var. Doğru dürüst kıyafetlere!"

"Buna itirazım yok."

"Yani kendime bir şeyter alabilirim demek mi istiyorsun?" ⁸²

"Tabii ki."

"Böylece ilginç bir konuya daha geldik. Ehh, ben buradan giderken veya başka bir zaman burada kredi kartlarımı unutmuş olabilir miyim?"

"Hayır unutmadın. Ve sen daha sormadan ben söyleyeyim, hangi banka ile çalıştığını da bilmiyorum." "Ama param var, değil mi?"

"Zannedersem. Hiç şikâyet etmezdin ve hep güzel giyinirdin."

Keyifle gülümsedi. "Bunu biliyordum!" Biraz düşündü. "Yani, sanki bir biçim de iflas etmiş veya onun gibi bir şey sayılırım, değil mi?"

"Onun gibi bir şey." diye onayladı Fabio.

"Öyleyse bana biraz maddi destek olman iyi bir fikir." Aceleyle ekledi: "Tabii paramın nerede olduğunu öğrenene kadar."

"Benim için çalıştığına göre bu sorun değil, yemek ve yatak zaten bedava."

"Doğru, ayrıca nişanlıyız da. Öyleyse karşılıklı biraz para yardımı yapmak aslında normal bir şey, değil mi?"

Fabio cevap vermedi, sadece garip bir şekilde baktı.

Kız da tuttuğu nefesini salıverdi ama bir şey söylemedi.

İki taraf da susuyordu.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu adam.

Kız, "Hayır." anlamında başını salladı.

"İyi geceler." dedi adam.

"İyi geceler" diye karşılık verdi Isabel yavaşça, Fabio kapıyı arkasından çekerken.

Adam dışarıya çıktığında, Isabel yeniden tuttuğu nefesini salıverdi ve bu seferki deminkine göre oldukça sesliydi. Televizyonu tekrar kapattı ve örtünün altına kıvrıldı. Uyumalıydı artık, gün yeterince uzun ve yorucu geçmişti. Işığı açık bıraktı. Kazadan beri tekrar uyanamayacağı korkusuyla karanlıkta uyuyamıyordu. Gözlerini birkaç saniyeden fazla kapattığında bile, karanlık ürkütücü olmaktaydı. Maalesef açık gözlerle de uyuyamıyordu, ama göz kapakları kapalıyken bile tavandaki lambanın pırıltısını fark edebilmek, hiç yoktan iyiydi.

Yavaş yavaş içinin geçtiğini fark etti, ancak uykuya dalmadan önce bütün akşam ve özellikle Fabio odadayken kafasından atamadığı soruyu kendisine tekrar sordu.

"Tavşanlar gibi çiftleşmek, nasıl bir duyguydu acaba?"

Derinden gelen bir duyguyla bunun sadece bir rüya olduğunu biliyordu, ancak gerçekmiş gibi korku veriyordu. Takip ediliyordu. Arkasından gelenler önceleri yüzleri olmayan canavarlardı. Bunlardan kaçmaya çalışırken ne kadar uğraşsa da ilerleyemiyordu. Yaratıklar arkasında ve o kadar yakınındaydılar ki hırıltılı nefeslerini ensesinde hissediyordu.

83

"Beni yakalayamayacaksınız." dedi bir taraftan, bir saniye sonra kürek gibi eller tarafından tutulacağından emin olmasına rağmen. Sanki bir zindandaymış gibi taştan yapılmış, dar ve garip koridorlardan var gücüyle koşuyordu. Hiçbir yerde bir pencere veya kapı yoktu ve kapkaranlıktı. Buna rağmen ayakları, yolu garip bir biçimde kendiliğinden buluyordu. Keşke canavarlar bu kadar yakınında olmasalardı!

Sonra beklenenin aksine bir parça daha hızlı koştu ve zamanla ufak bir öncelik kazanıyor gibiydi. Tekrar ışık da vardı, ancak yumuşak bir ışık, sanki ağaçların arasından sızan sis gibi olsa da.

Kendisini takip edenlerle yüz yüze gelmekten cehennemden korkar gibi korkmasına rağmen, omuzu üzerinden arkaya doğru bir bakış atmaya cesaret etti. Tanıdığı bir yüz görünce çok şaşırdı. Bu büyük, sarışın bir adamdı saçları biraz daha uzun olsaydı Vikinglere benzeyecekti. Bu adamı daha önce gördüğünden emindi, ancak bunun nerede olduğunu bulamadı.

"Seni tanıyorum!" dedi nefes nefese. "Sadece biraz düşünmem gerek, sonra adını hatırlayacağım! O zaman benim üzerimde gücün olmayacak!"

"Ben seni bundan önce yakalayıp yiyeceğim. Çünkü düğünde kadınları yemeyi severim."

Düğünde?

"Beni değil." diye mırıldandı İsabel. Eğer bu bir rüya değilse, adı Daphne olsundu! "Neden özellikle Daphne?" diye düşünürken uyandı.

İnleyerek karnının üzerine döndü ve gerçekleri görmeyi reddetti. Kafasını yastığa gömdü ve kendini gerektiği kadar zorlar- sa, belki tekrar uyuyabileceğini düşündü.

Aslında dışarı aydınlıktı, ama bunun pek bir anlamı yoktu. Yazın ortasında sabah altıda bile aydınlık olurdu. Kalkmak için altı kesinlikle uygun bir saat olamazdı.

Kapısına vuruldu. "Saat altı!" diye seslendi Nataşa dışarıdan. "Kalkma zamanı!"

İsabel zorlukla yataktan çıktı ve kendisini banyoya kadar sürükledi. Düşün altındayken biraz önceki rüyasını düşündü. Sarışın adam, yüzü hâlâ belirgin bir biçimde gözlerinin önündeydi. Acaba bu adam tanıdığı biri miydi? Ya da insan rüyasında yüzler icat edebilir miydi?

Duştan sonra istemeye istemeye Nataşa'nın verdiği eşofmanını giydi. Nasıl görüldüğünü anlamak için aynaya bakma gereği duymadı, zira bunun sadece karnını ağrıttığını biliyordu. Spor olarak neleri sevdiğini hatırlamasa bile, bunların arasında eşofman giyilerek yapılacak bir spor dalının olmadığından emindi.

Odadan çıkarken iki elini saçlamm arasından geçirdi ve bir bulutu eliyormuş hissine kapıldı. Saçlarının kendiliğinden kıvrıcık olduğunu fark etmişti. Saçının

san tonu da neredeyse gerçektir; rengi çıkan saç dipleri geriye kalandan sadece birazcık daha koyuydu. Ancak saçının tümüne bakıldığında, biraz ilgi gösterilmesi gerekiyordu.

Dışarda, koridorda Nataşa bir dizi temizlik malzemesini ayırmakla meşguldü.

84

•; "Günaydın." dedi İsabel. "İş yaparken seni rahatsız etmek istemem, ama bir sorum var: Ben hangi kuaföre giderdim?"

"Burada olduğun zamanlarda kuaföre gitmemiştin."

"Gerçekten mi?" İsabel tekrar parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Öyleyse saçımı kim yapıyordu?"

"Yani, diğer tüm insanlarda sabahleyin uyandıktan sonra saç kim yapıyorsa, o. Yani saçların sahibi. Ayrıca saç modelini de gerçekten güzel buluyorum."

"Altın saçlı bir melek gibi görünüyorsun!"

"Tatlım, erkekler buna bayılır." Nataşa kabarık bakır saçlarını okşadı. "Ne kadar hacimliyse, o kadar cazip görünür."

"Önce aşağıya kahvaltıya gitsem diyorum."

"Evet, git. Kahvaltın bitince hemen yukarıya gelip burada işe devam edebilirsin."

"Neye devam?"

Nataşa kovayı tıngırdattı. "Buna. Temizlikçi kadın iki haftadan beri hasta ve benim bunu tek başıma yapmam mümkün değil."

"Benim... Temizlik yapacağımı mı söylüyorsun?"

Nataşa omuz silkti. "Tabii. Sen bunu seversin. En azından ütü yapmaktan daha çok hoşlandığını söyler dururdun hep."

İsabel şüpheyle paspasa baktı, ancak o tarafta en ufak bir tekrar hatırlama efekti yoktu, üzün bir sopanın ucunda katlanılabilir, yassı bir parça ve ergonomik olarak buna uygun köşeli bir kova vardı. Bunun içinde de temizleme sıvısı benzeri bir şey vardı ve muhtemelen paspasın alt bölümü buna daldırılıyordu.

"Bu şey bana... Garip gibi geliyor."

"Hele bir başla, aslında bunun önceden etine ve kanına kadar işlediğini fark edersin. Bu sanki bisiklete binmek ve yüzmek gibi bir şey." "Yüzmeyi iyi biliyorum."

"İşte bak!" dedi Nataşa memnun memnun.

İsabel yüzme ile temizlik arasında bir bağ kuramadı, ama bu konuda kafa yormak için zaman çok erkendi.

Aşağıda mutfakta kendisini mutlu bir şekilde selamlayan Harry'ye rastladı.

"Kahve mi? Çay mı?"

"Ben... Evet lütfen. Kahve iyi fikir." Mutfağın yanındaki dinlenme bölümünde bulunan büyük masaya oturdu. Üzerinde dört kişi için kahvaltı hazırlanmış, bunlardan ikisi kullanılmıştı. Masada ayrıca salam ve peynir tabakları, içinde

küçük ekmeklerin ve kruvasanların bulunduğu bir sepet ve çeşitli marmelatlar da vardı.

Harry onun fincanına bir termotan kahve koydu ve masada yanına oturdu. "Aslında ben kahvaltımı bitirmiştım, ama seninle bir fincan kahve daha içebilirim."

85

Harry bir gün önce kendini tanıtmıştı. Kız onun yirmi beş yaşında olduğunu ve birinci Kaya Koyunda Fabio'nun yanında yemek yapmayı öğrendiğini biliyordu. Nataşa gibi o da kendi deyimiyle 'ekibin bir üyesi olmakla kalmayıp' burada oturmaktaydı.

Çekimser bir biçimde kibardı ve Nataşa'da olduğunu tersine, İsabel onun konuşmalarından sonra kendisini yetersiz hissetmiyordu, zira onunla ilgili herhangi bir hatıra mevcut değildi.

"Fabio kalktı mı?" diye sordu İsabel.

"Tabii. Sabah ilk kalkan hep o olur. Büyük hale gitti. Çok sürmez, geri gel jr."

İsabel kullanılmış kahvaltı tabağına baktı. "Kahvesini içmiş miydi?"

"Hayır, bunu hep alışverişten geri geldiğinde yapar." Harry na ekmek sepetini uzattı. "Alsana. Tereyağ da burada, hem de k güzel. Fransa'dan, taze ürün. Şu marmelat da ev yapımı."

"Sen mi yaptın?"

Harry başını evet anlamında salladı. "Kivi ile Bektaşî üzümü.

"Güzel bir yeşil." dedi kibarca. Marmelattan bir kaşık alıp rundan kopardığı kruvasanın üzerine sürdü ve bir parça ısırdı. Çok güzel!" dedi hayretler içinde. "Çok çok güzel!"

Harry kızarıken sırttı. "Öyleyse doğru bir şey yapmış olmalı- ~m."

"Mutlaka harika yemek yapıyorsundur."

"Usta kadar iyi değil." diye bir ses geldi kapıdan. Nataşa 'Odaya girdi ve kendini İsabel'in yarandaki sandalyeye bıraktı. "Bana da bir kahve lütfen." Fincanını doldurması için Harry'ye ğru uzattı. "Of! Sırtım ağrıyor! Bu temizlik işleri benim yaşım- ki bir kadına göre değil!"

İsabet, Nataşa'nın sesinde sitemkâr bir ton olduğunu fark etti "ma bu konuda bir şey söylememeyi tercih etti.

Yan bölmeden, "Bana da kahve koyabilirsin." diye bir ses eldi. Fabio o taraftan üst üste konmuş üç sandıkla mutfağa girdi ve bunları tezgâhlardan birinin üzerine bıraktı. Hiç durmak- ızın yiyeceklerin bir kısmını soğutuculara ve erzak dolaplarına yerleştirmeye koyuldu.

"Bu büyük bir işe benziyor, babalık." dedi Harry önce Nataşa'ya kahve koyup sonra son temiz fincanı da Fabio için doldururken.

"Bugün ilk deneme, dedi Fabio. Masaya, İsabel'in karşısına oturdu ve başını ona doğru kısaca salladı. "Merhaba." dedi. "İyi uyudun mu?"

İsabel başıyla onayladı, başka bir şey söylemektense, bunun doğru cevaplama biçimi olacağını düşündü.

"Güzel bir rüya gördün mü?" diye sordu Harry. Yabancı bir yatakta geçirilen ilk gecede görülen rüyanın çıkacağı söylenir."

"Orasının daha önceden de benim odam olduğunu zannediyordum."

"Ehh... Tabii. Ancak unuttuğum. Bu yüzden tanıdık sayılmaz. Aslında önceden olan her şey sayılmıyor, değil mi?" derken onay bekleyerek etraftakilere bakmıyordu.

86

"Kâbus gördüm." dedi İsaabel.

"Eyvah!" dedi Harry. "İnşallah kötü bir şey değildir!"

"Kâbuslar her zaman kötüdür." dedi Fabio. "Neler gördün?"

İsaabel, göz ucuyla ona bakarken sabahın bu kadar erken saatinde nasıl olup da korkunç derecede dinç ve aktif görünebildiğini soruyordu kendi kendine. İtinayla tıraş olmuş veya süslenmiş olmasından da kaynaklanmıyordu bu durum; tam tersine koyu renkli saçları rüzgârdan dağılmıştı ve tişörtünün üzerinde biraz önce içeriye getirdiği sandıklar yüzünden oluşmuş iki büyük leke vardı. Tıraş bile olmamıştı. Yanaklarında ve çenesinde görünen kirli sakalı, bir korsanını bile imrendirebilirdi. Bu durum belki de bunların arasından dişlerinin bembeyaz görünmesinden. Ya da gömleğinin parlak mavi tonunun gözlerinde tekrarlanmasından. Yoksa gözleri zaten bu maviden miydi?

"Rüyamda bir adam gördüm." dedi yavaşça.

"Bu bana hep olur." diye lafa karıştı Nataşa. "Ben en çok bu kâbusları severim!"

"Adam uzun ve sarışındı biraz Vikinglere benziyordu. Yüzünü bir yerlerden tanıyordum, ama ismini çıkaramadım rüyamda."

"Neden kâbustu bu?" dedi Fabio, koyu ve iki kaşık şekerli kahvesinden içti. İsaabel bunu hafızasına kaydetti.

"Beni takip etti ve kötü emelleri olduğunu hissettim. Benimle evlenmek istiyordu."

Nataşa boğuluyordu, İsaabel otomatik bir şekilde elini uzatıp sırtına vurdu. "İyi misin?"

Nataşa başıyla onayladı. "Tamam, oldu. Evlenmek... Amma kâbus, değil mi? Büyükanнем hayattayken bana hep bu konuda nutuk atardı. 'Sakın evlenme, yoksa hayatının sonuna kadar bira içip gaz çıkaran bir canavara mahkûm olursun. (Jyaniş çabuk gelir.' derdi hep. Akşam harika bir adamla yatağa girersin ve ertesi gün sıradan bir 'Pazartesi Erkeği' ile uyanırsın. Ben onun tavsiyesine uydum hep. Pazartesi erkekleri bana göre değil. Evlenmek, benim için kesinlikle tabu." Omuzlarını kaldırdı. "Yani neredeyse diyelim. Sonuçta yıllarca Las Vegas'ta çalıştım. Orada evlenmek işe dâhil gibidir. Bir veya iki defa ben de yaptım. İyi olan ise orada boşanma işleri de çabuk oluyor." İsaabel'e döndü. "Kahvaltın bitti mi? Temizliğe gidelim mi?"

"Rüyamda bir de kadın vardı." dedi İsaabel, Nataşa'nın son sözlerine aldırmadan. "Adı Daphne idi. Yani aslında rüyamda onu tam olarak görmedim. Sadece ismini hatırlıyorum. Daphne adında birini tanıyor musunuz?"

"Küçük bir çocukken resimli bir kitabım vardı, adı Daphne olan bir domuzu anlatıyordu." dedi Harry.

"Bu isim bir domuza iyi yakışır." dedi Nataşa. "Sanki yağlıymış gibi geliyor kulağa." Uzanıp bir kruvasan aldı ve kahvesine batırdı. 'Aslında, ben de bunu yapmamalıyım. Bu şeylerde bir şişe biradakinden daha fazla kalori var ama muslukçu dolgun kadınları beğendiğini söyledi."

"O zaman adının Daphne olmadığına şükret." Nataşa yine boğulacak gibi olduğunda ve Harry haykırarak gülmeye başladığında İsabel, bunu söyleyenin kendisi olduğunu fark etti.

Şu ana kadar olan konuşmalardan oldukça uzak duran Fabio'nun bile sırtımasından, eğlendikleri belli oluyordu.

İsabel aslında onun bakışlarından biraz çekiniyordu. "Az önce söylediğin 'bugün ilk deneme' ile neyi kastediyordun?" Soruyu sadece laf olsun diye sormuştu. "Eğer aptalca bir soruysa da özür dilerim ama bunun ne demek olduğunu anlayamadım." Son dedikleri kendi kulaklarına bile küstahça geldi ama bu kendini daha az zavallı hissetmesini sağlıyordu.

"Soru aptalca değil." Fabio'nun sesi hayret edilecek bir biçimde yumuşaktı. "Senin sorularından hiçbirisi aptalca değil, tamam mı?" Aksanı birdenbire her zamankinden daha fazla duyuluyordu ve bu değişim İsabel'i garip bir biçimde ürpertti. Bakışlarını ondan kaçırdı ve aklından geçenleri yüzünden anlayıp anlamadığını sordu kendi kendine. Biraz önce aklına yine tavşanlarla ilgili şey gelmişti.

"Deneme derken, bizim yani Nataşa, Harry ve benim açılış günü için planladığımız menüyü pişireceğimizi kastetmiştim. Tabii ufak çapta."

"Ben de yardım etmeli miyim?"

"İstiyorsan..."

"Tabii ki istiyor." dedi Nataşa. "Yoksa bütün akşam nasıl zaman geçirecek? Yalnız başına yatağın üzerine oturup televizyon seyrederek mi?"

İsabel belirsiz bir biçimde kendini hafiflemiş hissetti. Önceki akşam, keyfini gerçekten kaçırmıştı. Hastanede en azından yaşlı kadın yanındaydı. O kadın da kendi adı olan Mathilde'den başka bir şey bilmiyordu. Aslında Mathilde'nin rahatsızlığı alzaymırdı, ancak sonuç hep aynıydı.

"Şu temizlik işini daha fazla ertelemeyelim." dedi Nataşa.

İsabel el turnaklarını incelemekteydi, daha doğrusu, geriye kalanları. Daha ıslak bezi paspasın katlanabilir ucuna geçirmeyi ilk denemesinde parlak uzantılardan ikisine veda etmişti. Sonraki iki tane diğer sıkma işleminde aynılmışlardı. Geriye kalanları kurtarabilmek için Nataşa'dan istediği lastik eldivenleri geçirirken, üç tanesi de katlanarak yok olmuştu. Hiç faydası yoktu.

Yumuşamış tırnakları biçimsiz rulolar hâline gelene kadar büküldü. Suni olarak takılmış ilavelerden biri tamamen yırtıldı. Dişleri ile kendi tırnağının püsküllerini yok etti.

"Bu şeylerle nasıl temizlik yapabiliyordum acaba?" diye Nata-şa'ya sordu.

"İyi bir soru. Herhalde yapamazdın. Bu şeyleri sende ilk defa 'gördüm.'"

"Öyleyse bunları yeni yaptırmış olmalıyım, buradan gittikten Sonra. Değil mi?"

"Galiba öyle. *Bu takma tırnaklar bir işe yaramaz.' dedim sana. Güzel bile değiller."

"Belki de tırnak yiyordum ve bu yüzden yaptırttım. Daha kötü görünmesin diye. Ben tırnak yiyor muydum?"

Nataşa yandan bir bakış attı. "Öyle gibi görünüyor."

İsabel parmağını ağzından çıkardı. "Ben sinirli bir tip miydim?"

"Şimdi olduğundan daha fazla değil."

İsabel iç geçirdi. "Nerede oturduğumu bir bilseydim o zaman hiç olmazsa oraya gider, eşyalarımı bakardım. Ve başka bir şey giyerdim." Tiksinerek eşofmanın altına baktı. Her yeri, pis temizlik suyuyla ıslanmıştı. Eşofmanın üst kısmını işe başladıktan yarım saat sonra çıkartmış, atletiyile devam etmişti. Bu da Nataşa'nın eşyalarından ve ona en az üç beden büyüktü. O da rahatsız edince onu da çıkartmıştı. Evdekiler öğlen yemeğine kadar dışanda olacaklarından bundan rahatsız olabilecek tek kişi Nata-şa idi, ancak o da şimdiye kadar söylenmemişti. Hatta söylenecek bile olsaydı İsabel hiç aldırmayacaktı. Victoria's Secret markalı sütyeniye, bu ikinci el mağazasından alınmış eşofmanla olduğundan daha güzel görünmekteydi.

"Neyi anlayamıyorum, biliyor musun?" Paspası kenara koydu ve temizlik arabasından bir toz bezi aldı. "Bu bana hiçbir şey ifade etmiyor."

"Ne sana hiçbir şey ifade etmiyor?" derken Nataşa bir elinde toz bezi, diğer elinde açık bir şişe tahta cilası şişesi, gayretle panelleri ovmaktaydı. Her yer biraz önce yatak odasındaki eski köylü tarzı mobilyaları ovdukları yağ kokuyordu.

"Temizlik yapmak." dedi İsabel.

"Bazı şeylerden etkilenebilmek için daha uzun süre yapmak gerekir." diye iddia etti Nataşa.

İsabel şüpheyle kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi sence? Bilemiyorum. Cıç ay kadar burada yaşamış ve her gün seve seve temizlik yapmışsam, bu iki hafta içinde yok olamaz, değil mi?" Temizlik arabasından bir kova alıp ters çevirdi ve üzerine oturdu. "Sana doktorla bu konuda konuştuğumu anlatmıştım. Bendeki gibi retrograd amnezi vakalannda birçok eski kabiliyet, hasar veren olaydan önceki gibi yine yerine geliyor. Buna da 'alışkanlık hafızası' deniyor."

"Aman Tanrı'm bu kadar çok uzmanlık Çincesi! Bununla kimi etkilemeye çalışıyorsun?" Nataşa toz bezini temizlik arabasına fırlattı ve yağ şişesinin kapağını kapattı. "Ben hiçbir şey anlamıyorum."

İsabel toz bezini açıp düzeltti ve öyle dikkatle inceledi ki sanki toz izlerinin üzerinde hayatının sırlarını keşfedecekti.

"Bunun anlamı bir kere öğrenilmiş şeylerin hafıza kaybından sonra da yapılabileceğidir. Bununla yazmak, okumak, ayakkabıları bağlamak veya masayı kurmak gibi şeyleri değil, mesleki becerileri kastediyorum. Fabio benim iç mimari okumuş olduğumu anlattı. Bunu ben de fark ettim. Çeşitli tarzlar ve döşeme biçimleri, sanat, kumaşlar, yer döşemeleri, tahta ve duvar işleri hakkında muhtemel tüm teorik ve pratik ayrıntıları biliyorum. Bazı şeylerin fiyatını ve nereden alınacağını da biliyorum. Örneğin biraz önce yatak odasında cilaladığımız mobilyaların son yüzyılın yirmili yıllarının başlarından olduğunu biliyorum. Muhtemelen Tirol bölgesinde imal edilmişlerdi. Ve kısa bir süre önce de tahta kurduna karşı işlem görmüşler."

"Bunu sana ben de söyleyebilirdim. Küçük yaratıklarla kimin acımasızca savaştığını sor bakalım!"

"Başka bir konuyu ele alalım: Örneğin piyano çalmak."

"Piyano çalabiliyor musun?"

"Kesin olarak bilmiyorum, ama galiba. Bir piyano görür görmez deneyeceğim."

"Burada yok."

İsabel içinden anlam veremediği bir kızgınlığın yükseldiğini fark etti. "Bir gün, bir yerde bulurum mutlaka, tamam mı?" Çekingenliğini bastırdı ve tereddütle: "Otomatik olarak hatırladığım başka yeteneklerim de oldu. Örneğin yüzmede de böyle oldu, Doktor Mozart'ın dediği gibi yani. Hemen yapabildim, hem de çok iyi. Makyaj yapmakta da harikaydım. Hemşirelerden biri makyaj malzemesi getirmişti. Kozmetikçisinin bile daha profesyonelce yapamadığını söyledi."

"Peki." dedi Nataşa ve İsabel'e o kadar uzun uzun baktı ki kız kendisini mikroskop camının üzerindeki bir böcek gibi hissetti. "Sorun şurada, yüzmede ve makyaj yapmakta bir numara olmanın kime ne faydası var? Yani en güzel makyaj ve yüz metre serbest yüzmenin sana ne yararı olur demek istiyorum? Buna karşılık para alabilir misin ve bundan geçimini sağlayabilir misin?" Sırıttı. "Tabii eğer dünyaca ünlü bir altın madalya sahibi değilsen veya suya dayanıklı bir rimel için reklam yapmıyorsan."

İsabel gülmek zorunda kaldı, başka türlü yapamazdı. "Dilin çok sivri, Nataşa."

"İlk kocam da hep bunu söylerdi."

"üzün süre mi evli kaldın onunla?"

"Boşanma süresinden pek fazla değil." Nataşa kıkırdadı. "Yirmi yaşında nikâh dairesine, yirmi bir yaşında boşanma avukatına."

"Sonra, iki numara?" Las Vegas'ta birlikte yaşadığın o muydu?"

Nataşa iç geçirdi ve kollarını dolgun göğüslerinin üzerinde çaprazladı. "Evet kendi çapında bir harikaydı. Yılan Jo^T^'nin karşısında tüm adamlar saklanırdı. Onu hâlâ özleyorum! Maalesef onu kovmak zorunda kalmıştım. Kendisine yaklaşan ve üçe sayana kadar kaçmayan tüm kadınlarla işi pişiriyordu."

"O ismi nasıl edinmişti?"

"Bunu öğrenmesen daha iyi olur."

İsabel bunu öğrenmeyi çok isterdi aslında, ancak bu konuda müstehcenlikler olduğundan şüpheleniyordu. Şu anda bu konulan fazla düşünmek istemiyordu. Tavşanlarla ilgili konu ona yetmişti.

Nataşa ile ikinci katın temizliğini bitirdiğinde bir sürü iş yapığına karar verdi. İki müşteri odası, ikisi de banyolu, ayrıca -nedendir bilinmez diğer iki odanın arasında olan- kendi odası ve koridorun sonunda bulunan Nataşa'nın bölmesini de temizlemişlerdi. Camların temizliği, mobilyaların parlatılması, yerlerin süpürülmesi ve silinmesi, banyoların ovulması gibi işlerden oluşan yüklü görevi, perişan olan tımaqlanna, kötü durumdaki saç modeline ve çirkin kıyafetine rağmen, değişik bir memnuniyet hissi veriyordu. Görünüşe göre temizlik yapmak, korktuğu kadar kötü bir şey değildi. Aksine, iyi tarafları da var gibiydi. Koridorun çıplak, yeni cilalanmış parkelerine baktığında biraz gurur bile duyuyordu.

"Buraya bir yolluk gerekir." dedi. "Aubusson markalı bir şey güzel olurdu ve oradaki köşeye de bir ayna lazım. Onu görür gibiyim. Venedik, on sekizinci yüzyıl. Onun önüne de dekorasyon olarak Murano camlı bir sehpa. Belki de bir düğün kâsesi." Düğün kelimesi kötü bir tını bırakmıştı ve aceleyle bunu düzeltmeye çalıştı. "Daha iyisi Toskanya tarzı köylü seramiği, bu daha etkili olurdu."

"Evet, tabii. Şuradaki duvara da bir Van Gogh tablosu aşılmalı."

İsabel alnını kırıştırdı. "Bu başka bir fiyat liginde. Sadece sigortası bile bu binadaki bütün şeylerden fazla tutardı. Nataşa'nın kendisiyle dalga geçtiğini fark etti ve aynı anda da sebebini anladı. "Halılar ve ayna için hiç para yok, değil mi?" Fabio'nun akşam bu konuda söyledikleri aklına geldi. *"Yeniden açılış yapabilmek için borçlanmak zorunda kaldım..."*

Bunun sonucunda acil ihtiyaç olmayan her şey ve biraz önce : saydığı gibi gereksiz dekoratif şeyler mantıken beklemek zorundaydı. Fabio giriş bölümünü ve restoranı tabii gerekli biçimde dekore etmek zorundaydı, ancak diğer şeyler zamanla olacaktı. Böylece iç mimari konusunda ona destek olma fikri de şimdilik suya düşmüş oluyordu. Kaldı ki...

Nataşa düşüncelerini böldü. "Burayı bitirmiş olduk."

"Erkeklerin yatak odaları ne olacak?"

"Kendi odalarını bir zahmet kendileri temizlesinler." dedi Nataşa. "Erkekler çok tatlı olabilirler, ama kadın olarak bazı alanlarda 'gereksiz hizmet vermemeye çok dikkat etmek gerekir. Bu, ilk olarak her türlü pisliği ortadan kaldırma konusunda geçerlidir. Bu seks gibi bir şeydir, ancak eğlenceli değildir. Bir kere yaparın, hep isterler."

İsabel bunu akla yatkın buldu, oysa bu hayat felsefesini teyit edecek hiçbir şey hatırlamıyordu. Yine de Fabio'nun odasına bir göz atmak hoşuna giderdi. Öylesine!

"Yarın bir alt katı da halletmeliyiz." dedi Nataşa. "Belki şansımız yaver gider ve Hasenkemper de gelir. O zaman üçümüz birden ve en kötü ihtimalle iki günde bitiririz."

Birinci kata İsabel yakından bakmamıştı, oradaki tamir işleri- in henüz bitmediğini biliyordu ve koridora kısa bir göz attığında zlu durumu bunu teyit eder gibiydi. "Aşağıda yapılması gere- n daha çok şey mi var?"

"Neredeyse her şey. Sadece pencereler ve radyatörler takıldı, ir yığın da toz ve pislik var ve biz temizlemezsek bunlar sürekli inanın içine girecek."

"Neden birinci kattan önce ikinci kat bitirildi?"

"Buradaki odalar daha küçük ve rahat olduğu için. Birinci katta birkaç tane oldukça haşmetli salon var. Giriş katmdakiler kadar büyük cfeğfl, ama yine de kayda değer. O kat günün birinde toplantı mekânı olarak kullanılacak."

Fabio bundan da bahsetmişti. İsabel, bir ara oraya da bakmaya karar verdi. Ama önce bir sözleşilmiş bir buluşmaya gitmesi gerekiyordu.

İsabel şehre doğru yapılacak gezi hakkında kaşık hisler beslemekteydi, sadece orasının neye benzediğine dair bir fikri olmadığından değil, ayrıca Fabio ile birlikte gideceklerinden de.

Hiç tanımadığı bir adamla nişanlı olmak, kendisini gittikçe daha dengesizleştiriyordu. Ve bu adamın da Nataşa'nın söylediklerine inanılırsa, tam bir seks ilahı olması, içini pek rahatlatmıyordu. Bu sabah kahvaltıda onun yanında bir sıcak terler bir soğuk terler basmıştı, oysa Fabio ona hiç dokunmamıştı bile. Geçmiş hayatında ona deli olduğunu ve durumun tersine de söz konusu olduğunu- düşünmesi bile tamamen dengesiz olmasına sebep oluyordu.

Hafıza kaybını bunun dışında soğukkanlılıkla idare edebiliyordu. Olaya ne kadar az önem verdiği kendisi şaşırmamıştı; ta ki psikoterapist bayanlardan biri ona onu ne kadar cesur bulduğunu söyleyene kadar.

"Gerçekten, size hayranım! Buna nasıl dayanıyorsunuz? Yani böyle hatıralar olmadan! Sizin yerinizde ben olsaydım delirirdim! Bağırırdım, ağlardım ve artık devam edemeyene kadar yürür, yürürdüm. Sinirlerinize hâkim olmayı nasıl başarıyorsunuz?"

İsabel bu soruyu biraz sonra Doktor Mozart'a sormuştu. Belki de psikotik davrandığını düşünüyordu. Kim olduğunu bilmiyordu, ama bu duruma tüm dünyanın beklediği kadar aldırış etmiyordu. Bu normal olamazdı.

Doktor onu rahatlatmıştı. "Olayı yaşayan kişilerin kendi kendi deli etmedikleri, sık görülen bir reaksiyondur. Bu terimi kelime anlamıyla kabul edebilirsiniz. Bunu bir çeşit 'kendini korumaya alma' olarak görün. Hatta bir miktar *fatalizm*, ek sten korur ve böylece mevcut durum daha kötüye gitmez. Psikolojiniz kendini korumuş olur. Ayrıca sizin durumunuzdan çok daha ağır vakalar vardı. Birçok amnezi hastası öyle uyuşuktur ki onlarla konuşulamaz bile."

İsabel önceleri bunun bir teselli olup olmadığını bilememişti, ama şimdi bunun böyle olduğunu anlıyordu. Doktor Mozart ona lim adım ilerlemesini tavsiye etmişti. "Kendi kendinizi öğre- demişti. "Basit bir biçimde ve peş peşe kim olduğunuzu Jrenin. Çok yavaş ve sakin bir biçimde. Çok zamanınız var, Ne kadar zamana ihtiyacınız varsa, o kadar."

Eşofman ve spor ayakkabıyla ayakkabılar da eşofman gibi ucuzluk sepetinden alınmış olmalıydı- insan arasına çıkmayı bullenemedi ve elindeki tek giyeceği giydi. Miyake marka, ıruşuk ve lekeli elbise ve Manolo Blahniks marka ince topuklu İyakkabıları ile kendini ucuzluk sepetinden alınmış spor giysiler-olabileceğinden çok daha iyi hissediyordu. Ancak yürüyüşü\$gBpmayı İsteseydi belki onları giyerdi.

İnce topukluları üzerinde bahçeye doğru sekerken, Fabio boş itebze sandıklannı pek de iyi durumda olmayan, lacivert arabasına yüklemekle meşguldü. Arabanın kapılan muhtemelen hava Uçaklığı yüzünden açık duruyordu. Saat ikiydi, hava aşırı sıcak, tn az otuz dereceydi.

'Bu ayakkabılarla yürüyebileceğinden emin misin?" diye lordu Fabio.

"Mecbur kalırsam kilometrelerce. Statik sorunu değil bu, iadece gerçekten istemekle ilgili." Daha bunu derken engebeli taşlarda sendeledi, ancak bu çok normal bir şeymiş gibi yürümeye devam etti. Rahat bir tavırla yan koltuğa oturdu ve Fabio'nun da binmesini bekledi.

Fabio arka kapağı kapattı, direksiyona geçti. İsabel o anda bir önceki akşam ve o sabah hissettiği çekingenliği tekrar hissetmeye başladı. Tuhaf, hastanedeyken böyle bir şey hissetmemiştim. Ancak o zaman tabii şu tavşanlarla ilgili konuyu da henüz bilmiyordu.

"İlk olarak, bana yeni bir çift ayakkabı gerekiyor diye düşünüyorum." dedi.

"Nasıl istersen. Şehre vardığımızda ayrılabiliriz."

İsabel sıçradı ve afallayarak adama gözlerini dikti. "Bunu bana bütün pislikleri temizlemeden önce de söyleyebilirdin! Bu uğurda gerçekten çok güzel sekiz tırnağımı berbat ettim ve son ikisini de çok çirkin görüldüğü için kesmek zorunda kaldım!" Alnını kırıştırdı. "Peki nereye gideyim? Böyle durup dururken?"

"Ben aslında pratik bir ayrılıktan söz etmiştim. Sen alışveriş yapacaksın, ben alışveriş yapacağım. Ama değişik dükkânlarda."

"Ha, öyle mi?" derken sesinin rahatlamış tonundan nefret etti ve hemen soğuk bir biçimde ekledi: "Erkeklerin ayakkabı dükkânlarında işi olmaz zaten."

Adam sırtı ve İsabel onun sağ yanağında bir gamzesi olduğunu fark etti. Sol yanağında da var mıydı sorusuna yanıt bulamadı; zira arabayı çalıştırıp çıkışa doğru sürerken sadece sağ profilini görebiliyordu.

Fabio'nun sırtında dizlerinin bir karış kadar üstünden kesilmiş bir kot şort ile sabahkine benzer bir mavi tonunda tişört vardı, sadece bu temizdi. Ayrıca duş da yapmıştı ve kulaklarının üzerindeki saçları hâlâ ıslaktı. Tıraş da olmuştu, ancak bu yeni tıraşlı durumu fazla uzun sürmeyecek gibiydi. Sakallarının çok çabuk ve güçlü çıktığı belliydi. Otururken bile kollarındaki belirgin kasları, koyu kıllı bacakları ile ve güçlü bir görünümü vardı. Dişleri o kadar beyazdı ki insanın inanası gelmiyor ve iki defa bakmak zorunda kalıyordu. Kitaplarda bahsedilen tipik Latin sevgili gibiydi.

Aslında hiçbir şekilde kendisine uymuyordu, ne görüntü ne de "ken olarak. Mütevazı bir ortamda yetişmiş, kendini aşçı olarak ilıştırmış biriydi, oysa kendisi... Sahi, kendisi neydi? Her Jükârda zengin, acaba? Parmağında çok kıratlı bir yüzük ve ığerli tasarım giysisi vardı. Fabio'nun bu sabah kendisine **verdiği** çantası da Prada markaydı ve ayakkabıları gibi o da taklit değildi. Ancak bunun

kendisine şimdilik bir faydası yoktu, en **azından** bedeninde taşıdığı bu lütufların nereden geldiğini bilmediği sürece.

O zamana kadar....

"Bu işi nasıl yapacağız?" dedi oldukça yumuşak bir sesle. "Maddi olarak demek istiyorum? Kredi kartını bana mı vereceksin?"

"O bana **lazım, benim de alışveriş yapmam lazım. Sana nakit 'Vereceğim.'**"

"Bana uyar."

Şehir merkezine doğru yaklaşırlarken çaresizce çevresine bakmıyordu. Bu yerin adını biliyordu, hatta burada bir şato, bir katedral ve bir saltanat parkı olması gerektiğini de. Ancak daha Önce buraya geldiyse eğer, tüm ayrıntıları unutmuştu. Acaba Paris'te de böyle mi hissederdi? Gözlerinin önünde birdenbire Montmartre'tan, Eyfei Kulesinden ve Louvre Müzesi'nden renkli ve hareketli resimler canlandı. Sen Mehri'nin güneşte parıldadığını görür gibi oldu ve birden orayı bildiğini anladı. Paris, elde var bir! Kapalı gözlerle başka şehirlerin de resmigeçit yapmasını izlendi. Londra, Roma, New York, Madrid, Berlin, Hamburg, Münih. Hepsi mevcuttu. Belli ki kendisi kozmopolit bir kişiydi.

Sadece burada hiçbir şey tanıdık gelmiyordu. Hayret verici. Tüm şehir muhtemelen şahsi biyografisi ile yakından bağlantılıydı ve kendisi de bu yüzden her şeyi unutmuştu. İlk gördüğünde Doktor Mozart'a soracaktı bunu.

"Nerede büyüdüğümden bahsetmiş miydim hiç?" diye sordu Fabio'ya.
"Hayır." dedi adam arabayı otopark binasına sokarken.

"Geçmişimden hiç bahsetmemiş oimam çok garip." dedi düşünceli bir tavırla.

Fabio omuz silkti, "Kendine göre sebeplerin vardı demek."

İsabel korktu, zira birdenbire aklına korkunç bir şey gelmişti. Belki de gizleyecek bir şeyleri olduğundan hiçbir şey anlatmamıştı! Hatta belki de bir suç işlemişti! Bu yüzden mi birbirlerinden çok hoşlanmışlardı? Geniş düşünülürse bu adam da suçlular grubundan sayılırdı. Napolili bir Camorra üyesi ile Alman gangster gelini. Tavşanlar gibi çiftleşmelerinin esas sebebi bu muydu? Hani Bonnie ve Clyde Sendromu gibi bir şey? Ya da daha da beter: Belki birlikte kanunsuz işler yapmışlardı ve şimdi adam onu ete vermemesi için hiçbir şey olmamış gibi yapıyordu? Sonuçta bu konuda artık hiçbir şey bitmiyordu ve belki de artık namuslu bir hayata başlamak istiyordu!

Hayır, saçmalık. Isabel düşüncelerini kovmak istercesine şiddetle başını salladı. Nasıl aptalca fikirlerdi bunlar!?

"Ne oluyor?" diye sordu adam.

"Hiç. Her şey yolunda."

Fabio arabayı boş bir yere park edip indi, Isabel'in oturduğu tarafa döndü, kapısını açtı ve arabadan inmesine yardım etti.

Hem bunları hem de asansöre doğru giderken adamın onu korumak istercesine dirseğinden tuttuğunu hayal meyal fark etti. Az önce aklından geçenler, hırsızlık teorisinden çok daha berbattı.

Zenginliğinin kaynağı çok daha farklı bir şeyse, ne olacaktı o zaman? Elbise, iç çamaşırları, ayakkabılar, yüzük... Bunların hepsi belli bir yönü işaret etmiyor muydu? Nişanlısına bu yüzden mi geçmişinden bahsetmemiştii?

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Fabio. "Çok sessizsin."

105

"Sadece çok sıcak." dedi güçlkle İsa-bel, asansör geldiğinde de dik bir yürüyüşle içeriye girdi. Fabio yanına gelip asansörün düğmesine basarken, görmeyen gözlerle duvara bakıyor ve para ile sahip olunan kadınlar hakkında neler bildiğini düşünüyordu. Bazıları bayağı ve ucuz, diğ-erleri kültürlü ve pahalıydılar. Hayattaki diğ-er her şey gibiydi: Kaliteli mal pahalıydı. Birileri fahişeydi, diğ-erlerine belki hostes denirdi.

İsa-bel sertçe yutkundu. Bu yüzden mi pahalı tasarım elbiseler ve çok değerli mücevherler sahibiydi? Julia Roberts ile Richard Gere'in oynadıkları filmdeki gibi? Kendisi de bir şekilde "Pretty Woman" mıydı?

Asansör zemin katında durdu ve İsa-bel, Fabio'nun arkasından hiç kendinde değilmiş gibi sendeleyerek dışarıya çıktı.

"Ben gidiyorum." dedi adam. "Bir saat sonra yine burada buluşalım."

İsa-bel başını sallayarak onayladı ve arkasından baktı. Fabio birkaç adım gittikten sonra durdu.

"Tüh, az daha bunu unutuyordum." Geriye döndü, cüzdanını çıkarttı ve kızın eline bir banknot tutuşturdu. "İşte, buyur."

İsa-bel önce boş boş sonra da hayretle paraya baktı. "Bu ne?

"Bu iki yüz avro."

Sertçe yutkunduktan sonra: "Ne için bu para?"

"Yani düşündüm ki işler düzelene kadar dört yüz avro maaş ile yardımcı işçimsin ve bu para da avans sayılır."

"Yani şey için, şey için değil."

"Ne için değil?"

"Hiç. Tamam, tamam. Yani bu para sadece alışveriş için, öyle değil mi?"

"Aynen öyle. Bunu konuşmuştuk, değil mi?"

"Evet doğru. Bir an için kafam karıştı. Herhalde sıcaktandır."
Parayı inceleyerek "Bununla ne alayım?" diye sordu.

"Ah, bunu sana bırakıyorum. Neye ihtiyacın varsa onu al."

"Harika!" diye düşündü İsa-bel. Bu kadarcık parayla ancak bir takım iç çamaşın alabilirdi. Hatta bu bile şüpheliydi.

Fabio ise arkasını dönmüş, uzaklaşmaktaydı. Omzunun üzerinden "Görüşürüz!" diye seslendi.

Ağız açık önce onun arkasından baktı sonra da gözlerini elindeki paraya dikti, ama değışen bir şey yoktu, elindeki hâlâ iki yüz avroydu ve de öyle kaldı.

Parayı ufak çantasına sokuşturdu, sonra etrafına bakındı. Güzel, davetkâr dükkânları olan bir pasajın önündeydi. Eskiden hiç böyle yerlerden alışveriş

yapmadığını içgüdüleriyle hemen anladı. En azından bu fakir İtalyan aşçısı ile nişanlanmadan önce.

İsabel başını yana eğerek, şu ana kadar kendisi hakkında derlediği tüm bilgileri gözden geçirdi. Birdenbire nişan olayının önemli bir faktör olduğunu anladı. Tüm hayatını değiştiren bir olay.

106

Daha Önce belli ki zarif giyiniyor, çok kıratlı yüzükler takıyor, kusursuz makyaj yapıyor, çeşitli büyük şehirlere seyahat ediyordu. Sonra bu İtalyanla tanışmış, onunla tavşanlanmkine benzer bir ilişkiye başlamış ve temizlik yapmayı sevdiğini keşfetmişti. Eğer değişim diye buna denmezse, adı Daphne olsun!

Kısa bir an için şaşırdı; yine bu isme takılmıştı. Ancak sonra daha önemli şeyleri olduğunu düşündü. Ulaştığı sonuçları tekrar özetledi ve bu esnada tüm bilgileri parmaklarıyla saydı.

Birincisi; şüpheli, zengin bir piliçti, belki de dünya çapında bir dolandırıcı veya fahişe.

İkincisi; fakir aşçı ile tanışıp onunla yeni, namuslu, temiz bir hayata başlamıştı. Doğal bir biçimde, pahalı ıvır zıvır olmaksızın, ama buna karşılık tavşanvari cinsellikle.

üçüncüsü; fakir aşçı ile kavga, ayrılma. Eski şüpheli yaşantıya geri dönüş çalışmaları. Artık bunu eğlenceli bulmama ve tekrar barışmaya çalışma.

Dördüncüsü; düşme ve hafızayı kaybetme.

Beşincisi; giyecek bir şeyinin olmaması.

İsabel kararlı bir biçimde el çantasına sarıldı. Ne istediğini uzun boylu düşünmesine gerek yoktu, -belki ayakkabı seçiminde düşünebilirdi-. Sadece eskiden olduğu kişiliğe güvenmesi gerekiyordu. Ve bu kişi de daha değişik, bir yere yerleşik bir hayat sürmek istemişti! Hem de çok çalışan ve varlığını yeniden kurmaya çalışan bir aşçı ile. Ayrıca her türlü kaynağı şüpheli, lüksten uzak ve sadece kendi ellerinin çalışma gücüne inanan bir aşçı. Paydos "Pretty Woman" hikâyelerine!

İsabel kahramanca ve derin bir nefes aldı ve karşısındaki dükkâna doğru sekmeye başladı.

t«*

Fabio köşede durup geriye baktı. İsabel içine kapanmış öylece duruyor, parmaklarına bakarken sanki bir şey sayıyordu. Acaba neler alacağını veya paranın bunlara yetip yetmeyeceğini mi düşünüyordu? Onun istekleri ile ölçülecek olursa, muhtemelen bu paranın ancak bir maniküre veya kuaföre yetiyeceği sonucuna çabuk varmış olmalıydı. Ayağındaki ayakkabılardan hiç bahsetmemeliydi.

Hiç hoşuna gitmese de etraftaki erkeklerin hemen hepsinin kafalarını döndüre döndüre İsabete baktıklarını fark etti. Gerçekten de sırtındaki hafif zedelenmiş kıyafete rağmen oldukça çekici bir görünümü vardı. Çok uzun boylu değildi, ancak tahminen yüz altmış santimetre olan boyunun her santimi kusursuz orantıda ve narin bir kum saati biçimindeydi. San kıvrıkcık saçları, i dekoratif bir

biçimde kanşıktı; bugün makyaj yapmamış olması da yüzüne bir peri kızı cazibesi veriyordu. Deforme olmuş ayakkabıları ve dar ipek elbisesi zaten mevcut erotik çekiciliğini bir nebze daha arttırıyordu. Biraz önce arabada da sürekli, dekoltesine veya bacaklarına bakmamak için kendini zorlamıştı. Bu sabah kahvaltıda da tam ısıtılacak gibiydi ve kendisini okuzun cadıliklarını düşünmeye zorlamıştı.

İsabel harekete geçti ve pahalı görünüşlü bir ayakkabı mağazasına yöneldi. Ancak şaşırtıcı bir biçimde oraya girmeyip tam yanındaki giysi dükkânına girdi.

"Buna inanamıyorum." diye mırıldandı. Kız gerçekten H&K'ya⁵ gitti. Hâlâ mucizeler olabiliyordu demek.

Fabio işlerini halletmek üzere yoluna devam etti. Bankadaki randevusu, tahmin ettiği gibi pek sevimli geçmedi, sigorta şirketindeki de. Yangın sonrası talep ettiği ödemeler henüz yapılmamıştı. Muhtemelen birkaç yıl daha beklemek zorunda kalacaktı.

üçüncü durağı olan Kara Koyun'un giriş bölümünün döşenmesini üstlenen firmaya gittiğinde, durum daha beterdı. Zira firma yok olmuştu. Cam vitrinin kepenkleri kapatılmıştı ve kapısında ufacık bir levha asılıydı: İflas nedeniyle kapalı. Ve bu heriflere geçen hafta malzeme için avans olarak iki bin avro havale etmişti! Tevekkelli değil telefonlarına hep telesekreter çıkmaktaydı!

"Harika!" dedi.

"Bence de öyle!" dedi sevinçli bir ses, yakınında.

Yerinde sıçradı. Raphaela'ydı bunu söyleyen. Pembe elbisesi ve kabarık kıvrıkcık saç modeli ile pahalı, itinayla hazırlanmış bir bebeğe benziyordu. Giulio ona iyice sokulurken Fabio'ya garip ve öldürülmesine izin verilmiş bir hayvana bakar gibi bakıyordu.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu Fabio, bir şeyler söylemek zorunda hissettiği için.

"İtalyan yemeği yedik," dedi Raphaela. Saçını geriye doğru savurdu ve gülümsedi. "Rakiplerinde. Senin mutfağınla mukayese edilemez tatlım, hem de hiç."

"Onunla böyle konuşmanı istemiyorum." diye vızırdı Giulio. Krem renginde ipek-keten karışımı bir takım giymişti ve kusursuz biçimi sayesinde koltuğunun altındaki şişkinlik pek belli olmuyordu. Hiçbir zaman silahsız olarak insan içine çıkmazdı ve hava ne kadar sıcak olursa olsun Fabio'nunki gibi sıradan bir kıyafet de giymezdi. Alnı boncuk boncuk terliyordu, ama ceketini çıkartması için çok önemli bir olayın olması gerekirdi.

"Küçük nişanlıyla aranda her şey yolunda mı?" diye sordu Raphaela. "Seni tekrar hatırladı mı?" Sesinde garip bir ton vardı. Fabio ona yandan ve değişik bir bakış atarken, Giulio yine aptalca şeyler düşünmesin diye gereğinden daha uzun bakmamaya gayret etti.

"Şu ana kadar hayır, ancak zamanla olacaktır." dedi. "Biraz birbirimize alışmamız gerekiyor."

5 H&K: Uygun fiyatları olan giysi mağazaları zinciri (Ç.M-)

"Hiç taramadığım bir adamla seks yapmanın çok heyecanlı olduğunu tahmin ediyorum." dedi Raphaela.

"Yola devam etmem gerekiyor." dedi Fabio. "İsabel beni bekliyor."

Raphaela itiraz edecek gibiydi ama Giulio, Fabio'nun hemen ortadan yok olmasını çok istiyor gibiydi. Raphaela'yı kolundan tutup çekti. Fabio'ya, "Borçların konusunda sonra konuşacağız." dedi omzunun üzerinden geriye dönerek.

Birkaç metre ötede park etmiş Giulio'nun arabasına doğru giderlerken Fabio arkalarından baktı. Bu ikisi arabaya binip uzaklaştıklarında, kendisini daha rahat hissetti.

İçinden bir ses, birinin ona baktığını söylüyordu ve geriye döndüğünde İsabel'in yolun karşı tarafında durup kendisine baktığını gördü. Elinde bir alışveriş torbası vardı ve boş eliyle ona el salladı. Fabio kısa bir el sallamadan sonra yolun karşısına ona doğru yürürken, kızın dış görünümündeki değişiklikleri fark etmeden yapamadı. Görünüşe göre aldıklarının bir kısmını hemen giymişti. Parlak tasarımcı zimbirtısı yok olmuş, yerine ince askılı, sade beyaz bir tişört ile krem renginde salınan volanları baldırlarına kadar inen, dantelli bir etek gelmişti. İnce ayakları narin babetler içindeydi. Fabio'nun kızın üzerinde Prada çantanın ve havalı pırlanta yüzüğün dışında gördüğü tek özel zarafet, sağ ayak bileğindeki incecik bir gümüş halhaldti. Tanıştıklarının ilk dakikalarında kaç yaşında olduğunu söylememiş olsaydı, onu henüz okula giden bir kız zannedebilirdi.

Adam yanına geldiğinde İsabel ona neşeli bir biçimde güldü. "Baksana, çok güzel değil mi?" Kendi çevresinde bir kere döndü, dantel etek, yumuşak kavislerle havalandırılan Fabio çıplak, hafif yanık tenli bacaklarının çoğunu gördü.

Fabio yutkundü ve bunu sadece bu manzara içinde uygunsuz hisler doğurduğundan değil, aynı zamanda kız ona öyle güvenle baktığımdandı.

"Beğendin mi?" diye sordu.

Adam birkaç defa yutkundü ve başıyla onayladı. "Güzel etek. Bluz ile ayakkabılar da güzel."

İsabel gülümseyerek torbayı kaldırdı. Bunun içinde daha çok şey var! Bir kot, iki tişört, iç çamaşırı! Hepsi indirimden ama yine de çok şık!" Sevinci neredeyse elle tutulur gibiydi. "Bu tür dükkânlarda böyle güzel, giyilebilir eşyalar olduğunu bilmiyordum! Çok beğendim ve sevindim! Tüm parayı bile harcamadım! On avro arttı!"

"Gerçekten?" Sesi de aynı duyguları gibi uyuştu.

"Evet, bu para ile öğle yemeği bile yiyebiliriz, düşünebiliyor musun?" derken caddenin köşesindeki Burger King'i işaret ediyordu. "On avroya komple menü alabiliriz! İki kişilik! Buna inanmazdım ama doğru, biraz önce baktım ve hesapladım. Öğle yemeği için geç oldu aslında ama akşama bize güzel bir şeyler yapacağını biliyorum. Arada ufak bir şey iyi gider. Gerçeği söylemek gerekirse, kurt gibi açım. Senin durumun nasıl?" Gülümseyerek. "Seni davet ediyorum."

Fabio güldü, "Neden olmasın?" dedi.

İsabel koluna girdiğinde, bu dünyadaki en normal şeymiş gibi davrandı. Kolundaki yumuşak, güneşten ısınmış cildini hissederken, kendisine huzursuzluk verenin bu değil de genel durumun olduğunu telkin etmekteydi.

Restoranının tezgahından öğle yemeklerini alıp pencere önünde bir masaya oturdular.

109

İsabel karşısına geçti ve hiç beklemezken hediye paketi almış bir çocuk gibi hamburgerini açtı. "Tuhaf..." dedi. "Önceden bir hamburger yediğimi hatırlamıyorum. Ama güzel kokuyor." Biraz ısırdı, çiğnedi ve düşünceli bir tavırla başını yana eğdi. "Tadı da güzel." dedi. Yavaşça da ekledi "Birlikte hiç hamburger yemiş miydik?"

"Hayır."

"Sen fast *food* meraklısı değilsindir, değil mi? Yani gurme aşçısı olarak mutlaka başka tercihlerin vardır."

Fabio, ara sıra hamburger verdi tabii. İki ay boyunca hiç yemek yapmamıştı. Çünkü Kara Koyun ilk yandığında, mutfağı da alevler arasında yok olmuştu ve taşınmadan önce kaldığı pansiyon pek gastronomi tapınağı sayılmazdı. Çabuk hazırlanmış bir kahvaltı dışında oradan fazla bir şey bekleyemezdi.

'*Tast food* bazen hiç de fena olmaz.' dedi. "Yiyecek başka bir şey olmadığında, hiç yoktan iyidir."

İsabel patateslerden birini karton külahın yanına döktüğü ketça- ba daldırdı. "Biraz önce o ikisini gördüm. Giulio ile kız arkadaşını."

Fabio, hamburgerini bıraktı. İştahı kaçmıştı.

Kız direkt yüzüne bakmaktaydı. Kaşlarının arasında ufacık bir kınşık belirmişti. "Senden ne istiyorlar?"

"Hiçbir şey. Tesadüfen karşılaştık, öğle yemeği yedikleri restorandan geliyorlardı."

İsabel derin bir nefes alıp çoktandır beklediği soruyu sordu: "Onlarla senin aranda yanlış olan herhangi bir şey var, değil mi? Senden istediği para neyin nesî?"

"Şey, bu pek önemli bir şey değil."

"Ama ben yine de bilmek istiyorum. Sonuçta seninle nişanlıyım, yani bunu zaten biliyorum." Durdu. "Ya da şöyle diyelim, eğer unutmamış olsaydım, zaten biliyor olacaktım. Benimle bu konuyu konuştuğundan eminim, yani kazadan önce. Şimdi bana tekrar anlatabilirsin." Çenesini enedik bir biçimde öne doğru uzattı. "Öyleyse?"

"Ben bir zamanlar Raphaella ile birlikteydim, üzerinden iki sene geçti, ama herif bunu hâlâ problem ediyor."

"Neden? Kızı onun elinden mi almıştın?"

"Hayır ayrılmıştık, sonra ona gitti."

"Neden ayrılmıştınız?"

"Tanrı'm, bütün insanlar neden ayrılıyorlarsa, ondan. Günün birinde artık anlaşıyorlarsun."

"Sana borç para mı vermişti?"

"Hayır bana miras kalmıştı."

"Ne... Miras mı?"

110

"İkimizin büyükannesinden. Çok büyük bir miktar değildi, ama bir restoran açmama yetmişti."

"Kara Koyunu?"

Fabio onayladı "Birinci Kara Koyun'u. Giulio kendisine haksızlık yapıldığını düşünüyor. En sevdiği büyükannesiymiş. Mirasını en sevdiği torununa değil de bana bıraktığını kabul edemiyor. Mirastan pay alması gerektiğini düşünüyor."

"Seni dava edebilir."

"Birini dava etmek Giulio'nun tarzı değildir."

"Anlıyorum." İsaibel düşünceli düşünceli patateslerini karıştırmaktaydı.
"Ne kadar birlikte olmuştuk demiştin?"

Bu konuda Fabio hiçbir şey söylememişti, ancak bunu anlatana kadar kızın bu işin peşini bırakmayacağını da biliyordu.

"Dört ay."

"Bu, çok uzun değil."

"Ama uyuşup uyuşmadığını anlamaya yeterli."

"Biz ikimiz paskalyadan beri beraberiz. Bunu Nataşa laf arasında anlatmıştı."

"Eeh, sonra?" diye dikkatlice sordu Fabio.

"Bu da dört ay eder. Biz de bundan sonra ayrılmışız. Senin ilişkilerinde dört ay sonra kritik bir yere geliniyor anlaşılır."

Kıza sessizce bakarken vicdanı hiç rahat değildi.

"Aynlmamızın sebebi neydi?"

"Şey... Biz kavga etmiştik."

"Hangi konuda?"

"Şey..., Kara Koyun hakkında. Sen iç donanımı beğenmemiştin."

"Gerçekten mi?" Şaşırmıştı. Düşünceli bir tavırla alnı kırıştı. "Evet, bazı şeyleri başka türlü yapardım, bu doğru. Ancak henüz her şey tamam değil ki. Yani hâlâ öyle veya böyle yapılabilir."

Fabio başını sallarken kendisini çok aptal hissetti.

"Olsun, ayrılmaktan vazgeçmişiz ya..." dedi İsaibel. Sesi rahatlamış gibiydi, ancak adam onun bu konuyla çok uğraştığını hissediyordu.

İsaibel bir patates kızartmasını kemirirken "Yani biz bu krizi atlattığımızı göre, belki benimle Raphaela'dan daha fazla şansın vardır. Ya da benim seninle, ne taraftan bakarsan."

Buna cevaben aklına bir şey gelmediği için sustu.

İsabei hamburgerinin iki yarısını ayırdı ve içindeki domates dilimini çıkardı. "Domates sevmiyorum. Beni iğrendiriyor. Tuhaf, değil mi?"

"Değil, domates sevmeyen başkalarını da tanıyorum. Bu normal."

"Ama ben bunu bilmiyor olmama rağmen iğreniyorum. Yani domates sevmediğimi bilmiyordum. Ve sonra birdenbire bildim. Hastanede domates salatası çıktı ve bir bakışta nefret ettim bundan."

Fabio sırtmasını bastırarak, "Belki ona bir şans tanımalıydın." dedi kuru bir sesle.

Düşünceli bir yüz ifadesiyle, "Sende durum farklıydı." dedi İsabei.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen domates salatası gibi değildin."

Lafın nereye gideceğini anlamıştı Fabio ve içinden bir şeyler onu itiraz etmeye zorluyordu. Ama ne söyleyebilirdi ki? Yani "Hayır, kazadan önce beni de iki aylık bir domates gibi görüyordun." mu deseydi?

"Ben sadece çiğ domates sevmiyorum." diye bilgilendirdi İsabei Fabio'yu. "Pişmiş veya fırınlanmış olduğunda seviyorum. Örneğin çorbada veya suflelerde veya pizza üzerinde. Tüm İtalyan yemeklerinde. Ama sen bunları zaten biliyorsundur."

"Evet, tabii." derken Fabio kendi kendine ve endişe içinde nasıl tehlikeli bir oyun oynadığını düşünüyordu.

İsabel çaresizlikle ütünden tiz bir sesle çıkan buhar bulutuna bakıyordu. Önündeki ütü masasının üzerinde duran beyaz mutfak önlüğü, ilk denemelerinde, Nataşa'nın bir önceki önlükte yaptığı gibi kusursuz düzgünlükte bir yüzeye dönüşmemişti. Buruşuklarla dolu şey artık bir önlük değil, ümitsiz bir kırışıklıklar arazisiydi. Daha çok ütüledikçe, daha beter buruşuyordu.

"Yani bilemiyorum." dedi. "Bunu bir zamanlar iyi yaptığımdan emin misin?"

"Belki benim kadar iyi değil." diye yumuşattı Nataşa. "Ama sen de çok yetenekliydin."

"Anlamıyorum." dedi İsabel. "Yüzebiliyorum. Ve araba kullanabiliyorum. Bugün öğleden sonra denedim."

"Yüzmeyi mi?"

"Hayır araba kullanabilmeyi. Harika yapabildim. Hatta park yerinden bile çıkabildim. Neden ütü yapamıyorum?"

"Belki de buna geç başladığındandır."

"Olabilir." dedi İsabel. Düşünceli bir biçimde ütüye devam etti. Gerçekten iyi bir ev kadınının yapabileceği şeylerin hiçbirini beceremiyordu. Bunun tek sebebi bu işlerle Fabio'yu tanıdıktan ve onunla birlikte düzenli bir hayat sürmeye, düzgün ve kendi gücüyle bir işle uğraşmaya karar verdikten sonra ilgilenmiş olması olabilirdi.

Nataşa ütü elinden aldı. "Bırak, ben yaparım."

İsabel kibarca teşekkür etti ve açık kapıdan mutfığa geçti. Kahrolası ütünden ve karışık paspas işinden daha iyi becerebildi- ği büyük parlak espresso makinesinin yarana gitti.

"Galiba sıkça kahve yapmışım." diye seslendi. Bu daha önceki yeteneklerimden biriydi demek ki."

112

"Muhtemelen Öyle. Bana da bir tane yap!"

İsabel iki fincan kapuçino hazırladı ve memnuniyetle fincanların üzerindeki köpük tepciklerini seyretti. Hiç olmazsa kimse ona göstermek zorunda kalmadan yapabildiği bir şeydi bu.

Dolu fincanlarla yandaki dinlenme odasına geçti, ütü masası akşamüzeri dizilerini seyretmek için televizyonun önüne kurulmuştu. Daha doğrusu; Nataşa bir taraftan çamaşırları katlayıp diğer taraftan İsabel'e ütü ile "basit püskürtme"den "sürekli nemlendirme"ye ve "hedef alınarak buhar verme"ye kadar neler yapılabileceğini anlatırken dizi seyretmek istemişti.

Bu şey, ütülerin Mercedes'iydi ve İsabel teknik açıdan her şeyi çabuk kavramıştı, ama çamaşırlar yine de düzgün olmuyordu.

Nataşa kusursuz ütülenmiş önlüğü katladı ve çamaşır sepetinin üstüne koydu. "Bitti." Kendini kanepeye attı ve kapuçinosun- dan içti. "İyi görünüyorsun. Bugün öğleyin giderken giydiğin bez parçasından daha çok beğendim bunları."

"H&K'dan aldım." dedi İsabel. "Tavsiye edebileceğim bir mağaza, gerçekten. Ben eskiden de sık sık oradan alışveriş yapar mıydım?"

"Hiçbir fikrim yok." dedi Nataşa. "Ben hiç yaranda değildim."

İsabel yanma oturdu. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Zaten bunu sürekli yapıyorsun."

"Seni rahatsız ediyor mu?" İsabel kapuçinosundan bir yudum aldı ve sonra fincanını sehpanın üzerine bıraktı. "Herhangi birine sormak zorundayım, değil mi? Çok seçeneğim de yok. Mesela Harry hiçbir şey bilmiyor. Benimle birkaç ay boyunca pek bir şey konuşmadığını söyledi."

Nataşa gözlerini yuvarladı. "Aslında ben de sana fazla bir şey anlatamam. Ben de seni çok iyi tanımıyorum. Neden birkaç haftanın geçip gitmesini bekleyip yakında her şeyi hatırlayacağına inanmıyorsun?"

"Bunu yaptım zaten. Kazadan bu yana neredeyse üç hafta geçti. Hâlâ fazla bir şey bilmiyorum." İsabel parmak uçları ile azıcık işareti yapıyordu.

"Gerçekten ateşli bir tip ile nişanlısın, bunun gerçek bir kazanç olduğunu düşünüyorum."

İsabel yanaklarının kızardığını hissetti. "Bu tam da benim sormak istediğim konu."

Nataşa iç geçirdi. "Sor Öyleyse."

"Bu Raphaela..."

"Siyah saçlı o cadıyı unut gitsin. Fabio onu hayatından çıkardı."

"Bu ikisi neden ayrılmıştı? Kız çok güzel."

"Adam da güzel. Bazen iki kişi uyuşamayabilir. Her şey söz konusu olabilir. Para, alkol, seks..."

"Seks?"

"Yani, böyle sorarsan, neden olmasın? Pek olmayacak bMşey gibi gelmiyor bana." Nataşa başıyla tarttı. "Bu konu hakkında daha çok düşündükçe, sebebin bu olduğuna daha çok inanıyorum."

İsabel yutkundu. "Yani... şey... Fabio kırdan daha fazla mı istiyordu? Yoksa kıza mı fazla geliyordu?"

"Hımm... Hayır. Çok fazla seks, benim gözümde ayrılık için bir sebep değildir. Belki çok az. Ya da sapıkça bir şey." Nataşa sustu ve İsabel'in omzunun üzerinden kapıya doğru baktı. "Merhaba, Fabio."

"Merhaba." Fabio açık kapıda durmaktaydı ve İsabel konuşmaların ne kadannı duymuş olabileceğini düşünüp korktu. Yüzünün ifadesi her zaman anlaşılamazdı.

"Başlayabiliriz." dedi Fabio. "Harry nerede?"

"Bütün gün yaptığı şeyi yapıyordur muhtemelen." dedi Nataşa.

"Yani?"

"Kaçmak. Her zaman sadece işten kaçmak olmasa da."

"Öyleyse biz de o olmadan başlanz." dedi Fabio. Çamaşır sepetindeki önlüğü aldı ve bağladı. İsabel ilgisiz görünmeye çalıştı, ancak adamın görünüşünde bu pek zor oluyordu. Aslında saçma görünmesi gerekirdi, yani kısa kesilmiş bu kotun ve polo yaka tişörtün üzerine geçirilen uzun önlükle; ancak çok... Yakışıklı görünüyordu. Çok, çok yakışıklı! Beyaz ona çok yakışuyordu.

Acaba ikisi neden ayrılmışlardı?

İki boş kapuçino fincanını taşıyarak bir koyun gibi adamın arkasından mutfağa doğru yavaş yavaş yürüdü. Fincanları lavabolardan birine bıraktı. Kendisini, sürekli adamın çıplak baldırlarına ve iyi oturan kotunun arkasına bakmamaya zorladı. Arkasını döndüğü an, her ikisi de çok güzel görölüyordu. Dikkatli incelediğinde arkadan da neredeyse önden olduğu kadar güzeldi bu adam. "Al, bunu bağla." dedi Nataşa. O da arkalarından mutfağa gelmişti ve İsabel'e bir önlük fırlattı. "Yoksa güzel yeni giysin ilk günden çöpe gider."

İsabel titreyen parmaklarıyla önlüğü bağladı?

Sapıklık? Ama hangi türden? Bir fetişist? Belki de adam...

"Saçları... " dedi Fabio.

"Ne?" dedi İsabel.

Adam saçlarını işaret ederek "Bu böyle kalamaz."

Kız iki eliyle karışık yığını elledi. Saçlarını akşamüzeri yıkamış ve itina ile düzeltmişti. Hatta çok itina ile. Aynı dikkatle de makyaj yapmıştı, yani anlaşılmayacak biçimde. Böyle makyaj yapabilmek çok iyi bir teknik gerektiriyordu ve bunun için gerekli olan tekniğı, yüzme kadar iyi bildiğine çok mutluydu. Fabio hakkında bir şey biliyorsa, bu da tabii görünüşe önem verdiğiydi. Yüzü ve saçları sanki ıssız bir adadan geliyor ve orada güneş ışığı, temiz

hava ve deniz suyundan başka bir şey yokmuş gibiydi. Kesinlikle de fondöten, pudra, rimel, saç jölesi veya saç spreyi gibi şeyler yok gibiydi.

"Şimdi aklıma geldi, saçımı boyamam lazım." dedi Nataşa. "Olaf biraz sonra yemeğe gelecek. İlk yemeği bensiz de yapabilir misiniz?"

"Evet, tabii." dedi Fabio. Bir çekmeceyi çekip içinden iki aşçı şapkası çıkarttı. "İşte, biri senin, biri benim." Şapkalardan birini İsabel'e uzattı. Kız, önünü arkasını bir bakışta anlayamadığından elindeki şapkayı çaresizce döndürüp duruyordu.

"Olaf da kim?" diye sordu İsabel, Nataşa dudaklarında bir mırıltıyla mutfakta gittikten sonra.

"Tesisatçı." diye cevapladı Fabio. Kızın elindeki aşçı şapkasını alıp başına taktı. "Bu tarafı doğru. Gelecek sefere tokalarla tutturursun, o zaman daha iyi durur."

Birkaç saç kıvrımını şapkanın kenarından içeriye itti ve bu sırada kızın kulağına değdi. İsabel elektrik çarpmış gibi sıçradı. Bir an için şaşkınlıkla gözlerini kapattı.

"Ne oldu?" diye sordu Fabio.

Sesi kısık mı gelmişti, yoksa İsabel bunu kendisi mi uydurmaktaydı?

"Hiçbir şey." dedi Kendi sesi kesinlikle daha kısık geliyordu. Ama biraz önceki teması sırasında sıcak bastığını kesinlikle uydurmuyordu.

"Şey... Saçımı güzel buluyor musun, aslında?" Soruyu henüz sormuştu ki bu yüzden kendi kıcını tekmeleyebilirdi. Daha aptalca ve beceriksizce olamazdı herhalde!

"Evet, çok güzel."

"Raphaela'nınkinden daha mı güzel?" Pat! Yukarıya doğru ucu açık aptallık çizelgesinde bir puan daha!

"Şey, evet... Değişik. Onunkiler koyu, seninkiler açık renk."

Yani bu harika bir açıklamaydı!

İsabel dikleşti. "Bir kere de değişik ifade edeyim." Bu defa ne aptalca ne de beceriksizdi, aksine soğuk ve entelektüeldi. "Saçlar konusunda tesadüfen özel bir ilgin var mı?" (Bu, güya süper Latin âşık hadi şimdi daha iyi bir cevap düşünsün bakalım!)

Ancak hiç beklemediği biçimde bakışlarna tamamen kayıtsız bir biçimde karşılık verdi: "Saç güzel bir şeydir. Ben gerçekten severim. Hatta çok severim. Özellikle güzel kadınlarda. Ancak yemeğimin içinde değil."

Hâlâ adamın bir saç fetişisti olup olmadığı belli değildi, ancak her hâlükârda onun saçını beğeniyordu.

İsabel adamı yan gözle süzüyordu. Tabii araştırmalarına devam edebilirdi, restoran mutfağında ikisinden başkası olmadığı için tam da zamanıydı. Saçlardan, deri kıyafetlere ve latekse kolayca geçebilir hatta oradan da belki sadizm-mazoşizm konu-lanna.

Ancak bir şey onu bundan vazgeçirdi, bu belki de adamın gözlerindeki kızgın bakıştı. Kendi kendine cesurca bunun zaten bir rolü olmadığını söyledi.

Raphaella'nın kaçmak için sebebi her ne idiyse, kendisinin sebebi aynı değildi. Kendisiyle ilgili konu seks değildi, öyleyse pek sapıkça bir şey olamazdı.

Veya yine de sapıktıydı, ama hoşuna gidiyordu!

Şoke edici bu son ihtimal hakkında düşünmesine fazla zamanı kalmadı İsaibel'in, ara Fabio önündeki tezgâhın üzerine bir sepeti sertçe bıraktı.

"Al, istersen bununla başlayabilirsin, bu pek zor bir şey değil."

"Dedi Baş açıcı..." diye mırıldandı İsaibel. Sepetin içindeki sebzeleri inceledi: Soğan, havuç ve kereviz.

"Bunların hepsini soyayım mı?"

Adam sırtarak: "Hayır, her birinden birer tane. Soyulacak ve küp küp doğranacak." Buzdolabından iki torba et çıkarttı ve sepetin yanına bıraktı. "Bunları da ufak ufak doğrayabilirsin."

İsaibel torbaları eliyle tarttı. "Oldukça az bence. Bu kadar şeyin herkese yeteceğinden emin misin?"

"Bu sadece iç malzemesi."

"Bu neyin içi olacak?"

Malzeme dolaplarının birinden ağzına kadar zeytinle dolu bir sepet daha çıkarttı. "Bunlam"

İsaibel'e sanki sepetin içinde en azından bin zeytin var gibi geldi, ama sadece yüz adet olma ihtimali daha fazlaydı.

"Bu oldukça çok." dedi.

"Daha sonra yerken değil. O zaman hemencecik bitiyor."

"Bunları ne yapayım?"

Fabio ona gösterdi. "Böyle bir tane alıyorsun ve sapından başlayarak spiral biçiminde kesiyorsun. Çekirdeği dikkatlice çıkartıyorsun." Bir zeytinin üzerinde uygulamalı gösterdi. "Ama önce harcı hazırlıyorsun. Sebzeleri ve eti ufak ufak doğruyorsun, hepsini yağda kızarttıktan sonra on dakika kadar kendi suyuyla pişi- riyorsun. Sonra ezip püre hâline getiriyor, bir yumurta, biraz par- mesan peyniri ve baharatlarla kaşırtıyorsun. Sonra bu harcı çekirdeği çıkarılmış zeytinlere dolduruyorsun. Zeytinleri kapatıp önce una, sonra çırpılmış yumurtaya ve en sonunda galeta ununa buluyorsun. En sonunda zeytinyağında altın sansı olana kadar kızartıyorsun. Hepsi bu kadar, işte bu kadar basit."

"Çok basit." diye tekrarladı İsaibel, oysa aklında "parmesan" ve "kızartmak" gibi tek tük bazı kelimelerden başka bir şey kalmamıştı. "Tamam. Bana sadece ilk önce ne yapmam gerektiğini söyle, sonra devam ederiz."

"Tamam, anlaşıldı. Havucu soy ve küçük küçük doğra." Adam ona gülümserken İsaibel'in yüreği hopladı, çünkü yana- ğındaki gamzesi çıkmıştı yine. Sadece bu tek gamzesi vardı, ağzının kenanna yakın bir yerde. Diğer yanağında yoktu ve bu tek gamzeli gülümseme özel bir ayrıcalık sağlamaktaydı. Birdenbire aklına -biraz sisli gibi olsa da- bu adamın uğruna neden tüm hayatını altüst ettiğine dair başka bir fikir daha geldi.

"Bu aperitif mi olacak?" dedi nefesini tutarak.

"Hayır, başlangıç için sadece biraz çerez. Esas aperitiften önceki küçük aperitif."

"Yani bir çeşit atıştırma." dedi, çok fazla düşünmeksizin doğru kelimeyi bulduğu için mutlu bir biçimde."Doğru." Fabio gözlerinin içine baktı. "Zeytinler çok lezzetli oluyor, bu yüzden hep biraz fazla yaparım. Soğuyunca, bira ile de güzel gidiyor."

"Sen bira içer misin? Bütün İtalyanların kırmızı şarap içtiklerini sanırdım."

Fabio güldü. Cevap yerine buzdolaplarından birine gitti ve bir şişe bira aldı. Şişeyi yukarı doğru kaldırdı. "Sen de bir bardak ister misin?"

"Ben bira içer miydim?" diye sordu İsaibel rahatsız olmuş bir şekilde.

"Böyle soracak olursan: Ben seni hiç bira içerken görmedim. Ama bence domateslerdeki gibi yapma. Önyargısız üzerine git. Biraya bir şans ver."

"Denerim." dedi. Adamın yanında kendini sarsak hissettiğinden ve bu yüzden oyalanma ihtiyacı olduğundan mı bunu yaptığını yoksa sadece birayı denemek mi istediğini tam olarak bilemedi. Şimdiye kadar hiç bira içmediğinden emindi, ancak bu konudaki düşünceleri negatif yüklü de değildi. Fabio'nun hakkı vardı; domateslerde olduğundan farklıydı. Belki de önceki hayatında hiç yeri olmadığından, bira ile ilgili bir tecrübesi yoktu; aynı Burger King ve H&K mağazası gibi. Veya ütü yapmak, temizlik işleri veya sebze doğramak gibi. Tüm bunları denemişti. Hepsiyle de iyi tecrübeler edinemişti (ütü yapmak ona göre değildi.) ancak önünde yeni ufukların açıldığını da kabul etmek zorundaydı. Önemli olan da buydu zaten. Yeni bakış açıları kazanmak. Sıfırdan başladığı bu yeni hayatında herhangi bir şey kazanmak.

Fabio bira şişesini açtı, bir dolaptan iki bira bardağı aldı ve jstaca bir hareketle bardakları doldururken, aynı zamanda köpüğün taşmamasına da dikkat etti.

"Fıçıdan çekilen bira tabii daha iyidir." dedi. "Tertibatı yerleşti- jıldı bile. Gelecek hafta çalışmaya başlayacak."

"Bunların hepsi korkunç para tutmuş olmalı."

Fabio bira bardaklarından birini ona uzattı. "Acayip çok. Ama jibunun için fazla değildi, çünkü tertibatı bira imalatçısı kurdu. İ Tabii uzun süreli mal alma sözleşmesine karşılık, bu genelde Boyle yapılır." Bardağını onun şerefine kaldırıp gülümsediğinde | dişleri önlüğünün beyazı ile yarışarcasına parlıyordu.

"Tanrı'm, ne kadar yakışıklı!" diye düşündü İsaibel. Acaba hep 'mi bu etkiyi bırakmıştı onun üzerinde? Ne düşüneceğini ve ne tarafa bakacağını bilemedi.

"Şerefe!" Diyerek bardağına değdi Fabio.

İsaibel yavaşça bir yudum aldı ve suratını buruşturdu. Hiçbir zaman bira seven biri olmadığına hiç şüphesi yoktu. "Sanki bir biçimde... Acı gibi."

"Bir daha iç."

Bir yudum daha aldı ve bu ikinci seferde tadını daha az garip buldu.

"Bir daha..." üsteledi Fabio. Kendi bardağını tezgâhın üzerine zeytin sepetinin yanına bıraktı, diğer sepetteki baget ekmeğinden bir parça koparttı. "Al, arada bundan biraz çiğne. Sonra bir yudum daha bira iç."

İsabel ekmekten biraz ısırды, çiğnedi ve yuttu sonra yine j^iraz biradan tattı. Biranın tadının bu sefer ne kadar iyi olduğuna şaşırды. Baharatlı, buruk ve çok rahatlatıcı.

"Hiç fena değil!" dedi.

Fabio da içti ve bu sırada kızı incelemekteydi. İsabel, karşıt duygulara kapıldığını fark etti. Bir taraftan adamdan saklanmak istiyordu. Mümkün olduğunca çabuk ve uzak bir yere. Adamın her santiminden tam adlandıramadığı bir tehlike sinyali alıyordu.

Ancak tam da adamın yaydığı bu bir tutam tehlike, hipnotize olmuş bir tavşan gibi, bakışlarına karşılık vermekten başka bir şey yapmasını engelliyordu.

Bir iş yapıyormuş gibi görünmek telaşıyla bardağını hemen boşalttı ve tekrar doldurmasına izin verdi. Tüm utangaçlığıyla içmeye devam etti ve ancak Fabio yavaşça dönüp tezgâhın diğer tarafına geçtiğinde durdu.

Nemli ve soğuk bardak elinde, tezgâhın kenarına dayanırken, Fabio diğer tarafta birkaç yolunmuş kuşla uğraşıyordu. İsabel ilk bakışta bunların tavuk olduğunu zannetmişti, ama daha küçüktüler. Acaba güvercin miydi?

Tezgâh, mutfağın ortasında boylamasına yerleştirilmişti ve bir duvardan neredeyse diğer duvara kadar uzanıyordu. Her iki taraftan da kullanılabiliyordu. Birçok ocağı olan parlak çelik kuzine ve üstündeki yemeklerin kokusunu emen kutu biçimindeki borular, tavanda bitiyordu. Bir yığın makine ve mutfak gereci vardı. Bıçak takımları, baharat takımları, kâseler, teraziler, süzgeçler, şişeler... Hepsi etkileyici bir profesyonellikteydi.

Birasından son yudumu aldı ve bardağını kenara bıraktı.

"Neyle başlayayım?" diye sordu.

Fabio'nun bir bıçak alıp bileği taşıyla keskinleştirmesini, karışık duygularla seyretti. Bu tür basit ve sıradan bir iş yaparken üst kolda bu kadar çok kasın görünmesi normal miydi? Yoksa ışıktan mı böyle görünüyordu? Belki de bir erkek, neon ışıklannda hep güzel görünürdü.

Kendisinin durumundan pek emin değildi. Aynaya bir bakış atabilmeyi çok isterdi. Etrafta ayna yoktu, ama önündeki parlak cilalı çelik yüzey de belki aynı işi görebilirdi. Belli etmeden eğildi, ancak aşağıya doğru sarkan saçlarından ve onun üzerindeki kabarık aşçı şapkasından başka bir şey göremedi.

Fabio tezgâhın üzerinden parlak bilenmiş bıçağı sapından ona doğru uzattığında sıçradı.

"Bu bir sebze bıçağı."

İsabel bıçağı aldı, önündeki tahtanın üzerine bir havuç koydu ve elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı. Havucu dikkatlice eşit uzunlukta parçalara ayırdı.

"Bekle. Havucu önce soyarsan daha iyi olacak."

İsabel bunu denedi, ancak kendisine de itiraf etmek zorunda kaldığı gibi havuçtan geriye pek bir şey kalmamıştı. "Şey yani..," dedi "Pek eski bir yeteneğim olmasa gerek." Gariptir ki buna hiç üzülmemişti, tam tersine. Çok komik buldu ve kıkırdadı. "Artık havuca benzemiyor, daha ziyade bir kurşunkalem gibi, değil mi?"

"Daha iyi bir teknik göstereyim mî sana?"

Sadece "teknik" gibi masum bir kelime bile mide sinirlerini harekete geçirmeye yetmişti.

Karnında hissettiği gıdıklanma Fabio tezgâhın çevresini dolanıp yanına geldiğinde daha da arttı.

"Bir havucu soymanın iki yolu var." dedi. "Kuşkonmazlarda da kullanılan soyma aletiyle. Veya böyle." Böyle derken de bıçağı havucun üzerinde acayip bir hızla yukarı aşağı hareket ettirmeye başladı. Bu soymaktan ziyade kazıma gibi bir şeydi bu ve işi bittiğinde elinde pırl pırl soyulmuş bir havuç tutmaktaydı. Havucun üzerinden çıkartıkları o kadar azdı ki başparmak ile işaret parmağı arasında saklanabilirdi.

"Harika!" dedi İsabel. "Aman Tanrı m, ne kadar hızlısın! Soymada dünya şampiyonu gibisin!"

"Buna aslında sıyırma denir, taze sebze için en iyisi budur."

"Sıyırma..." İsabel, kelimeyi dilinin üzerinde eritir gibiydi. Bir nebze bile sebebini bilmemesine rağmen, bu da "teknik" kelimesi gibi baştan çıkarıcıydı. Ya da... Bilinçaltı, bedenini sinyal vermeye zorluyordu. Galiba bilinçaltı bazı şeyleri kendisinden daha iyi hatırlıyordu. Örneğin yatakta daima iyi anlaşıtlarını.

"İster misin?" diye sordu adam.

İsabel bakakaldı. "Ben... Şey... Şimdi mi?"

"Tabii. Burada." Bıçağı ona uzattı ve o kadar yakınında durdu ki İsabel onun önlüğünün kendi önlüğüne sürttüğünü duydu. Hatta konsantre olursa, neredeyse temas olduğunu bile söyleyebilirdi.

Sadece bir sürtünme sesi diye kendini uyardı. Sadece aptalca bir sürtünme!

Ancak bununla da adamın kokusundan daha fazlasını içine çekmek için burun kanatlarının kendiliğinden açılmasını engelleyemedi.

Belki de aynı anda bir havuç daha sıyırmayı denememeliydi ya da en azından gözlerini bıçağa yöneltmeliydi, o zaman parmağını bıçağın yolundan çekebilirdi.

Kant gördü ve bıçağı düşürdü. "Elimi kestim!"

"Göster bakayım." Elini aldı ve kızı önlüklerin hışırdamasından kesinlikle bir sürtünme oluşana kadar kendine doğru çekti. Adamın üst baldırını kalçasında hissetti ve ona bakıp nasıl dikkatli bir biçimde yarasını incelediğini görünce kalbi delice atmaya başladı.

Kesiğin derin mi olduğu veya çok mu kanadığı hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Gözlerini adamın yüzünden alamıyordu. Koyu renkli kirli sakallı çenesine, gözlerinin parlak mavisine, kaşlarının belirgin kavisine bakıyordu.

"Çok mu acıyor?" diye sordu Fabio bakışları İsabel'in bakışlarına kilitlenirken.

"Ben... Bilmiyorum." diye zorla cevap verdi. Kalbi öyle hızlı atıyor ve tekliyordu ki acaba eski hayatında tansiyonla ilgili bir hastalık mı geçirmişti diye düşündü. Adı neydi? Hipo... Hiper... Hayır, lütfen olmasın!
"İsabel..."

Erkeğin gözlerindeki ifadenin her an sürekli değiştiğini fark etti. Göz kapakları biraz indi, ancak İsabel bakışlarındaki zayıf parıltıyı görmüştü.

Yavaşça elini bıraktı. "Bir yara bandı getireyim."

Bir adım yana gitti ve içinde ilk yardım kutusunun olduğu bir çekmeceyi çekti.

Beceriksizce hareketlerle bir paket çıkarttı ve yırtarak açtı.

İsabel yaralı parmağını ağzına soktu ve kanı yaladı. Sonra hiçbir şey düşünmeksizin, yaranın üzerine bandı yapıştırması için etini Fabio'ya doğru uzattı.

Fabio bandı yapıştıracağına onu tuttu ve kendine çekti. Ani hareket İsabel'in dengesini bozdu. Öne doğru sendeledi ve pat diye erkeğin gövdesine yapıştı. Eğer kalp hastasıysa, bunun kesinlikle bu adamla bir ilgisi olması gerekirdi. Daha doğrusu onun kokusuyla ve ona bu kadar yakın olma duygusuyla.

Fabio'nun öpüşüne tüm ihtirasıyla karşılık verdi ve bir saniyeden daha kısa bir sürede Nataşa'nın söylediklerinin tamamen gerçek olduğunu anladı.

Birbiriyle bağlantısı olmayan düşünceler kafasının içinde cirit atıyordu.

Bu adam sadece İtalyan bir aşçıydı, bir sürü borcu ve belirsiz bir geleceği vardı. Ve kendisi kendi hakkında sadece eski hayatında onun sevgilisi olduğunu bitiyordu.

Tanrı'm, şimdi anlamıştı, neden olduğunu!

"Şimdi!" diye düşündü. "Şimdi otacak!" İhtiyacı olan şey ondaydı ve şimdi ona verecekti.

Bir "tavşan"a dönüşmek üzereydi ve bu çok güzel bir duyguydu!

"Evet adamım! Nataşa size yardım etmemi söyledi..." Harry'nin sesi kesildi. Aynı anda Fabio bir adım geriye çekilmiş ve önlüğünü anatomisinin bazı dışa uzamış bölümlerinin üzerine örtmüştü. İsabel de tezgâhtan aşağıya kaymış ve yere düşmemek için en yakınındaki eşyaya tutunmuştu. Bu da içi zeytinlerle dolu sepet ve büyük bir hataydı. Sepet gürültüyle yere düştü, tabii tüm zeytinler de.

İsabel bakış açısından kurtulmak için iyi bir bahane bulmuştu. Yere eğildi ve yüzü sanki solaryumda gecelemiş gibi kızarmış bir hâlde minik yuvarlak şahitleri topladı.

"Şey... Ben en iyisi ördekleri hazırlayım..." dedi Harry.

"İyi fikir!" diye onayladı Fabio. Sesinden hiçbir şey belli olmuyordu. İsabel'e zeytinlerin toplanmasında yardım etti ve sepete doldurdu. Bu esnada ona bakmaktan imtina etti ve hep bir adım mesafe bıraktı.

"İşte..." diye düşündü İsabel alakasız bir biçimde, "Tavuklar güvercin değil, ördekmiş. Yine bir şey daha öğrendim."

"Ördekler daha büyük olur zannederdim hep." dedi garip, ciyaklar gibi bir sesle. Tabii, belki de artık normal nefes alıp vermeyi denemeliydi.

"Bunlar yabani ördek yavruları." dedi Harry.

İsabel çekinerek tezgâhın altından çıktı. Fabio sepeti çoktan yukarıya koymuştu, yani hâlâ yerde sürünüp zeytin arıyormuş gibi yapması aptalca olurdu.

Fabio buzdolaplarının birinin önünde duruyor ve akşam yemeği için malzemeleri çıkartıyordu.

"Ördeklerle ne yapıyorsun?" diye sordu İsabel. Sesi hâlâ kısık, ama artık ciyaklamıyordu. "Yani nasıl bir yemek olacak sonunda demek istiyorum?"

"Hiçbir fikrim yok." dedi Harry. "Aslında bunu Fabio yapacaktı. Şey... Babalık, bunları ne yapayım?"

"Hiçbir şey." Fabio'nun yüzü de sesi gibi ifadesizdi. "Ben ilgilenirim."

İsabel'e, üçü de mutfakta paslanmış robotlar gibi hareket ediyorlarmış gibi geldi. Yeterince uzun süre kulak kabartırsa, sonunda mutlaka paslı bir gıcırta duyacak gibiydi.

Galiba biraz önce yanlış bir şey yapmıştı ama ne?

"Millet, yine harika bir yemekti bu." dedi Nataşa. Geriye yasla- : nırken iri göğüslerini ileriye doğru öyle bir çıkarttı ki tesisatçı Olaf, bir santimetresini bile görmezlik edemedi. Kız bu işi doğru yapıyordu, zira İsabel adamın gözlerinin neredeyse yuvalarından fırlayacağını fark etti.

Mutfakta, tavşan seksinin birazcık yanından geçen oyundan sonra hava tekrar normale dönmüştü, burada normalden bah- sedilebilirse tabii. Neyse ki kalbi artık bozuk bir egzoz gibi ses i çıkarmıyordu. Fabio'nun ördekleri yemeğe dönüştürmeye başla- , masından birkaç dakika sonra duygusal olarak tekrar toparlanmış ve onun talimatlarına uyarak zeytinlerin iç malzemesini hazırlayabilmişti.

"Gerçekten harikaydı." diye Harry, Nataşa'yı onayladı. Göz ucuyla İsabel'e baktı, o ise gözlerini kasıtlı olarak kaçırdı. Harry çabucak başka bir tarafa bakarken, kâsenin içinden bir zeytin) yakaladı.

Fabio'nun da yemek esnasında ara sıra kendisine baktığını fark etmişti. Ancak o Harry'den daha hızlı başka bir tarafa baktığından, bakışları bir an için bile olsa karşılaşmamıştı.

"Nataşa bunu çok harika pişirmişsin." dedi Olaf. Büyük ve iri yarıydı; kimsenin kendisine bakmadığını zannettiğinde, sürekli omuzlarındaki kepekleri silken kocaman, kürek gibi elleri vardı, .yrıca kırk beş yaşında, altıSy önce boşanmış ve komşu belde- 'e tesisat şubesi açmaya hazırlanmaktaydı ki Nataşa bunu duyduğunda pek memnun olmuştu.

"Yapabildiği kadarını yapar insan." dedi Nataşa. Çevresindekilere tehditkâr bir bakış attı ki, Fabio tatlıyı hazırlamayı bitirdiğinde ve Harry son zeytinleri kızartma yağından çıkardığında aşağıya indiğini kimse Olafa söylemeye yeltenmesin.

"Özellikle de tavuk çok harikaydı." dedi Olaf.

"O tavuk değil bir ördekti." dedi İsabel. "Daha doğrusu nar taneleri ile pişirilmiş, yavru bir yabani Ördek."

Nataşa ona kızgın bir bakış attığında, tüm olayın asıl sebebi tekrar aklına geldi: Bozuk misafir tuvaletleri. Yarın çatı ustası yemeğe davetliydi ve geçen hafta da marangoz akşam yemeğine gelmişti. Nataşa, "Bir şey vermezsen, bir şey alamazsın." diye izah etmişti konuyu.

"Bunu harika hazırladın, Nataşa." dedi İsabel uslu uslu.

"Bu tarifleri bana da yazmalısın." dedi Olaf. "Annem de belki bana bundan pişirir."

"Ama neden?" dedi Nataşa. "Buraya bana yemeğe gelebileceğine göre, neden annen pişirsin ki! Açılışa kadar masamızda sana hep bir yer var!"

"Bilemiyorum... Bunu kabul edemem ki!"

"Hey, dur bakalım." dedi Nataşa. "Sen buradaki bütün tesisatı ahab fiyatına yapıyorsun! O zaman bedava yemek de dâhil, değil mi? Fabio?"

"Tabii ki." dedi Fabio.

Olaf kafasını kaşdı ve bu hareketiyle büyük bir kepek fırtınasına sebebiyet verdi. Biraz tereddütlü görünüyordu ve ahab fiyatıyla ilgili konunun adam için tamamen yeni bir şeymiş gibi geldi İsabel'e.

"Şimdi yukarıya, benim odama gitsek ve sana Las Vegas fotoğraflarımı göstersem, ne dersin? Sahne şovumun albümünü."

"Neden olmasın?" Olaf için bu fikir de ahab fiyatı kadar yeniydi, ancak bunu daha çok beğendiği belliydi, zira ağzı kulaklarına varana kadar sıttı ve tatlı niyetine dört grappa devirdi.

İsabel herkese birer espresso yaparken, kendini bu işte çok [profesyonel gibi hissetti. Akşam yemeğinin hazırlıkları çok !' verimli geçmişti; üçü eî ele verip çalışmışlardı ve sonlara doğru İsabel kendisini becerikli bir aşçı gibi hissetmişti. Yani daha doğrusu becerikli bir mutfak yardımcısı gibi. Ve hiç ummadığı bir şey | olmuştu: Bu işlerden çok hoşlanmıştı. Neredeyse bir önceki...Şey...En iyisi bunu hiç düşünmemek!

Harry'den, kendisine mandalina suflesinden biraz daha vermesini istedi ve bununla birlikte kendi elleriyle yaptığı kurabiyelerden bir tane kemirdi. Fabio gerekti malzemeleri tezgâha onun önüne koymuş, sonra da kendisi sufleyi hazırlarken ona yapmadı gerekenleri mutfağın diğer ucundan adım adım anlatmıştı. Kurabiyelerin adı "*Brutti ma buonr*" idi, yani "çirkin, ama iyi" gibi ' bir şey ve tarifi adını yine unuttuğu İtalyanların ücra köylerinden i birindendi. İsabel, tadını çok güzel buldu ve bu pastacılık sanatının ustalık isteyen işini kendi elleriyle yaptığı için çok gururlanmaktaydı. Evet, badem ezmesi pişirirken biraz fazla koyu renkte j olmuştu ve tepsiyi fırından çıkartırken pat diye de bir parmağını yakmıştı. Bunun yine daha önce bıçakla kestiği parmak olmasının da hiç önemi yoktu. Zaten üzerine bir yara bandı gerekliydi.

Yara bandını sarmaya Harry yardımcı olmuştu. Fabio o esnada hiç yakınına gelmek istemiyor gibiydi.

Bu çok garipti. Sonuçta nişanlıydılar ve kavgalarından sonra ! tekrar barışmışlardı. Öyleyse Harry birdenbire geldiğinde neden ! öyle davranmıştı? Daha da garibi, neden bütün gece onu hiç dikkate almamıştı? İlk fırsatta onunla bu konuyu konuşmaya karar verdi.

Fabio artık dünyayı anlayamıyordu. Deli olmuş olması gerekiyordu.

"Babalık, delirmişsin sen!" demişti Harry, beraber bulaşıkları toplayıp üç büyük bulaşık makinesinden birine yerleştirirken.

"Bunu gözüme sokmana gerek yok. Ben nasıl bir aptal olduğumu biliyorum zaten."

"Kim başladı, sen mi o mu?"

"Ben..." diye homurdandı Fabio. Kısaca etrafa bir göz attı, ama görünürde kimse yoktu. Nataşa, Olafı ile birlikte üst kata savuşmuş; İsabel de yukarıya çıkmıştı. Ancak henüz kendilerine iyi geceler dilememişti, yani her an tekrar aşağıya inebilirdi.

"Hatırladı mı?" diye bilmek istedi Harry.

"Hayır." diye cevapladı kısaca Fabio.

"Nasıl oldu da bu kadar yaklaşabildin?"

"Ben de bilmiyorum. Öyle... Sonra da öyle..." Fabio doğru kelimeleri bulamıyordu. Ne söyleyebilirdi ki? Kızın gözüne özellikle güzel bir tatlı gibi göründüğünü ve kendisinin de aynı anda yıllardan beri tatlı yememiş biri gibi hissettiğini mi?

"Kendini senin kucağına mı attı?"

Bunu yapmış mıydı? Fabio biraz düşündü. "Hayır." diye kabullendi sonunda. "Tam da öyle sayılmaz. Ama..."

Ama o da istemişti, ya da öyle değil miydi? Sınırsız aptallığında bunun böyle olduğunu kendisi mi uydurmuştu? Neyse ne, sonra da olay başladığında, kız da birlikte hareket etmişti. Hatta bundan daha da fazlasını yapmıştı. Kız onu *bayağı* arzulamıştı...

"Sen onu arzulamıştın, değil mi?"

"Şey... Bir biçimde evet."

"Şaşkınsın sen. İyi miydi bari?"

"Sen içeriye damlayana kadar, evet."

"Peki şimdi ne yapacaksın?"

123

"Bu bir sorgulama mı ya da ne?"

"Hey, ben sadece kendimi müdafaa edebilmek için soruyorum! Aklına bir şey takıldığında, durmadan geçmişini kime soruyor zannediyorsun?"

"Üzgünüm." dedi Fabio ezikçe. Bu tamamen gerçektir. Kendini çok zavallı hissediyordu. Bu sadece İsaabel'in güveninden böyle kötü bir biçimde faydanlanmak gibi bir aptallık yaptığından ve her şeyi bir daha düzeltilemeyecek biçimde daha karmaşık bir duruma soktuğundan da kaynaklanmıyordu. Geçmişte, daha on birinci sınıftayken gittiği bir partide Bibi Kronmüller onunla birlikte tuvalete gitmesini istediğindeki kadar şehvetli ve sinirliydi.

"Ona ne zaman gerçeği söyleyeceksin?"

Nataşa mutfağa girdi. "Kesinlikle açılıştan önce değil." dedi. "Yoksa bu dükkân hepimiz bitip' diyene kadar yanık tahta parçalarına döner. Giulio'yu yine gereksiz yere kızdırmamanızı kuvvetle tavsiye ederim."

"Tesisatçıyla işin bitti mi?" diye bilmek istedi Harry.

Nataşa öfkeli bir ses çıkarttı. Dolapların birinden bir şişe grappa, başka birinden de iki bardak aldı.

"Açılıştan sonra öncesine göre ne değişecek?" Harry bulaşık makinesinin kapağını sertçe kapattı.

"O zaman para gelecek ve bu da bankanın tekrar para vermesini sağlayacak. Bu tatlı çocuk da o zaman manyak kuzenine belki ilk taksiti ödeyebilir."

"Bana sorarsanız, bu aptal miras masalı Giulio için sadece bir bahane." diye itiraz etti Harry. "Ben şahsen onun, esas Raphae-la yüzünden kızgın olduğunu zannediyorum."

"Ancak bu ikisi evlendiklerinde bu problem geçmişte kalır." dedi Nataşa. Belediyeden minik bir kuş, bu ikisinin nikâh tarihi aldıklarını fısıldadı kulağına.

"Olamaz!" diye gözlerini açtı Harry. "Gerçekten? Ne zamana?"

"Üç hafta sonrasına."

Fabio bunu çoktan biliyordu, Nataşa bunu, bugün öğleden sonra söylemişti. Nataşa önemli mevkilerde oturan adamlardan hangisinin o anda gerekli olduğunu hep bilirdi. Bu durumda bu adam inşaat dairesinin başkanıydı ve onunla ters giden çeşitli inşaat işleri yüzünden tanışmıştı. O da yakında akşam yemeğine gelecekti. Minik kuş da onun iyi bir ahabası olan nikâh dairesi yöneticisi olan bayandı.

"Yani o zaman buradaki tüm büyü yok olacak mı diyorsunuz?" Harry inanmıyor gibiydi. "Yani o zaman bu hastalıklı ziyaretler son mu bulacak?"

"Araya bir şey girmezse." Nataşa, grappa şişesini kaldırdı ve bununla hafifçe alnına vurdu. "(Ç kere tahtaya vurun." Şişeyle el salları gibi yaptı, sonra gitti.

"Araya daha ne girebilir ki?" diye sordu Harry, kız gittikten sonra.

"Bence bir sürü şey." dedi Fabio düşünceli bir hâlde. Rapha- ela'nın bugün şehirde kendisini nasıl incelediği gelmişti yine aklına. JEF¹ iyisi bunu hiç düşünmemekti. Aksi takdirde Giulio'nun herkesi nasıl öldürdüğünü hayal etmesi gerekecekti.

Harry ile birlikte, her şey pırıl pırıl olana kadar mutfağı temizledi. Sonra Harry, yatmak üzere ortadan kayboldu.

Fabio tavaları kaldırdı. Yarın Hasenkemper'e telefon edip göğsüne tabancayı dayayacaktı. Nataşa ile İsabel'in bütün temizlik işlerini yalnız yapmalarına imkân yoktu. Açılış günü yaklaştıkça, bitirilmesi gereken işler de artıyordu. Masa örtüleri hazırlanacak, dekorasyonlar yerleştirilecek, gümüşler ve bardaklar parlatılacak, yemek takımların düzenlenecek, yardımcı eleman yetiştirilecekti. Harry'nin de kendisi gibi içki stoklarını ve yedek erzakları almak ve son tamirat işlerine yardımcı olmak konularında çok işleri olacaktı. Ayrıca dış mekânın düzenlenmesinde de yardım etmeleri gerekecekti. Bitki saksıları alınmalı, birkaç işaret levhası takılmalıydı. Sahi listede bir de bitirilmesi gereken park yerinin ısklandırılması işi vardı.

"Her şey doğru zamanlama işi." dedi Fabio, kendi kendine. Şimdiye kadar her şey yolunda gitmişti, değil mi?

Ama sonra yine şu anda hayatını kaplayan stres ve huzursuzluk faktörlerini düşündü ve pat diye aklı uçkuruna gitti.

"İsabel uan Hetsing..."

Nasıl olmuştu da demin kendini kaybetmişti? Eğer o kadar çok istiyorsa, neden Sandra'ya gitmemişti? Aslında kızın bir arkadaşı ve bunun da faydası vardı. Kız onunla sürekli bir ilişki istemiyor sadece biraz değişiklik arıyordu. Erkek arkadaşı sürekli iş gezisinde oluyordu ve eve uğradığında da sadece bira içmeyi ve maç seyretmeyi düşünüyordu. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu Fabio, ancak Sandra sürekli bundan şikâyetçiydi. Ara sıra Fabio'nun ona uğramasının sakıncası olmadığını söylemişti.

Ya da gerçekten sadık bir dost olan, hiçbir yaş gününü unutmayan Janine ile de buluşabilirdi. Evet son yaş gününde ona "Tantrik Seks ve Erkeklerin Bu Konuda Bilmesi Gerekenler" isminde bir kitap hediye etmiş ve içindeki bazı garip pozisyon resimlerini işaretlemişti. O da bunun üzerine bir daha kıza uğramamıştı. Kız, iki veya üç defa telesekreterine not bırakmıştı, ama o bunları da duymazlıktan gelmişti. Bu kitapla ona ne demek istemişti acaba? Birkaç ayda bir gerçekleşen kısa buluşmalarının artık eskisi gibi tahrik edici olmadığını mı? Belki Sandra daha iyi...

"Selam. Toplama işlerin bitti mi yoksa yardım edeyim mi?" İsabel kapıdaydı ve Fabio az daha elindeki tavayı düşürecekti.

Fabio mecburen gülümsedi. "Ah, sensin. Senin çoktan yattığını zannetmiştim. Evet tam burayı bitirmiştin ve ben de kaybolacaktım."

"O zaman biraz sohbet edebiliriz."

"Şey... Aslında çok yorgunum, çok uzun ve zor bir gündü, ve..."

"Çok uzun sürmez." dedi İsabel. Yüzü kararlılık sinyalleri veriyordu ve Fabio, oracıkta görünmez olmayı diledi.

"Peki, tamam." derken en ufak bir stres belirtisinde, oradan uzaklaşmasını gerektirecek acil bir durum uydurmaya hazırlandı. Aslında acil durum da zaten mevcuttu, stres de çoktan. Kocaman masum gözleri, pembe yanakları, sarı kıvrıkcık saç yığını ile zaten kızın kendisi başlı başına strestir. Neden böyle melek gibi görünmek zorundaydı ki? Yani bazı kısımları pek de melek gibi görünmüyor, tamamen dünyevî ve sıkı hissediliyordu.

"... anlamıyorum" dedi suçlayıcı bir ses tonuyla.

Kız bir şey söylemiş olmalıydı. Hımm, o yüzden dudakları oynamıştı. O esnada dudakları ile ilgili bambaşka şeyler düşünmemiş olsaydı, söylediklerini duyardı.

Fabio öksürdü. "Affedersin, ne dedin?"

"Demin dedim ki bütün gece beni bir kenarda bıraktın. Ve ben de bunu anlayamıyorum." Biraz durakladı. "Yani, bence... Harry gelmeden önce... Ben, şey... O kadar da kötü değildi, değil mi?"

"Hayır." dedi Fabio aceleyle. "Yani tabii, evet demek istiyorum! Kesinlikle kötü değildi. Hatta aslında... Güzeldi." Aman Tanrı'm, yine ne aptalca şeyler söylüyordu? Her şeyi daha da berbat hâle getirmek zorunda mıydı?

"Düşündüm ki..."

"Ne düşündün?"

"Şey... Belki de unuttuğumu ve bir şeyleri yanlış yaptığımı." Tam gözlerinin içine baktı. "Sence yanlış mı yaptım?"

"Hayır!" diye bağıracaktı az daha ama "Evet." dedi Fabio.

İsabel şaşkındı. "Gerçekten mi? Neden?"

"Yani, şey... Biraz... Yabancı gibiydi."

"Yabancı? Tanımamak anlamında yoksa alışılmadık anlamında mı?"

Fabio kendini tamamen köşeye kıştırılmış hissediyordu, "Hımm... Her ikisi de."

"Ama biz bir çiftiz!"

"Şey... Evet, tabii. Ancak birbirimizi hiç tanımıyoruz." Kızın yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce, çabucak devam etti: "Daha doğrusu şöyle diyelim: Sen beni hiç tanımıyorsun. Sen kendin söylemiştin."

"Evet, ama..."

"Hatta sen özellikle istemediğini söylemiştin. Yani seksi. Bana bunu kesin bir biçimde söylemiştin, hatırlıyor musun? Bizim şeyi... Yani yaparsak, doğru olmayacağını söylemiştin. Senin kelimelerin şöyleydi: Biz bunu kesinlikle yapmamalıyız." ^

İsabel biraz düşündü, sonra yavaşça başıyla onayladı. "Doğru. Bunu ben söyledim. Haklısın."

Fabio tuttuğu nefesini yavaşça verdi. Hiç ummadığı bir biçimde bu kurtarıcı fikir aklına geldiği için bağırmak geliyordu içinden. Ancak sadece çok kötü hissediyordu.

"Öyleyse artık yatmaya gideyim." dedi İsabel usulca ve göz kapaklarını eğip geriye döndü. "İyi geceler, Fabio."

"İyi geceler, İsabel." Zorlukla konuşabildi ve sonra kızın uzaklaşan ve sonunda kaybolan ayak seslerini kalp çarpıntısı ile dinledi. Artık onun duyamayacağından emin olana kadar bekledi. Sonra tavayı sapından tutup mutfağın diğer ucuna fırlattı.

Ki**

İsabel kendisini çok kötü hissediyordu. Daha merdivene doğru giderken zonklayan baş ağrısını hissetmeye başlamıştı ve daha ilk basamaktan çıkarken kafası çatlayacak gibiydi

Doktor Mozart, ara sıra migren benzeri baş ağrıları olabileceğini söylemişti. "Strese bağlı olarak..." demişti. Ve düşme sonucu yaşadığı ağır beyin travmasının sonucu olarak. Ancak kafasına elli tonluk bir şey düşüyormuş gibi

olacağından bahsetmemişti. Ya da beyninin tuz ruhunda yüzüyor gibi olacağından.

Şakaklarının arkası batıyor ve yanıyordu; kafasının arka tarafında yaralandığı yerde yanan bir mızrak beynini oyuyor, aynı zamanda da büyük bir çekiç yukarıdan vahşice vuruyordu. Hastanedeyken sürekli ağrı kesici veriyorlardı ve hiç bu kadar kötü olmamıştı. Sonunda artık ağnsı kalmamıştı ama hemşireler belki gerekir diye evde kullanması için fitil vermişlerdi.

Evde.

İsa bel boşuk bir ses duydu ve bu sesin kendisinden çıktığını fark edince iç geçirdi. Tuhaf bir gülme biçimiydi bu, aslında gülmek de değildi. Daha ziyade ağlamaktı bu.

Birinci kata geldiğinde, duvara doğru yalpaladı ve dayanmak zorunda kaldı. Odası neredeydi? Ah, sahi bir kat daha yukarıda.

Tanrı'm, başı nasıl da ağrıyordu! Neredeyse tam düştüğü andaki gibiydi. Yeni hayatındaki ilk bilinçli duyguysa bu: Ağrı! Karanlıkta kendine gelmiş ve çok fazla ağrısı olduğundan, ölüyor olduğunu zannetmişti. Oda karşıdaydı ve daha önce de bakmıştı. Bir cep feneri ile tüm ayrıntılarına. İkinci kata çıkan merdiven bağlantısı vardı, sanki aşağıdan yukarıya gizli bir koridor gibi. Veya tersine. "Ev kadar eskiydi bu koridor." demişti Nataşa, yani iki yüz elli yıl. Merdivenin anlamı hakkında ancak tahminler yürütülebilirdi. Muhtemelen ev sahiplerinden birinin, personelden biri ile ilişkisi olmuştu. Örneğin evin beyi ile çocuk bakıcısı. Veya evin hanımı ile uşak.

Ya da evin beyi ile uşak? Her şey mümkündü.

Ancak kendisinin merdivende ne işi vardı?

Odanın içi karanlıktı, hiç ışık yoktu, öyleyse toz almış olamazdı Nataşa'nın tahmin ettiği gibi. Yukarıdaki odasında dolap gizli kapının önünde duruyordu, yani bu merdivenlerden odasına gitmesinin bir anlamı yoktu.

Bunların hepsi çok garipti. Ancak daha fazla bu konuyu düşünemezdi. Eğer herhangi bir şey düşünebilecek durumdaysa, bu da şimdi acilen şu aptal fitillerden birine ihtiyacı olduğuydu.

Bir hafta sonra, akşam yatağın üzerine yatmış ince altın çizgilerle bezenmiş alçı kabartmalı tavanı seyretmekteydi.

Geçenlerde mutfakta olan olaydan sonra duygusal olarak öyle derin bir kuyuya düşmüştü ki yüz sene de geçse dışarı çıkamayacaktı. Hayatı büyük, yuvarlak, kalın bir sıfırdan ibaretti. Hayır, bundan da daha azından. Dev bir eksi işaretiydi. Neredeyse hiçbir şeyi yoktu. Aile, arkadaşlar, para... Ah, evet ve de giysileri. Birkaç güzel anısı olan komple bir hayat gibi ufak şeylerden konuşmaya bile değmezdi.

Sahip olduğu tek şey, büyük bir pırlanta yüzüktü. Ve de yanına fazla yaklaşırsa sanki onu ıstracaktı gibi davranan bir nişanlı. üstelik bu nişanlı, artık kendini kandırmaya bir son vermeliydi, pek dünya adamı gibi değildi. İtalya'dan

gelen kalın kafalı, kaba biriydi. Yani şey, güzel yemek yapabilen kaba biri, ama hepsi de buydu işte. Nasıl oluyordu da kendinde ona bu kadar kaba davranma hakkını buluyordu? Ondan daha seviyeliydi! Entelektüel ve kültürel olarak ondan üstündü! Çok okumuştı! Hastanenin kütüphanesindeki kitapların çoğunu tanımıştı, en azından gerçekten iyi olanları, dünya literatüründen sayılanları. "Savaş ve Barış", "Suç ve Ceza", "Bozkır Kurdu", "Fareler ve İnsanlar". Evet, hatta "Ülysses"!

Aman Allah'ım bu aptal önlüklerini ütülediği Napolili usta maçonun rafında, sayfalan uçuşan birkaç polisiye ile yemek kitabı vardı! Bunu şahsen görmüştü, çünkü her zaman birlikte yemek yedikleri odada adamın çalışma köşesi ve kitap rafı da vardı, üzerinde mutlak iyi kitapları okumaktan daha fazla vakit geçirdiği halter çalışma yatağı vardı.

(Jiysse's'i okumuş bir kadınla yatmaktan kaçınan bu adam da kimdi ki? Bu... Bu "Pazartesi Erkeği!" Açılış için eğittiği bayan servis elemanları ve mutfak yardımcıları ile sonuna kadar kırıştırıyordu. Evvelki gün açılış akşamına bir masa ayırtmak için iki kadın şahsen gelmişti. İki çok normal bayan müşteri ve adam sanki dünyadaki ilk ve son kadınlarımı gibi parlak maço sırtıma- sıyia onlarla flört etmiş ve baştan çıkartmıştı!

Ama kendisi onun yanına yaklaştığında hep, acilen daha önemli bir şeylerle uğraşmak zorunda oluyordu. Reddedilemezdi: Adam onun yolundan kaçmaktaydı! İnatla, suskun ve soğuk. Kesinlikle değmemeliydi, kahvaltıda yanağa kondurulan bir öpücük bile yoktu.

Tamam, seks yapmak istemediğini kendisi söylemişti. Ama bu, bir ışık yılı öncesindeydi! Peki tamam, belki de o kadar süre geçmemişti, yani normal bakış açısıyla. Ancak hayatındaki hiçbir şey normal değildi ki! Bütün yaşam süresi tam hesaplandığında dört minnacık haftadan oluşmaktaydı. Bu orantıda hesaplandığında, bir hafta oldukça çoktu. Başka insanlardaki yıllar gibi...

Tutulmuş eklemleriyle kendini yataktan çıkmaya zorladı. Bütün gün çalıştıktan ve şu evdekilere hazırlanan ve Nataşa'nın şu andaki gözdesi olan çatı ustasının da katıldığı garip akşam yemeğinden sonra, daha fazla yatıp gözlerini tavana dikmeye hiç niyeti yoktu.

Tuhaf bir aceleyle, dolaptan ince örgü bir hırka aldı ve geçen hafta sonu uygun fiyata satın aldığı elbisesinin üzerine geçirdi. Bununla kimi etkilemek istiyordu ki? Masıl göründüğüyle nasıl olsa kimse ilgilenmiyordu!

Ne istediğini veya nereye gideceğini bilmeksizin aceleyle aşağıya indi. Mutfak bölümünde ve onun yanındaki oturma odasında kimse yoktu, her yer karanlık ve sessizdi. Işığı yakmadan, sadece koridordaki ışıklar sayesinde hafif aydınlanmış mekânlardan geçti. Girişin yanındaki anahtarlıkta deponunkilerin yanında asılı duran araba anahtarını gördü.

"Neden olmasın?" diye düşündü inatçı bir tavırla. Onun hakkıydı bu. Fabio arabasını kullanabileceğini söylemişti. Her seferinde kendisinin de yanında olacağını söylememişti ve şimdi işi de bitmişti, öyle değil mi? Herkese eşit hak. Başka insanlar da işleri bitince akşamlarını şehirde, bir barda geçiriyorlardı.

Peki, tamam. Saat neredeyse on birdi. Bu geç miydi? Bu saatlerde dışarıya çıkıp çıkmadığını hatırlamıyordu, ancak bu bir ölçüt sayılmazdı, zira zaten hiçbir şekilde dışarıya çıktığını hatırlamıyordu. Her akşam yemekten sonra odasında oturuyor ve canı o kadar çok sıkılıyordu ki televizyon seyretmek bile istemi-

yordu. Tüm dünyada gösterilen ve herkesin eğlendiği sayısız programları görmek istemiyordu.

Eğlenceyi realitede yakalamanın tam zamanı!

Yolda giderken belki de bu kadar hızlı gitmemesi gerektiğini düşündü. Arka arkaya üçüncü arabayı da tehlikeli bir hızla solladığında, sürücü kızgın bir biçimde sürekli korna çaldı.

Olsun. Arabanın kaldırabileceği hızla devam etti. Sürünmeye zamanı yoktu. Zaten çok az zamanı vardı. Çocukluklarını ve gençliklerini komple yaşamış ve hatırlayan insanlara göre çok daha az!

Bir barın önünde park yeri buldu ve kızgınlıkla arabanın kapısını çarptı. Lokal, itiş kakış doluydu ve sigara dumanı ile örtülmüştü. Sesler uğultu hâlinde mekânı dolduruyordu. Ortadaki masalarda ve barda karmakarışık konuşuluyor ve gülünüyordu.

"Yani işte..." diye düşündü İsaabel. "Oldu işte!" Harry olsa, "Burada ayı bile oynar." derdi. Kendisinin böyle bir tabiri kullanmayacağından oldukça emindi. Ancak neden olduğunu bilmemesine rağmen, yine de hoşuna gitmişti.

Başını eğmeden bardaki boş bir yere doğru gitti. Minderli tabureye çıktı ve barmenden bir "Tekila Sunrise" istedi. Birden gülümsedi, zira birdenbire bunun en sevdiği kokteylerden biri olduğunu bilmişti. Bu berbat gecede ufacık bir ışık belirtisi hiç olmazsa.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu yarandaki taburede oturan adam. Biraz yaşlıcaydı, altmışlı yaşlarda gibi, ama hâlâ yakışıklıydı. Gümüşü gri şakakları ve sevimli yüz kırışıklıkları ile neredeyse Robert Redford'un kardeşi olabilirdi.

"Sadece sevinçliyim." dedi İsaabel. "Çoktan beri Tekila Sunrise içmemiştim. Yani aslında tüm hayatım boyunca. Buranın canlı müzikli bir caz bar olması da beni sevindiriyor." Öç kişinin enstrümanlarını çaldığı küçük sahneyi işaret ederek "Cazı seviyorum." dedi.

Bu da sevinmesi için bir sebepti ve çok da seviniyordu. Evet, canlı caz müziğini seviyordu! Hem de nasıl! Kendisi hakkında yeni bir şey keşfetmişti! Burada oturup caz dinlemek harikaydı!

"Bu kadar mutluluk bulaşıcıdır." dedi adam. "Sizi bir içkiye davet etmeme izin verir misiniz?"

"Hayır, teşekkürler. Prensip olarak yabancıların davetlerini kabul etmem."

"O zaman izin verin, kendimi tanıtayım: Hubertus Frost."

"İsaabel." dedi İsaabel.

Adam, kızın içtiği kokteyli ve sonra da bir tane daha, bu defa Tekila Sunrise'ı bitirdikten sonra yine sevdiğini keşfettiği bir Pink Lady'yi ödemek konusunda ısrar etti. Hubertus tarafından davet edilmesinin aslında çok iyi bir tarafı olmuştı. Zira içkisini sipariş ederken önemsiz ve ufak bir şeyi dikkate almamıştı, yani yanında parasının olmadığını. Evde de (Ha, ha! Evmiş!) bir kuruşu bile yoktu. Ama bu onun eğlenmesine engel olamayacaktı. Bu Hubertus, gerçekten iyi bir adamdı. Bir okuma yolculuğu nedeniyle şehirde olduğunu söyledi.

"Okuma yolculuğu?" dedi İsaabel bar taburesinin üzerine kıpır kıpır oynarken, piyanoya doğru bakıyordu. Piyanist iyiydi, çok iyi. Ama bir şekilde...

"Yazarlar okuma yolculukları yapar." dedi Hubertus. "Şehir şehir gezer ve kitaplarından bölümler okurlar. Ben yazarım, biliyor musunuz? Popüler bilimsel kitaplar yazıyorum. Vergi hileleri ve şahsi servetlerin finanse edilmesi hakkında. İnsanlar bunu seviyor. Bu yüzden okuma yolculuklarına çıkmayı seviyorum."

"Oo, harika!" derken, İsaibel, yavaşça hıçkırıldığını adam duydu mu acaba diye tedirgin oldu. üçüncü kokteyli, yani "Altın Fil"i bu kadar çabuk bitirmemeliydi belki de. "Bunu harika yapıyorsunuz bence. Yani kültürel olarak demek istiyorum. İnsanlara bunları anlatmayı. Vergi hileleri ve finansla! hikâyeler hakkındaki kitaplarınız»."

Hubertus Frost güldü, İsaibel'in de keyfi yerinde olduğundan buna katıldı. Müzisyenlerin mola vermiş olmasına rağmen, hâlâ bar taburesinin üzerinde sallanmaktaydı. Grup üç kişilikti, klasik bir caz ensemblesi. Bas, davul ve piyano.

"İsterdim ki... " dedi ve sustu.

"Ne isterdin? Bir kokteyl daha?" Hubertus barmene el salladı.

"Hayır, hayır. Piyano çalmak isterdim."

"Çalın o zaman. Şu anda boş zaten."

"Ciddi olamazsınız."

"Ama tabii ki. Neden olmasın? Çalabiliyor musunuz ki?"

"Bunu denemeyi çok isterdim. Zannedersem, eskiden... Hımm, bilmiyorum. Acaba çalabiliyor muyum?.. Hayır, yapmasam daha iyi."

"Saçmalık. Ne kadar çok istediğinizi görüyorum! Haydi gelin!"

Hubertus elinden tuttu ve bar taburesinden indirip barın köşesindeki küçük sahneye doğru götürdü. Caz grubunun şefi ile İsaibel'in duyamadığı birkaç kelime konuştu, *sonra geri* geldi ve gülümsedi. "Güzel bayanın molayı doldurması çok istenmekte. Kelimesi kelimesine böyle söyledi. Yani, hadi başlayın!"

"Ah, hayır, ben..." İsaibel bir masaların birinde oturup birasını yudumlayan piyaniste şüpheyle baktı. Piyanist cesaret verircesine başını salladı ve elindeki bardağı ile piyanoyu işaret etti.

İsaibel çekinerek etrafına bakındı, ancak gürültülü kalabalıkta kimse onunla ilgilenmiyordu. Biraz önce, grup çalarken de içerideki hareketlilik gayet normal devam etmişti. Sahne şovu yoktu, seyreden yoktu, sadece güzel ve gerçek fon müziği. Öyleyse neden piyanoya gidip kısa ve tek kişilik bir ara müziği çalmasını ki? Kimse bundan rahatsız olmazdı.

Yaptı da... Gitti, piyanonun taburesine oturdu ve ellerini tuşla- nn üzerine koydu. Sonra olan oldu. Daha biraz önce kafasının içi bomboştı. Birdenbire resimler oluşmaya başladı. Hayır bunlar resim değildi. Notalar! Duygusal gözünün önünde bildiği ve daha önce çaldığı notaları görüyordu; hem klasik, hem de caz. Başka parçalar da vardı, notaları olmayan veya daha doğrusu notaların önemli olmadığı parçalar, çünkü bunları gözleri kapalıyken çalabiliyordu.

Bir şey yapmasına gerek kalmadan parmakları oynamaya başladı. Önce tuşların üzerinde gezindi biraz, sonra seslerle ilgili duygu yükselmesi yaşadı, ayakları pedalları buldu. Seslerin güzelliği içine işledi ve orada bir şeyleri harekete geçirdi; bilinçli kontrol edemediği bir şeyleri. Ellerinin altında müzik

uçuşuyor ve içini dolduruyordu. Aynı anda boğazında da bir mırıltı başladı. Tonların tekrarlanması şarkıya dönüştü. Önceleri yavaş sonra büyüyen bir güçle.

Biri, piyanonun üzerindeki mikrofonu düzeltti, ancak bunu sadece sesinin yükselmesinden ve tınısının değişmesinden anladı. Gözlerini açmadı. Bir taraftan da etrafındaki konuşmaların kesildiğini fark etti. Önce birkaç kişi sonra da herkes sustu, sadece müzik ve onun sesi duyulmaktaydı. En sevdiği şarkıyı çalıyor ve söylüyordu; Norah Jones'un *"Come away with me and we'll kiss..."* şarkısını. Gözleri kapalı olarak biraz geriye gitti, sanki daha fazla yere ihtiyacı varmış gibiydi. *"On a mountain- top..."*

Arkasında sol tarafta biri daha mırıldanıyordu, ancak isterse bağırabilirdi de çevresindeki her şey gibi bunu da algılayamazdı. *"Come away with me... And I'll never stop loving you..."*

Şarkı bittiğinde gözleri yanıyordu ve etrafında alkışlar yükseldiğinde şaşkınlıkla sıçradı. İnsanlar el çırpıyor ve ayakları ile yerlere vuruyordu, karmakarışık sesleniyor ve gülüyorlardı ve İsabel ayağa kalkacak gibi olduğunda, protesto sesleri yükseldi.

"Daha!" diye bağırıyor biri, başka biri de "İsteriz!" diye.

Biri piyanonun üzerine ağzına kadar dolu bir bardak bıraktı. "Piyanodaki kadın için bir bardak bira!"

Bira garip görünüyordu, Fabio ile birlikte içtikleri gibi değil. En keskin ağız gargarasından daha keskindi ve -bir yudum daha içti- saf cindi bu. Çok sevdiği bir içki değildi, ama sahne utangaçlığını atmaya yarardı.

Dinleyenlerin isteklerini nasıl karşılayacağını bilmiyordu, güzel bir parça daha söyledi ve sonra insanlar ayaklan ile tepinip istedikleri için bir tane daha. üçüncü şarkıdan sonra ona göre tamamdı, yine bara gitmek üzere ayağa kalktı.

"Mümkün değil, şimdi bırakamazsınız." dedi Hubertus Frost. Alkış sesleri ve beğeni sözleri arasında tekrar piyano taburesine oturdu. Adam ona gülümseyerek bakıyordu. "Muhteşemsiniz! Hangi üniversitede okudunuz?"

İsabel ona boş boş baktı.

"Beni dinleyin, ben bu işlerden anlarım." dedi. "Annem piyano öğretmeniydi. Sizin burada yaptığınız gibi çalıp söylemeyi kendi başına beceremez insan; hele başka şeylerin yanında öylesine hiç öğrenemez."

"Şey..." dedi İsabel. "Tamamen unutmuş olmama rağmen, sadece birkaç dönem iç mimari okuduğumu biliyorum. Bunun yanı sıra müzik derslerine girmiş miydin? Bilemiyorum..." Elini kaldırdı ve barmene "Bir Caipirinha, lütfen!" dedi. Hubert'e dönüp sır verircesine: "Bunun da benim en sevdiğim içkilerden biri olduğunu zannediyorum."

"Unutmak derken ne kastettiniz?" diye bilmek istedi Hubertus.

Keyifle onun gülümsemesine karşılık verdi İsabel. "unutmak derken unutmayı kastettim. Maalesef bir geriye dönük hafıza kaybı yaşıyorum." Son kelimeler biraz anlaşılmasız çıkmıştı, acaba üç içki -ya da dört müydü? başını döndürmüştü. Hubertus'a çakmak çakmak bakıyordu. Adamı galiba çift görmeye başlamıştı. Olsun, buradaydı ve onu dinliyordu. Yanında duran bir insandı. Mecazi anlamda değil, kelime anlamıyla, ama hiç yoktan İyiydi.

"Hafıza kaybı mı? Ciddi misiniz?"

Başıyla onayladı. "Bir kaza, başımın üzerine düştüm, bayağı şiddetle. Her şey yook oldu."

"Her şey mi?" diye sordu adam kalkmış kaşlarıyla.

"Her şey. Artık hi-hiçbir şey yok. *Niente, nada, rien, nothing.*" Alnını ovuşturdu. "Şaka yaptığımı zannediyorsanız... Keşke, güzel olurdu. Maalesef hepsi gerçek. Ayrıca beş pa-parasızım ve doğru dürüst ütü ve temizlik de yapamıyorum, bu yüzden maddi olarak da be-belimi doğrul-ta-tamayacağım artık."

İçinden de "Ama olsun,.. " diye cömertçe bir ekleme yaptı. Buna karşılık piyano çalabiliyor ve şarkı söyleyebiliyorum. Bu bir şey değilse! Yani, ses olarak Norah ile aynı ayarda değilse bile, piyanoda yarışabilirdi. Her durumda!

"Harika!" dedi arkasından biri. Bara gelen başçıydı bu. "Hangi okulda okudunuz?"

"ünutmuş." dedi Hubertus.

"Ziyamı yok." dedi başçı. "Buna rağmen piyano çalıp şarkı söyleyebiliyor. Hem de çok ustaca. Önümüzdeki günlerde çok anlaşmanız var mı ya da birkaç programı birlikte yapmak ister misiniz?"

"Anlaşma derken... Yani para karşılığı yapılan angajmanlar mı demek istiyorsunuz?" diye sordu Hubertus.

"Evet, tabii. Sadece ölüm bedava."

Hubertus, Ísabel'e döndü. "Demin ütü ve maddiyat ile söyledikleriniz neydi?"

"Evet, yani... Paranın zararı olmaz, diye düşünüyorum. Hmm,

giyecek pek az şeyim var. Neredeyse hiçbir şey. Şey... Ellerimi yıkamaya gideyim." İsaabel ayağa kalktı ve biraz sallanarak tuvaletlere gittiğini zannettiği bir kapıya doğru yöneldi. "Ma-mali durumlarla ilgilenirseniz harika olur Hubi!" diye seslendi omzunun üzerinden arkaya doğru. "Sonuçta finanslan arttırmada uzmansınız!"

Tam bir centilmen olarak, ona eve kadar refakat etme Mhusunda ısrarlıydı adam. Problemi de Fabio'nun arabasını kullanıp kendisini daha sonra geriye bara götürecek bir taksiyi yoldan cep telefonuyla Kara Koyun'a çağırarak çözdü.

Arabadan inerken İsaabel'in keyfi çok iyiydi. Eğer bu akşam tam bir başarı değilse, gerisini o da bilmiyordu. Hâlâ bir geçmişi yoktu, ancak buna karşılık şu andan itibaren bir menajeri var gibiydi veya ona benzer biri.

Ve de hoş bir ek işi vardı, ütü yapmaktan çok daha fazla eğlenceli olacak.

Hubertus, vedalaşırken elini öptü. "Gelecek hafta gösteriden önce size telefon ederim."

"Siz bir harikasınız! Ben de buna karşılık elime geçecek ilk paradan sizin kitabınızı alacağım!"

Adam taksiye binince İsaabel ona el salladı. Mırıldanarak giriş kapısına yöneldi ve hemen sonra bunun açılmadığını fark etti.

Bir an için bunun olamayacağını düşündü, oradan dışarı çıkmamış mıydı? Sonra kapılardan dışarı çıkmanın genellikle içeriye girmekten daha basit olduğunu anımsadı. Emniyet kilidi olan kapılar vardı -tıpkı bunun gibi- ve kilitlenmelerini sağlayan yaylı mekanizmaları tıpkı bunun gibi-. Kapı kilitliydi ve içeriye girmek istenirse, bir anahtara ihtiyaç vardı. Bir giriş kapısı için başka bir şey de çok aptalca olurdu, yoksa herkes içeri girebilirdi.

İsaabel çaresizlikle evin güçlü ve eski taş parçalarıyla kaplı duvarlarına baktı. Belki henüz uyumamış biri vardı... Hayır, her yer karanlıktı. Böyle bir aptallık!

Tam, arabada gecelemeýi düşünürken yan pencerelerden birinde bir ışık belirdi. Hemen sonra kapı açıldı ve Fabio önünde durmaktaydı. İsa­bel biraz geriye kaçtı, öncelikle adam hiç beklemediği bir anda ortaya çıktığından, diğer yandan da onun dış görünüşü yüzünden. Bir şorttan başka hiçbir şey yoktu üzerinde, terlik bile.

"Deminki gürültü de neyin nesiydi?" diye sordu sert bir sesle.

Kız gözlerini adamın çıplak ayaklarına dikmiş ve ilkel belirtiler aramaktaydı. Seviyesiz, köylü, işçi sınıfından oluşuna ait herhangi bir özellik. Eğrilmiş parmaklar gibi. Parmak kalınlığında sertleşmiş deri. Veya en azından ufacık bir nasır.

Ancak bunların hiçbirini bulamadı. Ayakları da geriye kalanı gibiydi. Zayıf, biçimli ve güçlü.

Gözlerini kaldırdı ve direkt yüzüne bakmak istemediği için, gözleri göğsünde takılı kaldı. Bunun büyük bir hata olduğunu da hemen anladı. Koridordan vev gelen ışı­kta adam Bernini'nin bir taslağı gibi görünüyordu. Böyle kaslı; böyle düzgün ve sıkı. "Adamın her şeyi böyle..." diye düşünüp bir de küfür salladı.

İsa­bel hafifçe titredi. Gerçekten şu anda bunu mu düşünmüştü? Normal olarak hiç küfretmezdi, düşüncelerinde bile. Tüm hayatını unutmuş olsa bile, bunu içgüdüsel olarak biliyordu. Küfretmek seviyesizlikti. Ancak kültürsüz insanlar küfrederdi.

Fabio sık sık küfrediyordu, genellikle İtalyanca.

"Bernini'yi tanıyor musun?" diye aşağılayıcı bir ses tonuyla sordu. Bu bir yerlerden gelmiş aşçıya kimin daha üstün olduğunu göstermenin zamanı gelmişti. Tesadüfen biraz iyi yemek yapabiliyor ve öpüşüyor diye kendini bir şey sanıyordu.

"Bernini? Demin taksi ile giden adamı mı?"

"Hah!" dedi. "Yani onu tanımıyorsun!"

"Tabii ki hayır. O herifi daha önce hiç görmedim. Kimdi o?"

"Çok meşhur bir heykeltıraş." dedi gururla. Ancak havası, "heykeltıraş" kelimesiyle birlikte çıkan hıçkık sesiyle maalesef biraz bozulmuştu.

"Söylesene, ikimiz farklı tiplerden bahsediyor olabilir miyiz?" Kızı kolundan tuttu ve eve doğru yönlendirdi.

"O çok büyük bir sa-sanatçıydı. En büyüklerden biri. Ve sen onu tanımıyorrusun. Peh!"

"Kimi? Bernini'yi mi? Aman Tanrı'm, ben İtalyanım ve mutlaka yüz kere Roma'ya gittim. Orada her köşede bir Bernini heykeli ile karşılaşırısın."

"Yani onu tanıyorsun?"

Buna kızsın mı yoksa sevinisin mi bilemedi. Kararsız bir biçimde adamın kendisini küçük giriş holünden geçirmesine ve oradan da merdivene çekmesine izin verdi. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Seni yatağa götürmek. Sarhoşsun sen. Sahi neredeydin?"

"Çok güzel bir ba-barda, çok güzel müzik vardı. Ve kibar erkekler."

"Aha! Onlardan biri de çok kibarca sana içki ısmarladı, öyle mi? Senin yanında hiç para yoktu ki!"

"Hâlâ ce-centitmenler varr." dedi aşağılayarak.

Adamın peşinden merdivenlerde sendeliyordu.

153

"Ay!" dedi anlaşılmas bir biçimde, "Beni çok çekıştırıyorsun!"

Adam onu bıraktı, hemen dengesini kaybetti ve trabzana tutunmak için durdu. Bunun üzerine adam tekrar elinden tuttu ve çekıştirmeye devam etti.

İsabel kıkırdadı ve mırıldanmaya başladı. "*Come arıvay luith me...*"

"Oldukça çok devirdin, değil mi?"

"Ben piyano çalabiliyorum. Ben şarkı sö-söyeyebiliyorum. Ben ülysses'i okudum. Ben kültürlüyüm."

İkinci kata varmışlardı ve adam ayağı ile kızın odasının kapısını açtı.

"Sen sarhoşsun."

İsabel kendini kurtardı ve kızgınlıkla bileğini ovdu. "Ben... Hiç kimseyim!" Sarhoşluğu bir anda geçmişti. "Beni kimse tanımıyor, özellikle ben, kendimi tanımıyorum! Kime sorsam, kimse bana benim hakkımda bir şey anlatmıyor! Sen bile, aylardan beri benim... Arkadaşım olmana rağmen! Ben bir hiçim, bir sıfır! Bir negatif oluşum! Benim hakkımda bilinebilecek her şeyi kendim zahmetle ve parça parça bulmak zorundayım! Ve bana kimse bu konuda yardım etmiyor!" durdu. "Bugün yaş günüm. Bana söylediğin tarihi hatırladım. Biraz önce eve gelirken aklıma geldi." Kızgınlıkla güldü. "Eve! Kimsenin yaş günüm olduğunu hatırlamadığı eve! Neredeyse kendimin bile!"

Fabio çok şaşkın bakıyordu. "Eyvah, kahretsın!.. Tamamen atladım... Özür dilerim!"

"Bunu öylesine söylüyorsun! Hiç umurunda değilim!"

"İsabel..."

"Neden böyle tuhafısın?" diye bağırđı çaresizlikle. "Neden bana yardım edemiyorsun? Sen benim... Ama beni artık istemiyorsun gibi geliyor... Buna rağmen... Ben yapamam kl..." Gözyaşları akmaya başlayınca kendisi de çok şaşırđı. "Hayır." diye kekeledi. "Ben su-sulugöz değilim ki! Lütfen, ben..." Ağlamaya devam edebilmek için sustu. Göğsünün derinlerinden çıkan ve peş peşe boğazından geçip dışanya doğru yol arayan hıçkıklar- la sarsılmaktaydı.

"İsabel! Yapma! Lütfen ağlama!"

Söylemesi kolaydı! Belki nasıl durabileceğı hakkında bir fikri de vardı!?

Sanki sisin içindeymiş gibi iki kolun onu sardığını fark etti. Çıplak, güçlü kollar yine öyle çıplak ve güçlü bir göğse doğru çekmekteydi onu.

"İsabel, affet beni. Yaş gününü unutmamalıydım. Bunu düzeltmem için ne yapmam gerekir, söyle bana!"

"Düzeltemek deme bana, aklıma ütü geliyor." diye mınıldandı adamın omzunda boğulur gibi.

Onun tarafından kucaklanmanın bu kadar iyi geleceğini ummamıştı. Geçen hafta mutfaktayken başka türlüydü; o zaman onun kendisini öpmesi ve ellemesi için yanıp tutuşmuştu. Şimdi ise sadece kucaklanmak ve teselli edilmek istiyordu, daha fazlasını değil.

154

Hmm, güzel kokuyordu. Çok, çok güzel.

Birdenbire neden burnunu Fabio'nun göğsüne sürtmeye başladığını kendisi de bilmiyordu. Aynı zamanda dudaklanm da. Gözyaşları aniden kesildi, erkeğin göğsünün tamamını gözyaşlarıyla ıslatamazdı ya! Ayrıca ağlarken bumu da akınca doğru dürüst koklayamıyordu.

"İsabel..."

İsmi söylemesi kulağa çok hoş geliyordu. Hiç seviyesiz değil.

"İsabel..." diye mınıldandı.

O zaman erkeğin onu dudaklarından öpebilmesi için yüzünü yukarıya doğru kaldırmaktan başka yapacak bir şey yoktu. O da bunu vahşice ve tavizsiz bir ihtirasla yaptı. Bir sonraki adımda da ayağı ile kapıyı kapatıp bir savaştının ganimetini kaptığı gibi kendisini kaldırıp yatağa götürmesini pek beklememişti, ama bu o anda yine de tamamen normal geldi. Sonrasında erkeğin vahşi öpücükleri arasında elbiselerini yırtarcasma çıkartması da çok tabiydi. Erkeğin şortu daha önce kaybolmuştu bile, belki de onu sihirle yok etmişti.

Fabio kızın üzerine aç kurt gibi saldırdı. Öyle vahşice bir arzu duymaktaydı ki ona sahip olamazsa yakında patlayacağını sanıyordu.

İsabel, çıplakken artık bir peri gibi görünmüyordu, daha ziyade, günahın cisme bürünmüş, genç bir tanrıçaya dönüşmüş hâli gibiydi.

"Sevgili Tann'm, beni durdur!" diye düşündü Fabio hiç gerçek olmasa bile.

"Tanrı'm, sakın durma!" dedi İsabel.

Şimdi durmaktansa, Ölmeyi tercih ederdi.

Sonra gecenin kalanında her düşünce, delice ve döne döne yükselen bir hortum gibiydi...

"Hayır, onu bu tarafa getirin, ama tam duvara kadar değil, biraz mesafe kalması lazım. Sonra da verev koyun, kırk beş derecelik bir açıyla."

İsabel mobilya taşıyıcılarının etrafında dolanıyor ve onlara bir masanın planlamadan ortaya bırakılamayacağını, hele hele düz açıyla hiç yerleştirilemeyeceğini anlatmaya çalışıyordu. Yemek masalarında bu durum başka türlü olabilirdi, orada belli bir simetrinin olması önemliydi, restoranlarda insanlar optik düzene çok dikkat ederlerdi. Ancak bu masa, bir dekorasyon parçasıydı. Sonunda nasıl olacağı gözlerinin önündeydi: Zengin piteli saten bir örtü, tavan lambaları ile aynı toz pembe rengine, üzerinde kristal bir kâse içinde

taze çiçeklerle. Saten kumaşı ev eşyalarını satışa çıkaran birinden çok ucuza almıştı, kristal kâse ile ona uygun şamdanları da.

Hamallar masayı onun istediği gibi, hafif verev bir biçimde karartılmış meşe kirişinin altına yerleştirdiler ve İsaibel iç geçirerek ve memnuniyetle etrafına bakındı. Harika! Her şey yerli yerindeydi. Masa, sandalyelerin bir kısmı, duvar dekorasyonu, antika büfe. Bu düşüş alışverişi için hâlâ kendisini kutlamaktaydı. Büfe ve yazı masası aynı yılların tarzında ve ikisi bir arada satılmıştı. Bu ikisini emanetçide keşfetmiş ve yüzüğü ile takas etmişti. Onun fikrine göre bu çok pratik bir işlemdi, zira kibar emanetçi kendisine ne zaman isterse yüzüğü geri alabileceğini söylemişti. Tabii para karşılığı, ama bu konu yakında problem olmaktan çıkacaktı. Hubertus Frost, haftalık sahne gösterileri için mükemmel şartlar elde etmiş ve buna karşılık sadece şehre yine uğradığında Kara Koyunda bedava bir yemekten başka bir şey istememişti. Bir caz kulübünde başarılı bir gösteri yapmıştı bile (veya birincisi de sayılırsa iki kere!)... İkincisinde güzel bir miktarda para da kazanmıştı. H&K'dan tepeden tırnağa giyinmişti, hem de üç defa. üstüne güzel dekorasyon malzemesi için para bile artmıştı. Nasıl para kazanılacağı bir defa keşfedilirse, gerisi çocuk oyuncağıydı. Yeni bir hayatta, yine yeni bir tecrübe.

"Oraya değil!" diye seslendi. Yemek salonunun önündeki koridora hamallar yazı masası ile gelmişlerdi. "Lütfen bunu geri götürün! Önde, giriş holünde duracak!"

Adamlara bu parçanın nerede duracağını gösterdi, yani vezne bölümünü. Tam kırmızı kadife kanepenin (iflas malı), üç ayak üzerindeki bakır sürahi (her ikisi de on sekizinci yüzyılın sonlarından ve bir antikacının park yeri levhasının üzerine kendi logosunu koyması mukabilindeki sponsorluğundan) ve gerçekten harika gösterişli bir Venedik aynasının (bölgedeki mobilyacıdan çok normal ve ucuz bir fiyata alınmış, kendi elleriyle zımparalayarak ve yakarak eskitilmiş) tam ortasına.

Bir mekânın girişi, Özellikle gastronomide, iç bölümlerin hepsinden daha önemliydi ve hiçbir zaman yeterince itinalı hazırlanamazdı. Yani, belki müşteri tuvaletleri de en az o kadar önemliydi, ama neyse ki artık bu konuyu düşünmek gerekmiyordu. Kendi kendini temizleyen tuvaletler, mermer bordürler, gömme lavabolar ve endirekt ışıklandırılmış aynalarla Olaf bütün işi bitirmişti. Sensörlü el kurutuculan, elektronik havlu otomatları ve el değmeden çalışan yüksek teknoloji armatürleri gibi ufak tefek şeylerden bahsetmeye bile değmezdi.

Herşey çok asil ve zarifti. Başlarda tüm binada tek bir yer, yani mutfak bir harikaydı, ama zaman içinde tüm gastronomi bölümü aynı "birinci sınıf kategorisi" ne yükselmişti. Fabio kaba bir adamdı, operaya gitmezdi; James Joyce'dan veya Thomas Mann'dan hiçbir şey okumamıştı ve ifade biçimi de entelektüelden ziyade düz çizgideydi. Ancak gastronomik açıdan binbir yetenekti. Ve de harika bir...

Her şey çok kusursuz olabilirdi. İki küçük şey hariç: Birincisi hafıza kaybı konusunda değişen bir şey yoktu. İkincisi...

"Ah, buradasın..." dedi İsaibel. Onun yanına her ani yaklaşımında sesinin nefes alamıyormuş gibi çıkmasına engel olamıyordu. Geçen haftaki harika geceden sonra onunla hiç yatmamıştı. Hep araya bir şeyler girmişti. Bir defasında bir okul arkadaşının yaş gününe davetliydi ("Sadece erkek topluluğu, canın çok sıkılır."),

bir başka akşam mali müşaviri için gerekli olan belgeleri hazırlamak zorundaydı ("Bu iş için mutlaka sabaha kadar çalışmam gerekecek.") ve sonra da hâlâ süren şu korkunç mide ağrıları ("Bu mutlaka açılış ile ilgili strestendir.") buna neden olmuştu.

"Selam!" dedi Fabio. Yanağından öptü ve eliyle saçlarını okşadı; her sabahki olağan selamlaşma. Etrafta başkaları varken daha fazlasını yapamıyordu, belli ki birileri bakarken samimiyet gösterilerinde bulunmayı sevmiyordu. Ama maalesef her zaman etrafta bakan birileri oluyordu, zira açılış yaklaştıkça, Kara Koyun daha kalabalıklaşıyordu. Gittikçe daha fazla malzemeci geliyordu ve personel de artmıştı. Açılış akşamında restoran çalışanlarının tamamı görevli olacaktı ve Fabio her gün bu kişilerin çalışma provaları ile saatlerini geçiriyordu. Hariy ilk Kara Koyun'da olduğu gibi *sommeUet*⁶, Nataşa da aşçı şefi yardımcısı görevlerini üstlenmişlerdi ve ikisi de daimi elemanlardı. Ayrıca birçok *part-time* çalışan da vardı: Bir barmen, bir pasta şefi, iki aşçı yardımcısı, iki mutfak yardımcısı, bir bayan resepsiyonist ve iki bayan servis elemanı. Genellikle hepsi birden akşamüzeri geliyorlardı ve sonra toplantılar ve yer planlamaları başlıyordu. İsa- bel lüks bir restoranın açılışı için nasıl askeriye benzeri bir lojistik gerektiğine ve Fabio'nun -mide ağrıları sayılmazsa- nasıl bir olağanlıkla her şeyin üstesinden geldiğine çok şaşırmıştı. Tüm olaya hâkimdi.

Kendisi de en azından iç dekorasyonda son süslemeleri yaptığı ve Kara Koyun'un doğru atmosfere kavuşması için bazı ekstraları hazırlayabildiği için çok mutluydu.

Yazı masasını göstererek, "Beğendin mi?" dedi.

Fabio dikkatlice baktı.

"Mükemmel." Yaklaşarak, "Gerçek gibi görünüyor." dedi.

"Herhalde yani. Karşıdaki bölmede buna uygun büfe duruyor. Benimle gel, göstereyim. Rüya gibi bir şey!"

"Nereden?.. Yani nasıl?.. "

İsabel geriye kalan sandalyeleri taşıyan hamallara baktı.

"Hepsi antikacıdan ödünç alındı." dedi.

Birlikte misafir bölümüne doğru giderken karşıdan Nataşa geldi. İşletme bölümünden gelmekte ve dolu bir çamaşır sepetinin ağırlığıyla sallanmaktaydı.

"Önlükler ve peçeteler!" dedi. "Kar beyazı, çok temiz ve buruş buruş!"

"Hemen geliyorum." dedi İsabel. Sepeti mutfağın yarandaki oturma odasına sürükleyen Nataşa'nın arkasından vicdan aza- bıyla bakmaktaydı.

"ütü yapmak zorundayım." dedi iç çekerek.

"Dinle bak, bunu yapmak zorunda değilsin!" dedi Fabio hemen.

"Zorundayım, tabii! Bu benim işim!"

"Ama zorunda değilsin..."

6 Şarap tavsiye eden ve sunan kişi. Şarap sorumlusu (Ç.M.).

"Zorundayım." Doğruldu. "Buna karar verdim bir kere ve bunun arkasındayım! Bunu yaptığımı hatırlamıyorum, ama bunun bir rolü yok." Erkeği incelerken kalbinin daha hızlı ve ağrıyla attığını fark etti, zira onun her noktası geçen hafta birlikte geçirdikleri o geceyi hatırlatıyordu. Tüm gecelerin gecesini, harika yaş günü hediyesini.

Onunla bu konuyu konuşmuştu. Tabii kendisi için ne kadar muhteşem olduğunu söylemişti, ancak Fabio onun diğer gecelerden hiçbirini hatırlamadığı için böyle olduğu gibi bir şeyler mırıldanmıştı.

İsabel tam da bu sebep dolayısıyla arayı kapatması gerektiğini düşünüyordu, ancak zamansal olarak maalesef bu gerçeğe şemiyor gibiydi.

Aniden duyduğu bir ihtiyaçla ona dokunmak için elini uzattı, ama o misafir bölmesine son sandalyeleri taşıyan iki hamala yol vermek üzere bir adım geri çekildi.

"Ben ütü yapmaya gideyim." dedi üzgün bir tavırla.

Fabio suskun başını salladı, aklı çoktan başka bir yerde gibiydi.

İsabel başını eğip oradan yavaş yavaş uzaklaşırken Fabio arkasından baktı ve kızgınlığından içinden haykırmak geldi. Keşke hiddetinden kurtulabilmek için birine bağırabilseydi.

"Hey, babalık, her şey yolunda mı?"

Harry burnunun üzerinde tozlar, etlerini şarap sandıklarının bir bölümünü temizlediği beze silerek kilerden gelmekteydi. "Grand Cruların yerini değiştirdim ve ısıyı tekrar kontrol ettim. Her şey yolunda. Me dersin, son rafı da kurayım mı yoksa birinci parti bitene kadar bekleyeyim mi?"

"Bunlarla şimdi beni sinirlendirmek mi istiyorsun?" diye ona çıkıştı Fabio. "Burada *sommelier* kim, ha?"

"Ama..." Harry onu dikkatle inceliyordu. "Ters tarafından mı kalktın? Birini boğazlamak ister gibisin."

Fabio'nun bakışlarını takip edip İsabel'in gittiği kapıyı fark etti. "Evet... Çıkamaz bir sokaktasın, değil mi? İlla da onunla yatağa girmen şart mıydı? Bence kendi kabahatin."

Fabio bunun böyle olduğunu kendisi de biliyordu ama başkalarından duymak, açık yaraya tuz basmak gibiydi. Aslında geçen hafta olanlardan ortalıkta hiç bahsetmemişti. Nataşa ile Harry hemen anlamışlardı, nereden anladysalar. Belki de İsabel görmeden kendisinin ona nasıl baktığından.

Ona bakmak, kendisini neredeyse delirtiyordu. Kız yoluna çıktığı her defasında ellerine sahip olmakta zorlanıyordu ve her seferinde birlikte geçirdikleri gecenin ayrıntılarını hatırlıyordu. Aklını kaybetmişçesine kızın üzerine atladığı gecenin. Yani o gece kesinlikle aklını kaybetmişti. Aksi taktirde bu akılsızlığı yapmazdı tabii. Yıldırım hızıyla kendi odasına giderdi. Bunun yerine beyinsiz bir öküzü dönüşmüştü. Hayır, "öküz" doğru kelime değildi. Bir "boğa"ya!

Kızın elbiselerini yırtarak çıkartan, onu yatağa fırlatan ve orada boynuzlarının üzerine alan bir boğaya. Birçok defa sonuna kadar ve neredeyse bütün gece boyunca. İlk defasından sonra bile kalan zavallı beyin parçacıklarını bir araya

getirip durması gerekirdi, ama hayır! Onunla sonuna kadar gitmişti, sonunda öyle yorgun ve bitik durumdaydı ki bir parmağını bile kıpırdatamaz duruma gelmişti. O gece bir şey öğrenmişti: Ölesiye sevişmenin ne dernek olduğunu.

Tam olarak bunu yapmıştı. Yorgun düşmeseydi ebediyete kadar da devam edebilirdi. Bu şimdiye kadar hiç başına gelmemişti. Bu kız... Başka türlüydü. Onunla her şey yeni ve heyecan vericiydi. Vahşi ve delice; İhteklikeli ve gerilimli. Kendini bir uçurumun kenarında ve kesinlikle uçabilirmiş gibi hissetmişti.

Sonra yine de düşmüş olması aptalcaydı. Bu, İsaibel tam uykuya dalmadan önce, daha önce hiç böyle bir şey yaşamadığını söylediği anda olmuştu. Ancak o zaman kızın hissettikleriyle kendi hissettiklerinin aynı olmadığını anlamıştı. Bunun onun için bir ilk olduğu fikri beynine balyoz gibi inmişti! Önceden olan her şeyi hafıza kaybı silip götürmüştü! Kızın bekâretini kendisi bozmuştu! Kendi zevki için düşünülebilir en utanç verici bir biçimde kötüye kullanmıştı!

"Ne oldu babalık? Beni şimdi öldürmek mi istersin yoksa benimle şarap rafları hakkında konuşacak mısın?"

"Öf, beni rahat bırak..." diye homurdandı Fabio. Birkaç adım Öne gidip yazı masasını yakından inceliyormuş gibi yaptı. Aslında Harry'ye bakmaktan kaçınıyordu. Sadece İsaibel'in değil, yanında çalışanların da yolundan kaçınıyordu. Harry ve Nataşa işlerine gelmeyen bir şey olduğunda gayet sinir bozucu olabilirlerdi.

Harry yanına geldi ve İsaibel'in giriş holüne yerleştirdiği antika parçaların arkasındaki duvara parmağını sürttü. İsaibel sıvayı öyle bir işlemişti ki çevredeki en pahalı mermer kaplamalar kadar güzel olmuştu. Bardaki bir duvarı da böyle işlemişti. Bar tezgâhının tam arkasını ucuza kapattığı bronzlaştırılmış ayna plakaları ile kombine ederek asil bir havaya sokmuştu ve tüm bunları sekiz günde yapmıştı.

"Bunu harika yaptı, değil mi? Hımm, öyle asil duruyor ki sürekli ellemek zorunda kalıyorum. Aslında mermer olmadığı ancak parmağını üzerinde gezdirince anlıyor insan. Tam adı neydi bunun?"

"*Stuckolistro*.¹" dedi Fabio.

"Bunu nasıl yapabildi ki? Çok değişik bir şey."

Fabio da aynen böyle düşünüyor ve İsaibel'in profesyonelce bu duvarı sıvamış olmasını hâlâ anlayamıyordu. Kendisine bunu nasıl yaptığını anlatmıştı aslında, ama burnunun üzerindeki boya lekeleri ve Nataşa'nın ona verdiği kocaman iş önlüğünün içinde neredeyse kayboluyormuş gibi duruşu o kadar sevimliydi ki sadece yanm kulak dinleyebilmişti.

"Karişimden kaynaklanıyor." diye tekrarladı ruhsuz bir biçimde kızın anlattığı ve aklında kalan cümlelerden birini. "İçine boya pigmentleri atılmış *alabaster* sıvası kat kat sürülüyor. Sonra düzleştiriliyor ve cilalanıyor ve sonra böyle gerçek mermer gibi duruyor."

"Hımm... Bunu harika yaptı, değil mi?" Harry ona doğru dönüp direkt yüzüne baktı. "Zaten kendisi de bir harika. Hiç de cadaloz değil, aksine şahane, tatlı bir kız. Basıp geçtiği yerlere tapınmalısın. Oysa sen ona, sanki o yokmuş gibi davranıyorsun."

"Ah, tamam kapa çeneni!" Fabio döndü ve hızlı adımlarla karşı mutfığa doğru gitti.

"Bizim işimiz bitti." diye seslendi tam o sırada müşteri bölümünden gelen hamallardan biri. "Her şey tamam mı?"

"Evet." dedi Fabio, adama. "Başka bir şey?"

"Tamam, tamam, gidiyoruz zaten." Hamal gözlerini döndürüp tavana doğru baktı. Giderken meslektaşına dönüp parmağıyla alnına vurarak "ahmak" işareti yaptı.

"Biraz önceki davranışın çok çirkindi." dedi Harry. "Genelde de pis herifin tekisin, bunu sana daha önce söylemiş miydim?"

Fabio'nun canı terbiyeli davranmak istemiyordu. Pis herifler gibi davranmak istiyordu! Neden olmasın ki kendini zaten öyle hissediyorsa! En çok da İsaabel'in her yeri dekore ettiği şu pileli saten örtülerden birkaçını çekip üzerinde ayakları ile tepinmek isterdi. Belki bunun bir faydası olurdu. Belki buradaki her şey böyle harika olmamış olsaydı, belki bu kız bu normal lükslükte- ki gastronomi işletmesinden daha içeriye girerken prenslerin gurme tapınağı gibi bir şey yapmayı becermemiş olsaydı kendini daha iyi hissedirdi.

"Onun piyano çaldığını ve süper bir sesi olduğunu biliyor muydun?"

Fabio duymamış gibi yaptı, oysa Harry onu adım adım takip ediyordu ve bu sözleri neredeyse kulağının içine bağırmıştı.

"Geçen haftaki gösterisini seyrettim, babalık. Birinci kalite, sesi kadife gibiydi. İnan bana ben bu işten anlarım, zaten ben kendim de müzik yapıyorum, hem de az buz değil. Ama yüzyıl bile geçse onun kadar iyi olamam. Aslında burada ne ütü yapmak ne yerleri fırçalamak, ne de duvarları sıvalamak zonunda. Tanrı izin verdiği sürece her akşam sahneye çıkabilir ve eşek yükü para kazanabilirdi."

Fabio ona dönerek, "Bunu ona söylesene. Belki o zaman gider!"

Sesini alçaltmıştı, çünkü mutfakta konuşulan her şey yan taraftan duyulabilirdi.

Natasha ile İsaabel televizyonu açmışlardı ama oturma odasının kapısı yanmı açıktı ve burada biri maymunlar ısırmış gibi bağırarak olursa, hiçbir şey kaçırılmazdı.

"Belki söylerim, daha sonra." dedi Harry hafifçe.

Fabio ona kızgın ve tehditkâr bir bakış attı. "Başka bir yerde, burada olduğundan daha iyi olacağını zannediyorsan, yap o zaman!"

"Hey babalık, bırak beni yaşayayım, olur mu? Senin sorunun ne biliyorum. Sen bunu Önce kendine itiraf et, sonra her şey yoluna girer, inan bana."

Bu imalı açıklamanın üzerine gitmedi Fabio. Dudakları kızgınlıkla sıkılmış olarak depodan bir bağ sebze getirdi. Stresle baş edebilmesinde her zaman en iyisi çalışmaktı.

Açılış akşamı yaklaştıkça deneme yemekleri daha teferruatlı oluyordu. Yemek sayıları artıyor, yemekler daha iddialı ve malzemeler daha pahalı oluyordu. Bu arada sürekli repertuvarda olacak yemekler kararlaştırılmış gibiydi, ama Fabio bir sonraki ay için günlük değişik yemek menüleri hazırlamak istiyordu. Bunları günlerdir ve zaman zaman da yeni mutfak elemanları ile birlikte pişiriyorlardı

Harry genzini temizleyip sonuna kadar açık pencerelerden birini işaret etti. "Asil bir misafir geliyor sararım."

Fabio, Harry'nin uzattığı kolunu gözleriyle takip etti ve sonra gördüğüne inanmadığından, gözlerini kırıp ikinci bir defa daha baktı.

Ancak gördüğü gerçekti: Daphne. Kızıl saçlı kız arkadaş. Ya da daha doğrusu, Isabel'in arkadaşı olduğunu zannettiği kadın. 160

Birkaç hafta önce geldikleri aynı gösterişli arabadan inmekteydi. Pahalı ve parlak kumaştan, şişe camı yeşili renkli tayyörüy- le, park yerinden giriş kapısına doğru sekmeye başladı. Yalnızdı, şu sanşın herif, Erik, ortalıkta görünmüyordu.

Fabio kalbinin kısa aralıklı bir ritimle kaburgalarına vurduğunu hissetti. Dıştaki tüm olaylar önemsiz kenar süslerine dönüştü. Elindeki bıçakla bir heykel gibi duran ve aptalca dışarıya bakan Harry... Yan taraftan gelen müzik sesi... Nataşa ile Isabel'in hafif sesleri...

Isabel...

"Buraya kadarmış demek..." dedi Harry.

Fabio, Harry'nin sesinde bir üzüntü duyar gibiydi, ancak mutlaka yaralıyordu. İçlerinden en çok Harry Isabel'in gerçeği öğrenmesini istemekteydi. Tekrar geçmişini bulmasını, kim olduğunu ve nereden geldiğini öğrenmesini. Yani Fabio şu ana kadar bunun böyle olduğunu zannetmişti.

"Ah, bir bu eksikti!" dedi Harry.

Park yerine bir araba daha geldi. Giulio'nun Jaguar'ı. Daphne'nin hemen yanında sert bir fren yaptı ve Raphaela indi, aynı bir önceki biraz önce gelen istenmeyen ziyaretçinin haşmetiyle.

"Şimdi her şey saçma sapan bir film gibi oldu." dedi Harry. "Sadece aptal bir senarist böyle sahneler düşünebilir. Gerçek hayatta böyle şeyler nasıl olabilir?"

Fabio onu dinlemiyordu. Raphaela'nın bumu havada dönüp girişe doğru yollanmadan önce diğer kadını kısaca ve belli etmeden incelediğini gördü.

"Babalık, şimdi burada her şey karmakarışık olacak derim. Ya da bir şeyler yaparsın."

Sanki adrenalini seviyesi tavana vurmamış gibi, tam aynı anda da yan bölümün kapısı açıldı ve Isabel görüldü.

"Ütüyü bitirdim ve pesto⁸ yapayım mı diye sormak istedim. Harry, sen bana pestonun başlı başına bir bilim olduğunu söylemiştin ve bence bunu öğrenmemim zamanı geldi..." Sustu ve pencereden dışarıya baktı. O anda gördüğü Raphaela, hemen görüş sahasından çıkmıştı. Kapının yanında durup dış duvarları inceleyen Daphne'den daha çabuk giriş holüne vardı.

"Burada ne arıyor?" diye sordu Isabel. Sesi sakın çıkıyordu, ama Fabio ufak bir titreşim hissetti.

"Kim?" diye sordu nefesini tutarak.

"Eski sevgilin." Sesi bu sefer artık sakın değil, belirgin bir biçimde sinirliydi.

"Ben... Bilmiyorum." dedi, sebebin ne olacağını birazdan daha fazla tahmin etmesine rağmen.

"Diğeri de kim?" diye sordu İsaabel. Gözlerini kısmış, hâlâ girişin önünde duran Daphne'yi inceliyordu.

"Bir müşteri..." dedi Fabio, sessizce.

İsaabel onu tanımamıştı! Hızla kapıya doğru giderken, sırtında Harry'nin suçlayan bakışlarını hissediyordu. "Onunla gerekenleri konuşmak için dışarıya gidiyorum."

"Raphaela ile de konuşacak mısın?"

"Şey... Belki daha sonra."

Hızla dışarıya, misafir ve idare bölümlerinden geçip giriş holüne ulaşan koridora çıktı.

Yan yoldayken, topuklularının üzerinde seken Raphaela ile karşılaştı. Kız onu gördüğüne sevinmişti. "Burada olman çok iyi!"

"Vaktim yok, özür dilerim."

8 Sarımsaklı fesleğenli makarna sosu (Ç.N.).

Hızla kızın yanından geçip o anda giriş bölümüne ulaşan ve etrafına bir şey ararcasına bakan kızıl saçlı, kedi gözlü korkunç hayalete doğru gitti.

İsaabel gözlerini yavaşça kapanan mutfak kapısına dikmişti. Ellerini öylesine sıkı yumruk yapmıştı ki tırnakları derisine gömülmüş, acı veriyordu.

"Lütfen bana bir bıçak ver." dedi Harry'ye.

"Bu doğru çözüm müdür, bitmiyorum."

"Pesionun otlarım başka neyle kesebilirim ki?"

"Şey... Yani onun için mi?" Harry ona keskin bir bıçak uzattı ve taze koparılmış fesleğenlerin üzerinde durduğu tahtayı Önüne itti. "İstersen senin yerine ben doğrayayım. Şey, dur, doğramaya gerek yok ki otlar miksera koyulur, yani biz öyle yapıyorduk. Zaten içine zeytinyağı da konulacak ve başka malzemeler de."

İsaabel onu dinlemiyor ve otları öyle kesiyordu ki sanki onları hayatı pahasına doğraması gerekiyordu.

İçten içe kaynıyordu. Görünüşe göre adamın etrafında sürekli karıların olması gerekiyordu ki pervane gibi onların çevresinde dolaşabilsin! Sadece salak bir kadın müşteri ortaya çıktığında hemen koşması değil! Hayır, bir de yine Raphaela'nın gelmesi gerekliydi sanki! Bu aptal cadı sürekli buraya neden geliyordu ki? Bu hafta buraya ikinci geliyordu ve bunu sadece burnunu her şeye sokmak ve sonra da burnu havada, poposunu kıvırtarak her yeri gezmek için yapıyordu! En büyük terbiyesizliğiyse, bunu sadece eski arkadaşlık hatırına geçerken uğramış gibi yapmasını- daydı! İsaabel onun boğazını sıkmayı çok isterdi. Bu arada İsaabel şu tuhaf Camorra kuzen ile kızın düğün tarihlerini tespit ettiklerini biliyordu, ancak Raphaela'nın buralarda dolaşma şekinden ve tavrından, eski sevgilisiyle yeni Kara Koyun'a neredeyse gözleriyle yiyip bitirecekmiş gibi bakmasından, İsaabel'in içinde Raphaela'nın bahsedilen bu tarihe uyacağı konusunda şüpheler oluşmaktaydı.

"Parmaklarına dikkat etmelisin." dedi Harry endişeyle.

"Neden ki? Bir-iki yara bandı daha fazla olmasının bir önemi yok!"

"Parmaklarında yara bantlarıyla iyi piyano çalamazsın"

Şimdilik oyalanmış oldu ve bıçağı indirdi. "Gösterime yinegelecek misin?"

"Tabii, yüzde yüz!" Kıza gülümserken sarı, kısa kirpi saçlarıyla ve zayıf yüzüyle yeni yetişen bir çocuk gibiydi ve Isabel kendi kendine böyle birinin nasıl olup da gastronomini üst çevrelerinde birinci sınıf bir *sommelier* olabileceğini sormaktaydı. Ancak iyi şarap gençliğinden beri onun için önemli bir konuydu. Babası şarap fıçısı imalatçısı olarak meşhur bir şarap imalatçısında çalışmış ve Harry daha çocukken deyim yerindeyse fıçıdan emmişti. Ayrıca iyi bir aşçıydı ve sufle çeşitleri konusunda da özel bir yeteneği vardı.

Bunları Nataşa anlatmıştı, aynen bu evde olup biten her şey gibi. Akrabalık bağlarıyla değil de sadece meslektaşlık ve arkadaşlıkla kaynaşmış bu garip ailenin son yıllarda yaşadıklarını da.

Harry iki seneden beri ekipteydi, Nataşa'nın tabiriyle; kendisi de bunun iki katı. Raphaella ise buraya, Fabio ile saç saça baş başa girmeden, bayraklarını açıp Giulio'ya koşmadan önce tam tamına dört ay dayanabilmişti.

"Sence neden buraya gelmiştir?" sordu Isabel önemsemez bir tavırla.

Birkaç soluk renkli kanat parçasıyla uğraşan Harry -kendisi bu tür çiğ et parçalarına bakmaya hiç alışamayacaktı; hele uçmaya, yürümeye veya yüzmeye kullanıldığı fark edilenlere- yerinden sıçradı. "Kimi kastediyorsun?" Başını kaldırdı, ama ona değil arkasındaki bir noktaya bakmaktaydı.

"Raphaella tabii." dedi Isabel sabırsızca. "Fabio'dan bir şey istiyor. Ona sürekli nasıl baktığını görüyorum!"

İN a taşa mutfığa girdi. "Korkarım, bunda gerçek payı var." dedi.

İsabet bıçağı bırakıp ona döndü. "Bunu sen de fark ettin mi?"

"Farkedilemeyecek gibi değil kî."

"Yani, ondan ne istiyor?"

"Sen ondan ne istiyorsan aynı şeyi, tatlım."

İsabet kızardığını hissetti. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"O zaman sana yardımcı olabilirim." dedi Raphaella bilindik buğulu sesiyle. Mutfığın açık kapısının önünde durmaktaydı.

İsabel gözlerini ona dikti. Raphaella'nın sırtında kırmızı, daracık bir elbise vardı, aynı dudaklarındaki rujun renginde. Saçları parlak bir perde gibi yüzünün yarısını örtüyordu, ancak gözlerindeki pırıltı çok belirgindi.

"Belki de onunla kavga etmiş olmaktan pişmanırndır." dedi. "Belki de onunla tekrar barışmak istiyordumdur."

"Selam!" dedi Fabio. Daphne'nin önünde durduğunda, sanki birkaç yüz metre yarış koşmuş gibi nefes nefeseydi ve nabzını kulaklarında bir bölük basınçlı delme makinesinin çalışması şeklinde duymaktaydı. "İyi günler..."

"İyi günler." Etrafa bakınmaktaydı. "Burası harika olmuş! Oldukça asil!"

"Teşekkürler." dedi Fabio kibarca ve Ísabel mutfaktan geliponu görmeden -ve belki de tanımadan- önce saçlarından tutup evden uzaklara sürüklemek isteğini bastırarak. "Sizi buraya getiren nedir?" "Beni hatırlamıyor musunuz?"

Fabio düşünüyormuş gibi yaptı. "Şey... Evet. Siz daha önce bir düğün için gelmiştiniz, değil mi? Sonra biraz düşüneneğinizi ve belki de Kara Koyunu kiralayacağınızı söylemiştiniz. Şimdi karar verdiniz mi?" Son cümle ağzından kaçmıştı. Kendi kendine acaba sesindeki alaycı ton anlaşıldı mı diye sordu.

Daphne yarıya inmiş kirpiklerinin altından onu incelemekteydi. "Hayır, şu anda öyle görünmüyor."

"Bunu bana söylemek için mi buraya geldiniz?"

Başını salladı. "Pek değil. Birkaç yerden Ísabel'in hâlâ burada şehirde olduğunu duydum."

"Kim?"

"Arkadaşım." dedi sabırsızca. "Ísabel van Helsing, hatırlıyor musunuz?"

"Evet, ne olmuş?" dedi özellikle umursamaz bir tavırla.

"Böyle yapmayın." Sesi sertleşmişti. "Onun burada olduğunu biliyorum! Bu sadece bir söylenti değil, gerçek! Buradaki her şey onun el yazısı gibi! Aynı *stuckoiustroân* benim banyoma da yapmıştı!"

Fabio midesine yumruk yemiş gibi oldu. Omuzlarının öne doğru düştüğünü fark etti. "Haklısın." dedi yorgun bir sesle. Döndü, "Onu çağırayım, biraz bekleyin."

"Bir saniye."

Fabio durdu ve tekrar ona döndü. Kızın gözleri tayyörünün yeşili ile aynı yeşildendi. "Duyduklarım doğru mu? Hafızasını kaybetmiş olması?"

Fabio tereddütle başını sallayarak onayladı.

Kız kısa bir gülüşle inanmaz gibi başını salladı. "Şaka yaptılar zannetmiştim! Bu... Bu... Acayip bir şey!" Burun kanatları şişi- yordu ve gözlerinden, aldığı zevki belli oluyordu. "Nasıl oldu bu?" "Merdivenlerden düştü."

Yavaşça başını salladı. "Evet, bunu da söylemişti."

"Kim?"

"Ah, bunun önemi yok, uzaktan tanıdık biri. Zavallı Ísabel!"

Üzüntüsü saç rengi kadar suni geliyordu Fabio'nun kulağına. Sesi kızgınlığından titremekteydi. "Muhtemelen sizin ve şu Erik'in nasıl... Eee, yani sizi duyduktan sonra yuvarlanmış. Aslında artık bunları hatırlamadığı için sevinmelisiniz!"

"Bir saniye, lütfen konudan ayrılmayalım. Yani artık geçmişten hiçbir şey hatırlamadığını mı söylüyorsunuz? Hiçbir şey mi? Kendisinin kim olduğunu bile bilmiyor mu?"

"Söyledim ya. Şimdi gidip getireyim."

"Hayır!" diye bağırdı Daphne sertçe. Gülümsedi ve sanki buduygu taşkınlığını silecekmiş gibi gösterişli bir tavırla alnından bir tutam saçı çekti. "Bu acele neden? Önce biraz... Konuşabiliriz."

Kıza donuk bakışlarla baktı. "Ne hakkında?"

"Yani onun burada olduğunu söyleyen tanıdığım bana inanılması güç bir hikâye anlattı. Buna göre siz onunla... Birlikteymiş- siniz. Doğru mu bu?"

"Öyle olsa bile... Ne olur?"

"Bu... Harika olur!" Daphne gülümsedi, önce çekinerek sonra kusursuz yan dişleri ortaya çıkana kadar.

"Bu da ne demek oluyor şimdi?" diye sordu Fabio sinirle. "Başka bir şey mi düşünüyorsunuz? Erik'i kendinize mi istiyorsunuz?"

"Ah, Erik'i kim ister ki?" dedi aşağılırcasına. Gözlerinin tam içine bakıyordu. "Benim için önemli olan İsaabel. Onun mutlu olmasını istiyorum. Çok uzun süredir korkunç derecede mutsuzdu."

"Bu da ne demek?"

"Yaşamından mutsuzdu. Bana sık sık tamamen başka bir şey yapmak istediğini anlatırdı ve bazen başka bir kişi olmak istediğini de söylemişti."

Fabio onun yüzünde yalan söylediğine dair belirtiler aradı, ancak bulamayınca da şaşırıldı.

"Lütfen bunu biraz daha ayrıntılı anlatın!"

"Ah, çok basit, hayatını beğenmiyordu. Tam olarak nefret ediyordu ve korkunç derecede monoton buluyordu, bunları bana kendisi söylemişti."

"Tam olarak neleri?"

"Yani her şeyi. Sürekli birbirine benzer yerler, aynı iş çevreleri. Sürekli bir yerlere takılmayı, zaten ihtiyacı olmayan ve çok fazla sahip olduğu parayı anlamsız şeylere harcamayı." Daphne belirsiz el hareketleri yapmaktaydı. "Ayrıca erkeklerle de sürekli şanssızlıklar yaşıyordu. Durmadan garip tiplere çatıyordu."

Erik ile ilgili bu ifade çok doğru diye düşündü Fabio kızgınlıkla. Asıl kendisi ile ilgili olarak daha da fazlaydı. Garip tipler sıralamasında gerçekten öne çıkan bir hayal kırıklığı varsa, o da hiç şüphesiz kendisiydi.

"Bakın, eğer sizinle mutluysa, ihtiyacı olan ve hep istediği şeye sahip demektir!" Daphne geri geri giriş kapısına doğru hareket etmeye başladı. "Neden işe yaramayan, bezgin, monoton hayatına geri dönsün? Özellikle de o konuda artık hiçbir şey bilmiyorsa? Neden basit bir biçimde onu seven adamın yanında kalmasın?"

Hava basınçlı çekiç yeniden kulaklarının içinde çalışmaya başladı ve sessizce durup kızın gitmesini hiçbir şey yapmadan seyrederken sürekli olarak son kelimeleri duymaktaydı. "Onu seven... " "Onu seven... "

Ancak kız dışarıya çıktığında silkinip onun arkasından gidebildi. Ama o çoktan arabasına binmiş, motoru çalıştırmıştı. Yanından geçip giderken gülümseyerek neşeyle el salladı.

Kızın arkasından bakarken kendi kendine, herhangi biri ona korkunç bir tekme atana kadar daha ne beyinsizlikler yapması gerektiğini sormaktaydı.

Bu düşünceye yeni ulaşmıştı ki girişe bir araba daha⁵ geldi. Bu araba Giulio'nunkilerden biriydi, ancak kuzeni değil, sağ kolu Nero kullanmaktaydı. Giulio yoktu görünürde.

Fabio onun yalnız gelmiş olmasına sevinmeli mi diye düşünürken, Nero aracı misafir park yerlerini gösteren işaretin yanına itinalı bir biçimde park etti. Patronu gibi o da önemli görüşmelere kesinlikle silahsız gitmez, ancak yanlış yere park etmek de kesinlikle aklına gelmezdi.

Arabadan indi ve ciddi bir ifadeyle Fabio'ya doğru geldi. "Seni öldürmek zorunda olmadığımı söyleme bana."

"Beni öldürmek zorunda değilsin." dedi Fabio.

"Ama yapacağım."

"Öyleyse hemen yap ve yanlış yere nişan alma." Fabio kendisini içi boşalmış gibi hissediyordu. Daphne ile karşılaşması önceki haftalarda İsabel'in yanındaki gerilimli anlardan sonra arta kalan tüm gücünü de yok etmişti.

Nero diliyle sivri dişlerini yaladı ve zayıf, kısa bedenini doğrulttu. Eve doğru döndü ve mutfağın açık penceresinden içeriye görmeye çalıştı. "Hâlâ onunla buluşuyor olman çok büyük hata."

Fabio ona bakakaldı. Herif bunu ciddi olarak söylüyor olamazdı! Ama galiba böyle yapmaktaydı.

"Ben onunla buluşmuyorum."

"Ama o burada."

"Onu ben davet etmedim."

"Üstelik bu ilk değil." diye devam etti Nero, Fabio'nun itirazına aldırmadan. "Seninle buluşmanın dışında hangi sebeple buraya gelsin ki?" "Tanrı'm, bunu yapmaması için neler verirdim!"

"Sana inanmıyorum. Giulio da sana inanmıyor."

Fabio onu oracıkta bırakıp geriye eve gitti. Nero onu bir gelincik gibi hızla takip ederken bir eli de koltuğunun altındaydı. Kafaya nişan almaya pek hevesli görünüyordu. Muhtemelen Giulio ona bu konuda açık çek vermişti ve o da bunu tanıksız yapabilmek için fırsat kolluyordu. Ya da Fabio'nun fazladan kaba bir cevap vermesini. Bu konuda bugün şansı oldukça yüksekti.

"Nerede o?" diye sordu Nero. Etrafa bakınırken kafası bir o yana, bir bu yana dönüyordu.

"Nero, bak şimdi! Benim onunla hiçbir işim yok! Şu anda sanki bizi birlikte yatakta yakalamışsın gibi yapıyorsun, ama bu sadece bir hayal!"

"Nerede o?"

Mutfak bölümünden gelen yüksek sesler sayesinde daha fazla soruya gerek kalmamıştı.

166

"Bu da ne olacak?" Raphaela sivri parmaklarıyla İsabel'in önündeki tahtanın üzerinde ezilmiş otları işaret etmekteydi.

İsabel bir bıçağa, bir Raphaela'ya baktı. "*Pesto*."

Raphaela başını geriye atıp güldü. "Ciddi olamazsın! *Pesto* yapmak istiyor ve bunun için otları bıçakla doğruyorsun!"

İsabet, Harry'ye şaşkın bir bakış fırlattı. O da bezgin bir tavırla omuzlarını kaldırdı.

Nataşa elinde yeni ütülenmiş çamaşırlarla dolu bir sepetle yan odadan geldi ve Raphaela'ya aşağılayarak baktı. "Sen burada ne arıyorsun?"

"Hepinize bir merhaba demek bir de burada yaptığınız gelişmeleri görmek istedim." Etrafa bakındı ve otların kokusuyla dolu havayı içine çekti. "Bütün bunların eksikliğini tahminimden daha fazla hissediyorum!" Neredeyse yalvarı gibi Harry ve Nataşa'ya baktı. "Birlikte güzel zaman geçirmiştik, değil mi?"

İsabel hareketsiz durmaktaydı; birdenbire üşüdüğü için kollarıyla kendisini sarmalamıştı. Bıçağı kenara bırakmıştı. Beceriksiz bir mutfak elemanı neden *pesto* yapsın ki? Muhtemelen şimdiye kadar yemek pişirirken imal ettiği ıvır zıvır gibi bunu da yine kibarlıklarından yiyeceklerdi. Raphaela nasıl olsa bu sanata daha fazla hâkimdi ve her şey onun istediği gibi gelişirse, birkaç hafta içinde yine buraya yerleşir ve esasını eskisi gibi sallayabilirdi. Giuliohun yanında kalması için mantıklı hangi sebebi olabilirdi ki? Gösterişli arabalar, pahalı mücevherler ve alışveriş için bir platin kredi kartı olamazdı. Fabio gibi bir erkeğe sahip olmak varken, hangi kadın bunlarla ilgilenirdi?

Üstelik Fabio'nun birlikte yalnız kalmamaları için sürekli onun yolundan kaçmasının başka hangi sebebi olabilirdi?

"Hey!" dedi Raphaela. Çamaşır yığınınından bir önlük yakalayıp yukarıya doğru kaldırdı. "Bu da ne? Buruşuktuk yeni moda mı? Bunu kim ütüledi? Aman Tanrı'm, Fabio açılış akşamında bununla dolaşamaz!"

"Nataşa artık pek iyi göremiyor." dedi Harry. "Onun yaşında ütü yapmak gittikçe zorlaşıyor."

Nataşa sanki bir limon ısırması gibi bakmaktaydı, ama tek kelime etmedi ve Raphaela'nın elinden önlüğü çekti, tekrar sepetin üzerine koydu ve tüm çamaşır yığınınını bitişikteki depolardan birine götürdü.

O tam gitmişti ki kapı sertçe açıldı ve bir adam içeriye daldı. Zayıf ve sağlıksız soluk bir renkteydi ve iyi niyetle gelmediği her hâlimden belliydi. Etrafa bakındı ve Raphaela'yı gördüğünde aynı anda hem kızgın hem de aşağılar görünebilmeyi becerdi.

"Bu berbat herifi ziyaret etmemelisin!"

"Nerede yazıyor bu?" diye çıkıştı ona Raphaela.

Fabio, bu soluk ufaklığın peşinden mutfığa gelmişti. Elleri, püsküllenmiş kotunun ceplerinde, kapıda durdu. "Zaten tam gitmek istiyordu."

"Ben mi bunu istiyordum?" sordu Raphaela gülerek. "Sana 'berbat herif' diyen, seni benim kadar tanımıyor demektir."

"Bununla ne demek istiyorsun?" diye sordu soluk, kuş suşaT¹ herif.

"Ah, Nero. Böyle aptalca şeyler sorma."

Raphaela'nın Fabio'yu nasıl sahiplenircesine incelediğini görünce Isabel'in midesi bulanır gibi oldu. Sanki iyi parçaların hepsinin yerinde olduğundan emin olmak ister gibiydi.

"Alışverişe gideceğini söylemiştin." dedi Nero sesinde biraz panik havasıyla.

"Alışverişe gittim." Raphaela ispat etmek istercesine sağ ayağını kaldırdı. "İşte, yepyeni ayakkabılarım. CİÇ çift. Diğerleri arabada. Ama bütün gün alışveriş yapmak zamanla sıkıcı oluyor. Ara sıra eski dostlarla buluşmaya hakkım yok mu? Eski, iyi dostlarla?" Son sözleri söylerken Raphaela anlamlı bir şekilde sesini alçalttı ve Fabio'ya baktı. Neredeyse bir temas gibiydi bu bakış.

Isabel'in bakışları yeni ayakkabılara kilitlenmişti. On santim topukların üzerinde ince şeritlerden oluşan yeni bir modeldi. Bu kesinlikle H&K'dan değildi, -Isabel daha dikkatlice baktı- evet, Ungaro'ydu. Raphaela'nın omzuna asılı ve sandaletler gibi yeni olan çanta da aynı markanıdı.

Aklından belli belirsiz bir soru geçti. Bayan ayakkabıları ve çantaları, mobilya ve dekorasyon aranjmanları ile ilgili tüm ayrıntıları en iyi biçimde hatırlarken, *peslo* yapımı gibi basit şeylerle, kısmen bile olsa neden baş edemiyordu.

Yüksek sesle bağırmayı çok istiyordu. Ya da bıçağı yere veya duvara fırlatmayı. Özellikle de Raphaela'nın tarafındaki duvara.

"Bunlar ne demek oluyor?" diyen kendi sesini şaşkınla duydu. "Onun sürekli buraya gelmesinin bana uyup uymadığını soran kimse olmayacak mı?"

Başını yukarı kaldırdı ve Fabio'nun yanına gitti. "O sonuçta benim hayat arkadaşım, değil mi? Bu durumda eski sevgilisinin sürekli buraya ziyarete damlaması, hem ondan hem de benden fazla şey beklemek değil de ne? Ayrıca açılışa kadar her şeyi bitirebilmek için yeterince işimiz var. İstenmeyen misafirlerle işten alıkonulmayı da hiç istemiyoruz."

Onay istercesine başını Fabio'ya döndürdü, ancak onun yüzünde garip bir kayıtsızlık vardı. Çok gergindi, Isabel bunu hissediyordu, ancak hiç kıpırdamıyordu ve elleri hâlâ ceplerinde duvara dayanmış duruyordu. Harry üzerinde otların durduğu kesme tahtasını kapmış, *pesto* için gerekli diğer malzemelerle birlikte mikserle yerleştirmekteydi. Nataşa, yandaki bölmede bir yerleri karıştırıyordu.

Bu ikisinin çıkardığı sesler dışında mutfak sessizdi.

Nero ağırlaşan sessizliği bozdu. "Bence tamamen haklı!" Bir eli ceketinin önünde, bir ayağının üzerinden diğerine sallanıyordu. "Raphaela, en iyisi şimdi benimle gelmen. Biliyorsun, düşün için yapılacak çok iş var. Hem Giulio..."

"Başlarım düşüne!" Raphaela ateş püskürüyordu. "Kaybol, cüce! Yoksa benim fark etmediğimi zannettiğin zamanlarda hep popoma baktığını söylerim ona!"

Nero sıçradı. "Bu doğru değil!"

"Yalan söyleme!"

"Eğer baktıysam da kasıtlı olmamıştır!" diye ikna etmeye çalıştı.

"Sürekli etrafında berbat topuklu ayakkabılar giyen bir kuklanın dans ettiği biriyle evlenmek istiyor muyum, bilemiyorum zaten!" **168**

"Doğruya doğru!" diye lafa karıştı Nataşa. Mutfığa geri gelmişti, "Bu ayakkabılar berbat. Topuklu giyeri erkekler ya eş cinseldir ya da akılsız."

Nero birdenbire heykel kesildi. "Zannedersem şimdi tamam."

"Şimdi tamam olan ne?"

"Onu öldüreceğim." dedi Nero, Fabio'ya. "Sana söylemiştim."

"Cesaretin varsa bunu direkt bana söyle." diye kibarca tavsiyede bulundu Nataşa.

"Ayakkabıların berbat." diye açıkladı Raphaela. "Takımın zaten yeterince kötü, ama ayakkabılar en kötüsü. Giulio'ya kesinlikle düşünümüze davet edilmeyeceğini söyleyeceğim. Eğer düşün olacak olursa."

Nero gözlerinden kıvılcımlar saçarak etrafındakilere baktı. "İkimiz şimdi gidelim derim güzel bayan! Çok büyük bir kavga çıkmadan ve sonradan pişman olacağın sözler söylemeden."

Raphaela onu dikkate almadı. Fabio ile İsabel'e dönerek "Sizin burada yaptığınız şovu da bastonlu bir kör bile fark eder. Hayat arkadaşımı, ha ha! Bunların hepsini Giulio'yu kandırmak için yapıyorsunuz. Beni kandırmak için..." diye de soğuk bir tavrı ekledi.

"Bunu burada tartışsak?" diye seslendi Nero.

"Tamam, tamam." dedi sabırsızca. "Geliyorum işte." Parlak, kahverengi yelesini savurdu ve yüksek topuklarının üzerinde kapıya doğru seğirtti.

"Siz... Kandırmak derken ne kastediyordunuz?" diye sordu İsabel tutuk bir sesle. Hâlâ üşüyordu. Sanki ağustos ayında değil de kışın ortasındalarmış gibi hissediyordu.

Raphaela yanından geçerken parfüm kokusunu fark etti. Valentino'nun "Vendetta"sı. Bunun bir çay kaşığı kadarı kendisinin H&K mağazasında bir bütün gün harcadığı paraya eşitti.

İsabel içgüdüsel olarak, mutfağın bir ucundan diğer ucuna fırlatabileceği bir şey arandı. Mümkün olduğunca sert ve sivri kenarlı bir şey.

Ancak daha bir şey bulamadan Fabio harekete geçti.

Fabio onu ansızın kucaklayıp kollarıyla sarmaladığında İsabel ciyaklar gibi bir ses çıkardı. Adamın dudakları ağzına yapıştı ve araladı; dili içine doğru uzandı. Öpücük kaba ve ihtiraslı ve harikaydı, ancak çok kısa sürdü.

"Bu kandırma konusuna!" dedi sertçe.

"İyi numara!" cevapladı Raphaela. "Ama yeterince iyi değil. Zira senden daha fazla şey biliyorum." Sırıttı. "İyi günler, güzel şeyler..." Dudaklarını büzdü ve Fabio'ya havadan bir öpücük gönderdi. "Yakında görüşmek üzere, sevgilim!"

İsabel oraya buraya yalpalamaktaydı, öpücüğün ve Fabio'nun eüerinin bedeni üzerinde uyandırdığı duygularla sarhoş gibiydi. Maalesef Raphaela ile refakatçisi -İsabel onun koruma gibi bir şey ya da Camorra Biriiği'nin bir maşası olduğunu tahmin etmekteydi- mutfaktan çıkar çıkmaz Fabio onu salıvermişti. Bu yüzden fark ettirmeden duvara dayanmak zorundaydı, yoksa dengesini tamamen yitirebilirdi. Dizleri sanki az önce Eyfel Kuleş6ne tırmanmış gibi titriyordu ve hızla atan nabızı da buna uyuyordu.

Fabio kısık bir sesle kendi kendine küfretmekteydi. *"Porca miseria! Makdetta!"*³

Nataşa erzak odasının kapısında durmakta ve çamaşır sepetini bir kalkan gibi göğsüne tutmaktaydı. Fabio'ya anlaşılmaz bir ifadeyle bakarak: "Gerçekleri rahatlıkla söyleyebilirsiniz."

9 Zavaflı domuz, lanet olsun!

Öpücük sadece dizlerini titretmekle kalmamıştı, yemekten önce bilinmez bir nedenle yanm saat kadar giysi dolabıyla ayna arasında mekik dokumasına ve en azından on defa kıyafet değiştirmesine de sebep olmuştu. Hastaneden çıktığından bu yana toplamda üç öğleden sonrasını alışverişte geçirmişti. Hâlâ düzgün bir gardıroba sahip olduğunu söyleyememekle birlikte, giysi miktar "Ne giyebilirim?" diye düşünecek kadar çoğalmıştı. Eski kıyafetini saymazsa, iki pantolonu, iki eteği, dört değişik blüzü, üç çift ayakkabısı olmuştu. Alışveriş sırasında her parçanın renk ve biçim olarak diğerlerine uymasına dikkat ettiği için, değişik kombinasyonlar oluşturabiliyordu. Her şey tipine en çok yakışan pastel tonlardaydı.

Kapısı vurulduğunda, üzerinde, kenarları su taşlı pembe dantel etek ile yakası fırfırlı eflatun bir bluz vardı.

İsabel, iki eliyle saçlarını düzeltmeye çalıştı ve içeri girenin Nataşa olduğunu görünce rahatladı.

"Hemen hazırlanıyorum." dedi. "Nasıl görünüyorum?"

"Saçını kastediyorsan, Frankeştayn'ın nişanlısı gibi."

"Hayır, daha saçımı taramadım, giyinirken kabardı saçım. Bunları diyorum." Eteğini ve üstünü işaret ediyordu. "Bunlar böyle tamam mı?"

"Güzel." dedi Nataşa. "Sen benimkine ne diyorsun?"

Dapdaracık bir etek ve fazlasıyla sahip olduklarını saklamayan parlak bir bluz giymişti.

"Ateşli!" dedi İsaabel. "Bu akşam kim geliyor?"

"Olaf. Şimdiye kadar en iyi iş yapan o."

"Senin için kötü bir şey değil mi bu?"

"Ne demek istiyorsun?"

170

"Yani, tüm bu ustalar..."

"Ustalar erkeklerin en iyisidir." dedi Nataşa inandırıcı bir sesle. Alnını kırıştırdı. "Dur bakalım, sen ne düşünüyorsun?.. Bunu sadece yeni tuvaletlerin hatırına yaptığımı mı sanıyorsun? Yani binanın yenilenmesi için kendimi kurban ettiğimi mi?"

"En baştan beri çok sadık bir eleman olduğumu düşünüyorum." dedi İsaabel, kibarca.

Nataşa başını arkaya doğru attı ve güldü. Paslı ve sert gibi çıkan sesi aynı zamanda biraz da erotikti. Göğsü de öyle bir titredi ki bunu gören her usta, o anda elindeki çekici düşürürdü. İsaabel'in, Nataşa'nın erkekler üzerinde nasıl bir etki bıraktığını düşünmesi ilk defa değildi. Doksan kilo civarında ve ideal ölçülerden oldukça uzaktaydı, ancak hâlâ yirmi sene önceki genç kızlık kıyafetlerini giyiyor ve bunlar da ölçülerinin son yıllarda biraz değiştiğini gösteriyordu.

"Sen bilmiyorsun, ama ben hissedarım. Ayrıca Harry de. Bu yüzden böyle bağlıyız. Yakında maaş olarak hiçbir zaman alamayacağımız miktarları kazanmayı umuyoruz. Nereden alabilirdik ki zaten? Zavallı çocuk tamamen yanmıştı."

İsaabel tarakla saçlarını düzeltti ve dikkatle sonucu inceledi. Hâlâ biraz, sarışın bir meleği andırıyordu, ancak bunu değiştiremezdi. Kıvrık saçının her teli doğaldı (Hafıza kaybından sonra bunu da kendiliğinden öğrenmişti.) doğruluğunu denemesine gerek olmamıştı.

"Gerçekten çok tatlı görünüyorsun." dedi Nataşa. "Ne düşünüyorum biliyor musun? Onun başını bayağı döndürdün." Sevinmişten ziyade endişelenmiş gibiydi.

"Kimin?" diye sordu. "Fabio'nun mu?"

"Başka kimin olabilir? Ah, sahi bir de Harry var. Bir de şu tip, senin yeni ajansın. Adı neydi?"

"Hubertus Frost."

"Eğer Olaf büyük göğüs sevmeseydi, belki o da senin hayranlarının sırasına girerdi. Çatı tamircisi de geçenlerde senin bekâr olup olmadığını sordu."

"Sen de ona benim Fabio ile nişanlı olduğumu söyledin, değil mi?"

"Öyle misin?" diye sordu Nataşa. İç çekti. "Ah, pislik. Her şey benim önceleri düşündüğümünden çok farklı geliyor."

"Önceleri ne düşünmüştün?" İsaabel kendi kendine üzerine çöken ve pek de iyi olmayan bu duygunun nereden çıktığını sormaktaydı.

"Yeterince uzağı göremedim. Sadece, Açılış kusursuz olursa her şey yoluna girer." diye düşündüm." Nataşa aynanın önündeki İsaabel'in yarana gidip tarağı onun elinden aldı ve kendi saçını taramaya başladı. Başka şeyler düşünerek

aynadaki yüzünü inceledi ve boştaki elinin işaret parmağıyla rujunu düzeltmek için dudakannın kenarlarına değdi.

"Şimdi de bu aptal kaz, sürekli buralarda dolaşiyor ve bir sonraki felaket yolda görünüyor."

"Felaket derken neyi kastediyorsun?" diye sordu Ísabel dikkatlice.

Nataşa tarağı aynalı tuvalet masasının üzerine bıraktı ve eteğini düzeltti. "Tabii yine onu istiyor, bu konuda hemfikiriz değil mi?"

"Öyle miyiz?" Ísabel'in ağzından kelimeler zorla çıkıyordu. Aynı anda da "Nasıl kıskandığım çok belli oluyor!" diye düşündü.

Bir adım kenara gitti, sanki kendini aynada görmezse, yüzündeki ifade de yok olacaktı.

Nataşa bakışlarıyla onu takip etti ve iç geçirdi. "Merak etme, Fabio onu artık maşayla bile tutmaz."

"Kuzeninden korktuğu için mi?"

Nataşa kendini pencerenin önünde duran iki koltuktan birine attı. "Biraz normal olan herkes ondan korkar."

"O bu kadar güçtü mü?" Ísabel yutkundu. "Yani, o büyük bir..." Doğru kelimeyi aramaktaydı. "Patron mu?"

"Benim teorime göre kendisi Napoli'de görevli palyaço, bu yüzden Almanya'ya gelmiş. Buradaki pizzacıları sindirmek İçin değil, burada birlikte çalışabileceği birçok Rus olduğundan."

"O... Uyuşturucu ticareti mi yapıyor?" diye sordu Ísabel, Fabio'nun aile çevresindeki felaketleri hem etkili hem de itici bularak.

"Hayır, eski arabalarla."

Ísabel titredi. Kararlı bir biçimde tekrar aynanın önüne geçti. Yüzünde hâlâ bir ifade varsa, bu kesinlikle kıskançlık değildi. Olsa olsa biraz sansasyon isteği ile birleşen hafif bir korku. Para kazanmanın bu türlerini duyduğunda hep aklına, kendisinin eski hayatında nasıl geçindiği sorusu geliyordu. Belki de her şeyi unuttuğu için sevinmeliydi! Eski hayatında Giulio kadar kötü olmadığını nereden biliyordu?!

Önünde bir yığın lüks arabalardan çalınmış kaporta görüyordu. Bunlar bu İtalyan mafyasının bir işaretiyle doğuya doğru kayboluyor, karşılığında bu haydudun kendi arabasını finanse ettiği para geliyordu. "Sorun onun mesleki olarak ne yaptığına değil." açıklamasını yaptı Nataşa, sanki Ísabel'in düşüncelerini okuyor gibi. "Sorun Fabio'ya olan kızgınlığı."

"Büyükannelelerinin mirası yüzünden?"

"Bilmiyorum. Fabio ona bu güya borcu ödeyecek olsa bile, bence pek bir işe yaramayacaktır."

"Aman Tanrı'm, neden?" diye sordu şaşkınla Ísabel.

"O zaman Giulio'nun baskı yapacak bir şeyi kalmazdı."

"Konu Raphaela, değil mi? Giulio'nun nefretinin esas sebebi o!"

Nataşa kafasını salladı. "Tüm bunların sebebi geçmişte. Gençken de birbirlerinden hoşlanmazlardı. Fabio daha güzel bir anneye ve daha güzel bir

bisiklete sahipti. Fabio'nun bir dağ bisikleti vardı, Giulionunki sıradandı. Hem de bir kız bisikleti." diye ekledi Nataşa anlamlı anlamlı, "üstelik vitessiz!"
İsabel hayretle kaşlarını kaldırdı. "Bu inanılmaz!"

"Sen de anladın."

"Belli ki söz konusu olan büyük bir kıskançlık." dedi düşünceli bir tavırla İsabel.
"Özellikle de şu Raphaela olayı. Yalnız onun bu adama gitmiş olmasını anlayamıyorum. Fabio gibi bir adamdan sonra!"

"Yani onun gibi bir kadının kremalı bir pasta alabilecekken, neden böyle iğrenç bir kıvrıntı aldığını mı kastediyorsun?"

Fabio'ya kremalı pasta demek İsabel'in aklına gelecek bir şey değildi, ancak karşılaştırmanın güzel uyduğunu kabul etti. "Paranın gücünün bu kadar çok olduğunu hiç düşünemezdim."

"Soru bu işte."

"Hangi soru?"

"Gerçekten sadece paranın gücü mü olduğu."

"Giulio'da başka ne olabilir ki? Keyifli mizacı mı yoksa? Yakışıklılığı mı? Dengeli tarzı mı?"

"Bazı erkekler tüm değerlerin altında görünür ve bir tahtaları da eksiktir." diye felsefe yaptı Nataşa. "Ama yine de... Bir şeyleri vardır."

"Bu sağlıklı değil." diye protesto etti İsabel.

"Doğru. Bunu beğenen kadınlar var. Vegas'ta birini tanımıştım. Seks esnasında erkeğin saçını çekmesini istiyordu. Biz diğer kızlar, sonunda birinin onunla evlenmesine çok sevinmiştik."

"Neden, evlenince eski alışkanlıklarından vaz mı geçti?"

"Hayır balayındayken kel kaldı ve ondan sonra ancak perukla sahneye çıkabildi." Nataşa İsabel'e sorgularcasına baktı. "Ona çok âşıkısın, değil mi?"

İsabel derin bir nefes aldı. "Bunu da nereden çıkardın?"

"Hiç öylesine." Nataşa ayağa kalktı. "Yemeğe gidelim. Ben acıktım."

Yemekler mükemmel olmasına rağmen ortam biraz gergindi.

Tarifi on yedinci yüzyıldan olan bir tavuk salatası vardı. Bu salatanın içinde yeşillikler, kuru üzüm, limon tuzu ve taze pişirilmiş tavuk göğsü başka malzemelerle marine edilerek dekoratif bir biçimde salata yapraklarının üzerine yerleştirilmişti. Ana yemek olarak zeytin, mango ve küp küp kesilmiş domateslerle yapılmış turna balığı vardı. Yemek pişerken Nataşa bunun bir *lombardiya* tarifi olduğunu söylemişti, İsabel bunu daha önce birlikte yapmışlar mıydı diye sorduğunda, Nataşa hatırlamadığını söylemişti.

Birlikte yemek yiyen iki servis elemanı ile aşçı yardımcılarının biri, ertesi sabah erken kalkacakları için tatlı servisinden önce vedalaştılar. Bu işin yanı sıra

bir de yemek dağıtım şirketinde çalışıyorlardı ve bir düğün töreninde görevli olacaklardı. Genç kadınlardan biri, şimdiden hazırlanmış düğün çadırının dekorasyonun ne kadar güzel olduğunu ballandıra ballandıra anlatmaya başlayınca, İsaibel ne zaman bir düğün lafı edilse olduğu gibi yine derin düşüncelere daldı.

Fabio neredeyse devamlı, suskun bir şekilde tabağına bakıyor ve Harry'nin yeni koleksiyonundan getirdiği Chianti'den bolca içiyordu. Aslında herkese bundan denemesi için ufak bir bardak verilecekti, ancak bu niyet üçüncü veya en geç dördüncü şişeden sonra unutuldu. Harry yeniden sipariş verebileceğini söyledi, zaten sevkiyatçı bundan sonraki siparişlerde indirim yapacağını söylemişti ve bundan yararlanmamak da aptallık olurdu.

Tatlı zamanı geldiğinde İsaibel, doldurulmuş ve kızartılmış şeftalileri fırından çıkartmak üzere mutfaka gitti. Kendi elleriyle şeftalilerin üzerine sıcak su döktükten sonra soymuş, beze-rorn karışımı ile doldurmuş, Nataşa'nın tarif ettiği gibi *amaretto* ile ıslatmış ve balık yemeğinin boş tabakamı masadan kaldırdıktan sonra, kızarmaları için ızgaraya sürmüştü.

Henüz buharı çıkan kâselerden birini dikkatlice Fabio'nun önüne koydu. "Buyurun. Afiyet olsun. *Buon appeuto*."

"Teşekkür ederim." dedi ona doğru bakarken. "*Mitte grazie*."

Şarap içtiği zaman daha fazla İtalyanca konuşuyordu galiba. İsaibel, onun İtalyanca konuşurkenki ses tonunu çok beğeniyordu. Hatta bugün mutfakta ettiği küfürler bile kulağına çok heyecan verici gelmişti, özellikle de ondan önceki ateşli öpücüklerle birlikte.

Ahenkli bir biçimde tatlılarını kaşıklıyorlardı.

"Bunun adı neydi sahi?" diye sordu İsaibel. Aslında biliyordu, ama Fabio'nun söylemesini istiyordu. Erkeğin aklında yeniden öpüşmek olmasa bile, hiç olmazsa birkaç kelime İtalyanca duymak istiyordu.

"*Pesce agli amaretti*." (Badem galetalı balık) dedi hafif kısık sesiyle.

"Peki bu?" diye nefesini tutarak sordu.

"*Luccio aile oliue e biete con dadolata di pomodori*." (Küp doğranmış taze domatesli, zeytinli ve semizotu turna balığı)

İsaibel'in kaşığı tatlı kâsesine doğru giderken yarı yolda kalakaldı. Fabio artık tabağına değil, onun yüzüne bakmaktaydı. Birdenbire sanki ikisi odada yalnız gibiydiler. İsaibel'in başı zonku- yor ve vızıldıyordu. Nataşa haklı diye şimşek gibi çaktı. Tanrı'm nasıl da âşığım ona! Onunla yatağa girmeyi öyle çok istiyorum ki neredeyse bağıracam!

"Olaf, gel yukarıya, benim odama gidelim ve maç izleyelim." dedi Nataşa.

"Ah!" dedi Olaf ilgiyle. "Bugün maç var mı?"

"Bilmiyorum. Televizyonu açıp bakabiliriz." "Başka espresso yok mu?"

"Hepsi bitti." dedi Harry aceleyle. "Yarın yenisini alacağım." Ayağa kalktı ve gerindi. "Ben çabucak toplanım ve sonra da çekip... Arp çalmaya gideceğim."

İsabel üstünkörü Harry'nin neden arp çalmaya gideceğini düşündü, arp zaten karşı köşede durmaktaydı. Ancak bu konu birdenbire tüm önemini kaybetti. Önemli olan Harry'nin ortadan kaybolmasıydı.

Fabio'nun bakışına karşılık vermekteydi. İkisinin arasındaki hava birdenbire ağırlaşmıştı, sanki yabancı, adını bilmediği bir enerjiyle dolmuştu.

174

Sonra gerçekten yalnızdılar. Diğerleri gitmişti, sanki yanlann- da geçici olarak hareket eden gölgeler gibi kaybolmuşlardı. Masanın üzerinden iki şamdan dışında her şey toplanmıştı ve oda sessizdi.

"Bana bunlardan daha çok söyler misin?"

Fabio gözlerini ayırmadan, "Ne demek istiyorsun?" diye mırıldandı.

"Kelimeler. İtalyanca. Yemek tarifleri."

"Neden?"

"Ben... Şey, mutfak yardımcısıyım ya." Sesi tiz çıkmıştı ve aynı zamanda da nefessiz gibi, garip bir kanşım. "Nasıl olduğunu unutmuşum. Ama bunu değiştirebiliriz. Hem de bir İtalyan restoranında çalıştığıma göre, menüde yazan yemeklerin isimlerinin nasıl söylendiğini bilmem gerekir."

"Tamam öyleyse." dedi Fabio usulca. Boğazını temizledi. "*Faraona alla moda di Apiro con uerdurefritte, pomodoro e cipolla aU'agrao.*" (Soğanlı, domatesli ve sebze soteli afrika tavuğu)

İsabel inleme isteğini bastırdı.

Fabio ayağa kalktı. Mumların titreyen ışığında yüzünde dünyevi olmayan bir ifade vardı; biraz bir melek, biraz biraz şeytan gibi.

"*Aiborelte in concia alla Brieese.*" (Brienze usulü sazan balığı).

"*Costolette di agnello scottadito.*" (Scottadito usulü kuzu pirzola).

Masanın etrafını dolanarak yavaşça ona doğru geldi.

"*Sono pazzo per te. Voglio fare Vamore con te.*" (Senin için deli oluyorum. Seninle sevişmek istiyorum.)

"Bu çok... Lezzetli bir şeye benziyor. Bu ne demek? Bir aperi- tif mi yoksa tatlı mı?"

"*Stai zlto, Piccina. Perçuesto Dio mipunira.*" (Ufaklık çeneni kapat. Bunun için Tanrı beni cezalandıracak.)

İsabel derin bir nefes aldı, ya da daha doğrusu: Nefes alabilmeyi denedi. Garip bir biçimde nefes alma yeteneğini kaybetmiş gibiydi. Artık sadece onun sesinin eriyip giden tonunu dinlemek istiyordu. Onun yemek hakkındaki konuşmasını duymak, onun salatasının içindeki tavuk göğsü olma isteği uyandırıyordu. Veya en azından şeftalisinin üzerindeki beze.

Fabio elini uzattı ve İsabel'in yanağına koydu. Parmakları cildinin üzerinde sıcak ve biraz şiş gibiydi. İsabel kendi elini kaldı- np onun elinin üzerine koymak ve böylece onun elinin olduğu yerde kalmasını sağlamak isterdi. Onun tarafından okşanmak çok güzel bir duyguuydu. Ama hareket edemiyordu. Sadece nefes alıp vermeye devam edebiliyordu ve bu basit hareket bile, başlı başına zor gelmekteydi.

"İsabel." Onun tam önündeydi ve aşağıya, ona doğru bakmaktaydı. "Daha fazla söyleyeyim mi? İtalyanca olarak?"

"Şey... Beni bir daha öpmeni istesem, çok mu ayıp olur?"

Fabio yine yasak bölgeye girdiğinin farkında, ancak tamamen güçsüz durumdaydı. Oraya giden rayları kendisinin döşediğini biliyordu. Daphne'yi geri göndermeyebilirdi. Ama yapmıştı. Muhtemelen, tam del bunu istediği için.

İsabel'i Öpmek zorundaydı ve bu hayatında yapabileceği son şey olsa bile yapacaktı. Galiba ne kadar yanlış bir şey yaptığını anlayana kadar, bu hatayı birkaç kere daha yapmak zorundaydı.

Öğleden sonra mutfakta olanları herkesin iyiliği için yaptığını iddia edebilirdi. Raphaella'ya yanıldığını göstermek için ve Giulio'nun yine çileden çıkmasını önlemek için.

Ancak şu anda burada herhangi bir şey ispatlaması gereken hiç kimse yoktu. Sadece kendisi ve Isabel. Isabel... Gerçekten onun soğuk bir cadı olduğunu mu düşünmüştü bir zamanlar? Kalpsiz ve ruhsuz kendini beğenmiş biri? Nasıl bir aptal olmalıydı!?

Bu, şu anda da aptallık etmediği anlamını taşımıyordu. Aslında çok daha kötüsüydü. Aptalın bir üstü buysa, evet, geri zekâlydı. O kadar sersem di ki daha fazlasına erişilemezdi!

Tek tesellisi, şu anda onu öpmez ve ona dokunmazsa, esas o zaman delirebilecek olmasıydı.

"İsabel..." diye fısıldadı. Sesi kendi kulaklarına paslanmış rende sesi gibi geldi, ancak Isabel gözlerini kapatıp bir çiçeğin güneşe dönmesi gibi onun okşayışlarına bıraktı kendini.

Kızın üzerine eğildi ve onu öptü. Öyle bir açıklıkla karşılaştı ki kendi tutma isteğinin son kırıntıları da tatlının üzerinde yakılınca yok olan rom gibi anında kayboldu: Bir alev çakmasıyla buharlaştı, bir daha görülmemek üzere kayboldu ve arkasından fokur- dayan kızgın bir istek bıraktı.

Hemen oracıkta yemek masasının üzerinde sevişmeye başladılar, sonra mutfakta devam ettiler. Fabio Isabel'i, Isabel de şamdanı taşıdı.

"Burası rahatsız değil mi?" diye sordu kızı mutfak tezgâhının üzerine bırakırken.

"Hayır, bence çok erotik." Isabel şamdanı yanına bıraktı.

"Doyumsuz olabilir misin?" Aslında kendisinin doyumsuz olduğunu söylemek istiyordu, ancak ne zaman onunla seks yapsa, içinde bir şeytan uyanıyor ve kızı şakalar yaparak onun gülüşünü ve kıkırdamasını duymak istiyordu. Ve Isabel de aynı şeyleri hissediyor gibiydi, zira bir an erkeği okşayıp bedenini sanki saygı duyarcasına seyrederken -kızın bakışlarını çok seviyordu, kendini neredeyse bir ilah gibi hissediyordu!- hemen sonra hafifçe onu çimdikleyip gözlerinde cesaret verici kıvılcımlarla, bunların hepsinin kendisine mi ait olduğunu sorabiliyordu.

İkisinin arasındaki ihtiras, kapağı her an havaya fırlayabilecek bir buharlı tencere gibiydi, ancak gülüşmeleri ve sevinçleri de yanlanıyordu.

İsabel önünde, tezgâhın üzerinde otururken, onu seyretmek için durdu bir an. Darmadağın bir cin gibi kendisine bakmaktaydı, dağınık saçları parlak bir hale gibi başının çevresine yayılmış, gözleri mum ışığında dipsiz gölcükler gibi parlıyordu. İsabet ona gülümsedi, çok tatlı, biraz tereddütlü ve aynı kendisi gibi heyecanlı.

Fabio her şeyi aynı anda yapmak istiyordu. Küfretmek, mâ bırakmak ve ona gerçeği söylemek. Her şeyi tekrar hatırlayana ve kendisini cehenneme yollayana kadar sarsmak; her şeyi boş verene, her ne idiyse geçmişini çöpe atana kadar sarsmak; onu öpmek ve ona sarılmak; onu sevmek. Evet, her şeyden çok onu sevmek istiyordu.

Kendisi bir kaçıkı. Deli, beyni sulanmış bir kaçık, üstelik âşıktı, hayatında daha önce hiç olmadığı kadar.

"Ne düşünüyorsun?" diye fısıldadı İsabel, Fabio'nun göğsünü okşarken

"Hiçbir şey..." diye karşılık verdi titreyen sesiyle. "Hiçbir şey. Sadece bunu."

Kızı kollarının arasına aldı ve öptü. O da bu öpücüğü, gecenin kalanında diğer her şeyi tamamen unutmak için başlama işareti olarak kabul etti.

İsabel başhekimin çevresindeki grup ile birlikte hızla kendisine doğru geldiğini görünce durdu. Parmaklarından birini sağ kulağına sokmuş şiddetle sallarken, kaşları seğiriyor ve İsabel'in tek kelimesini bile anlamadığı p^htti açıklamalarda bulunuyordu. Arkasından gelen Doktor Mozart, İsabel'i fark edip gülümsedi.

"İsabel! Sizi görmek ne güzel! Bana mı geldiniz?"

İsabel başını salladı. Nörolog, şefinin yanındaki hemşirelerle ve asistan doktorlarla yola devam etmelerini bekledi ve sonra Doktor Mozart'ın selamlaşmak için uzattığı eli tuttu. Doktorun gülümsemesine karşılık verdi. "Ben de sevindim. Nasılsınız?"

"Bunu benim size sormam gerekir!" Kızı inceledi. "Harika görünüyorsunuz!"

"Teşekkür ederim. Elbiseden olmalı. Hem yeni, hem de bedenime göre. Yani hastane geceliklerine göre çok daha gösterişli."

"Yeni elbiseniz olmasa da iyi görünürdünüz!"

İsabel kıkırdayınca ne söylediğini fark edip kıpkırmızı oldu.

"Bir kahve içelim mi?" diye sordu.

"Eğer sizi işinizden alıkoymuyorsam. Bekleyebilirim de..."

"Hayır, zaten şu anda boştayım, vizit bitti. Hadi gelin."

Kızın koluna girdi ve birlikte kafeteryaya gittiler. Kapuçino alıp cam kenarında bir masaya oturdular.

"Anlatın bakalım."

İsabel fincanındaki süt köpüğünü karıştırmaktaydı. "Her şey yolunda gibi."

"Hatıralar geri geldi mi?"

Başını salladı. "Hayır, hiçbir şey yok." Düşünceli bir tavırla yüzüne baktı.

"Sadece bir kere... Garip bir duyguya kapıldım. Sanki bir biçimde içimde bir şey gurulduyor gibi oldu." "Ne zaman oldu bu?"

"Dün. Bir kadın gördüm. Kara Koyun'un bir müşterisi."

"Kara Koyun?"

"Fabio'nun restoranı." Soran bakışlarını fark etti ve ekledi: "Nişanlımın."

"Ah, eski çiftlik evi olan yeni Asil-İtalyan. Sizin nişanlınız mı?"

"Evet." dedi ve gurur duyduğu ve son geceden sonra duygu- lanyla ne yapacağını bilemediği için kalbinin daha hızlı çarptığını fark etti.

"Yarınki açılış için hiç boş yer kalmadığından söz ediliyordu." dedi Doktor Mozart.

"Sizin için yer bulurum!"

"Ben yer ayırttım zaten." dedi gülümseyerek. "Birkaç meslektaş birlikte gideceğiz."

"Harika!" Önce sevindi, sonra yine ciddileşti. "Size bir şey sormak zorundayım."

"Sorun tabii. D n gördüğünüz bu kadınla mı ilgili?"

"O da var. Ben... Şey..." Lafı geveleyip duruyor, uygun bir biçim arıyordu. Onunla bu konuyu görüşme absürt geliyordu, ama onunlaTkonuşmayacaksa, kiminle konuşacaktı ki?

"Fabio'ya o kadının kim olduğunu sormalıydım." dedi. "Hiç sorun olmazdı. Ama ben... Yapmadım."

"Neden sormadınız?"

"Yani, bir taraftan çok kızmıştım."

"Kadına mı, nişanlınıza mı?"

"Başka bir kadına." dedi istemeye istemeye. "Eski sevgilisine. Tam sinir bozucu bir tip ve haftada en az iki kere hepimizin canını sıkmak için uğruyor." "Orada ne arıyor?"

"Fabio'yu." dedi basitçe.

"Oh!"

"Oh, ya! İşte bu."

"Peki o? Fabio onu hâlâ istiyor mu?"

 sabel kanının yanaklarına çıktığını hissetti. Gözlerini eğdi ve başını salladı. "Hayır, artık onu istemiyor."

"Kesinlikle hayır!" diye içinden ekledi. O geceden sonra hayır. Hiçbir zaman!

"Diğ r taraftan ne vardı?"

Şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Biraz önce, 'bir taraftan' dediniz. Yani diğ r taraftan olan şey eksik kaldı."

"Ah  yle, evet. Yani, d n o kadını gördüğümde bir taraftan ş  tuhaf duyguyu hissettim: Sanki onu tanıyor gibiydim. Onda... Tanıdık bir şey vardı." Fincanını kaldırıp bir yudum içti, o anda elinin titrediğini fark etti ve fincan tıngırdayarak masanın üzerine indi.

"Ona sadece ismini sormam gerekirdi." diye fısıldadı.

"Ama yapmadınız."

"Hayır. Siz söyleyin, neden?"

Doktor  sabel'e baktı: "Siz bana söyleyin."

"Ben..." Söylemek istiyordu ama  ıkartamadı. Kapu inodan bir yudum daha aldı, ancak acıydı ve tadı sanki makinede saatlerce durmuş gibiydi. Kara Koyundaki harika kremamsı kahveyle hiç mukayese edilemezdi.

"Neden korkuyorsunuz,  sabel?" "Belki hatırlamaktan."

"Neden böyle düşünüyorsunuz?"

Zoraki güldü. "Bunu sormak zorundasınız, değil mi?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Hep bu tipik terapist sorularını soruyorsunuz. Bunu neden söylüyorsunuz? Neden böyle düşünüyorsunuz? Ne hissediyorsunuz?"

"Ne hissediyorsunuz, Isabel?"

179

Gülüşü dondu. "Bilmiyorum." Durakladı. "Biliyorum aslında. Ya da şöyle diyelim, bir şeyi biliyorum."

Sustu ve dalgın dalgın fincanını karıştırdı. "Onu seviyorum." diye devam etti. "Ben ona... Ona deli oluyorum. Bu daha önce hiç başıma gelmemişti." Tekrar güldü, bu defa isterik tiz bir tonda. "Ben kaçığım, değil mi? Tamamen kafadan çatlak! Bunun daha önce hiç başıma gelmediğini söylüyorum, ama geçmiş hakkında hiçbir şey bilmiyorum! Hafızamı kaybetmeden önce her şey olmuş olabilir!"

"Ama artık bilmek istemiyorsunuz..." dedi yumuşak bir sesle. "Bundan korktuğunuz için."

Yalanlamak istercesine başını salladı ama sonra kızgınlıkla kaşığı fincanın tabağına attı. "Hay aksi şeytan! Evet! Bundan korkuyorum! Beni... Ondan uzaklaştırabilecek şeyleri hatırlamaktan korkuyorum!" Endişeyle doktora baktı. "Bu yüzden mi hatırlayamıyorum? Aslında istemediğim için mi?"

"Evet, bu olabilir. Ağır bir kafa beyin travması sonucunda amnezi yaşadınız ve çoğu vakalarda hatıralar kısa zamanda geri gelir. Ancak teşhis psikojen nedenlerle güç kazanabilir."

"Peki buna karşı ne yapılabilir?"

"Önce kendinize, 'Buna karşı bir şey yapmak istiyor muyum?' diye sormanız gerekir."

"Bilmiyorum." dedi dürüstçe. "Gerçekten bilmiyorum."

Doktor Isabel'in fincanını işaret etti. "Kapučinonuz da söğüdü. Size yenisini getireyim mi?"

"Hayır, artık gideyim."

"Sizin için herhangi bir şey yapabilirsem..."

"Oh, evet yapabilirsiniz." Gülümsüyordu, üzgün ve biraz da kaybolmuş gibi. "Bu akşam Yeşil Meleke gelin."

"Orada ne var?"

"Sizinle, belki de piyano çalabiliyor olmamdan konuşmuştuk, hatırlıyor musunuz? Bu akşam bunun doğru olup olmadığını anlayabilirsiniz."

Fabio evin önünde durmuş gördüklerini hazmetmeye çalışıyordu. Tabii şimdiye kadar birçok villa görmüş ve birçok görkemli binaya da girmişti. Kara Koyun olarak hazırladığı eski bina da son haftalarda görülmeye değer bir atraksiyona dönüşmüş, mimarların ve iç mimarların bahse değer buldukları objelerden olmuştu. Birkaç gün önce şu parlak kâğıtlı dergilerden birinin editörü telefon edip "Geç Barok ile Biedermaier Devri Arasından İnciler"

konusunda hazırladıkları yazı dizisi için binanın hikâyesini yazabilir mi diye sormuştu.

Ancak buradakiyle mukayese edildiğinde bu bir hiçti. Bunun . sebebi evin bu pahalı çevredeki villalardan çok daha gösterişli olmasından değildi. Tamamen Isabel'in evi olduğu için böyleydi. Ev, sanatsal Japon tarzında hazırlanmış, içinde bir süs havuzu ve . bahçıvanının usta bir eli olduğunu gösteren park benzeri bitkilerin olduğu bir arazinin üzerine yapılmıştı. İtinayla tıraşlanmış fundalık çitlerin ve doğal taşlardan yapılmış duvann arasından görünen kemerli pencereler ve cumbalar hatın sayılır bir servetin göstergesi gibiydi. Bunun için girişte duran yüksek motorlu Daim-ler'e bile gerek yoktu.

Arabayı gördüğünde Fabionun alını kırıştı. Daphne dün Kara Koyuna bu araba ile gelmişti.

Bir adım geriye gitti ve eve baktı, hiçbir şey kıpırdamıyordu. Hiçbir yerde bir hareket yoktu, ancak evde birinin olduğundan emindi. Zili çalabilirdi ama yapmadı. Tabii eve de gidebilirdi, ama bunu da yapmak istemedi.

Anahtar cebinde, yanıyor gibiydi. Belki de onun isminin simgesi olarak anahtarın ucuna takılı gümüş "İ" idi yanan.

Onun yaşamış olduğu ev burasıydı Gerçekten ona uyup uymadığını söyleyemezdi; zira buna karar verebilmesi için eve girmesi gerekirdi. Ancak bununla her şeyi daha berbat bir duruma getirirdi. İçerisinin nasıl görüldüğünü kim söyleyebilirdi ki! Belki de hayal ettiğinden çok başka türlüydü. Belki Isabel alışık olduğu çevreye döndüğünde başka türlü olabilirdi. Her şeyi hatırlayacaktı ve aralarında geçen her şey, sonradan bakıldığında, bir hikâyeden başka bir şey olmayacaktı, hem de hile, sömürü ve suistimal dolu bir hikâye.

Tırnakları elinin derisini kesene kadar yumruklarını sıktı, ancak acısı gerçeği düşünmekten vazgeçmesini sağlayamadı.

İsabel aranarak etrafına bakındı. Sk defa Fabio'nun odasındaydı, ya da en azından daha önce buraya gelip gelmediğini hatırlamıyordu. Onunla birlikte geçirdiği iki geceyi kendi odasında geçirmişlerdi; Fabio orasının daha rahat ve düzenli olduğunu söylemişti. Bunda tamamen haklıydı da. Onun yatak odası, birkaç gün önce bir kucak ütülenmiş çamaşır götürdüğü ve nasıl olduğunu gördüğü Harry'nin odasından bile daha küçüktü. Nataşa'nın dört duvarı da Hany'ninkinden biraz daha büyüktü ve her iki odanın da birer duşu vardı. Balayı dairesini kullanan kendisi, galiba en iyi durumdaydı, sadece yerin neredeyse Nataşa ile Harry'nin odalarının toplamı büyüklüğünde olması değildi konu, banyosu da geniş ve içinde, iyi bir otelin birinci sınıf çift kişilik bir odasından beklenildiği şekilde duş, küvet, klozet ve diğer ıvır zıvırla krallara layıktı.

Fabio'nun odası, buna karşılık kendi banyosu kadar bile değil, gülünç derecede ufaktı ve minnacık ıslanma hücresi de bunu değiştirmiyordu. Bu da onun neden aşağıdaki odada bilgisayar ve kitap rafı ile bir çalışma köşesi yaptığını ve hatta halter çalışma yatağının bile neden aşağıda olduğunu açıklıyordu. Yatak odasında ancak bir yatak, bir komodin ve bir dolap ile üzeri kâğıt parçalan ve diğer yazı malzemesi ile dopdolu dar bir duvar rafı vardı.

İsabel çekinerek dolabı açtı ve içinde sıra dışı bir şey bulamadı; sadece ayakkabılar ve giysilerle birkaç saklama kutusu barındıran dolap, çok düzenli olmasa da çok karmaşık da değildi. Hayatında çok itinalı yerleştirilmiş bir gardıroptan daha önemli öncelikleri olan bekâr bir adamın iş görecektü düzeniydi bu.

Elbise askılanm biraz ayırdı, bir smokin ile iki iyi takım bulunca da şaşırmadı "Acaba bunları giydiğinde nasıl görünüyordur?" diye geçti aklından Muhtemelen kotun ve kirli tişörtün içinde nasıl görünüyorsa öyleydi: Baş döndürücü! Ama kesinlikle Olimpos Dağları'ndan inen bir ilah gibi tabiatın ona verdiği kıyafetle, yani çıplak cildiyle olduğu kadar değil.

Bunu düşündüğünde sıcak bastı. Dün akşam oturma odasında ve mutfakta önce giysilerini bedenlerinden yırtar gibi çıkarmışlar, daha sonra yukarıdaki odasında karşılıklı ve keyifle tekrar soyarak üzere yeniden giyinmişlerdi.

Dolabı kapattı ve raftaki kâğıtlara bakmaya başladı. Özel postalar vardı, yabancı kişilerin İtalyanca olduğu için okuyamadığı mektuplar. Ayrıca içinde fotoğrafların olduğu bir kâğıt torba vardı ve bunlara hayranlıkla baktı. Fazla eski olamazlardı, zira bazısında Fabio aynen onu tanıdığı gibiydi. Hatta iki veya üç resimde gündüzleri hep giydiği kesilmiş kot vardı. Resimlerin çoğunda ellili yaşlarda, ona çok benzediği için annesi olabilecek bir kadınla birlikteydi. Yan yana bir yelkenlinin güvertesinde oturmuş, kameraya gülümsüyorlardı. Fotoğraflardan birinde arka planda mavi deniz ve yükselen kayalıklarla selvi ağaçlarının olduğu bir kumsal görünmekteydi. Belli ki her neresiyse, orada annesi ile birlikte tatil yapmıştı.

Fabio hakkında ne kadar az şey bildiğini düşününce yavaş yavaş ince bir sızının şakaklarına doğru çıktığını fark etti. Kendi hayatı boştu, kendi yaşındaki insanların dönüp bakabildikleri hiçbir tecrübe onda yoktu ve tek bildiği gerçek olan Fa b i oya ait oluşu hayatındaki tek bilgi, tek çapa gibiydi. Ancak bu bilgi zannettiği şey de gerçek hayatta üzerinde rüzgârın estiği bir ot parçası gibiydi. Aslında onunla ilgili şeyler kendisi ile olanlar gibiydi: Kim olduğunu bilmiyordu. Onun hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyordu; bugün sevdiği adam olana kadar nasıl geliştiğini bilmiyordu.

Sadece bir şey biliyordu: Onu seviyordu.

"Hiç olmazsa..." dedi yavaşça.

"Hiç olmazsa ne?" diye bir ses geldi kapıdan.

Korkarak geriye döndü ve bu dikkatsiz hareketiyle rafın yansını yere indirdi. Bir sürü kâğıt yere uçtu ve İsabel hiç tereddütsüz bunları toplamak için eğildi. Kızaran yanaklarıyla ifadesiz bir yüzle kapıda duran ve onu inceleyen Fabio'ya baktı.

"Hiç... Hiç olmazsa senin burayı biraz toplamaya değer!" dedi yarım ağızla. Tek eliyle yerdeki kâğıtları toplarken, diğeriyle bilgece bir öngörüyle kapının yarana bıraktığı paspası gösteriyordu. Sadece aptallar, bir şeyler karıştırırken inanılır bahaneler hazırlamadıklarından yakalanırlardı. Kendisinin de bir aptal olduğunu bir topar kâğıdı kaldırırken fark etti; oda halı kaplıydı. Doğruluk- ken, "Harika!" diye düşündü alayla.

Gözü elindeki tomarın en üstündeki sayfaya takıldı. Başhekimin nörolojik tedavi için hazırladığı hastane faturasıydı. Toplam tutarı gördüğünde yutkunmak zorunda kaldı.

1 g 2

"Bu... Ne bu?" diye sordu mahcup bir tavırla.

Fabio faturayı elinden aldı ve katladı. "Ben hallederim."
"Şey... Ben sigortalı değil miyim?" diye sordu sıkılarak.

"Muhtemelen öylesindir, ama nerede sigortalı olduğun hakkında hiçbir fikrim yok."

Bakışlarını onunkilerden kaçırdı ve tekrar içinden yükselen kapkaranlık çaresizliğe karşı ne yapabileceğini düşündü. "Birbirimiz hakkında pek bir şey bilmiyoruz, değil mi?"

Kâğıt tomarını elinden aldı ve rafa koydu. "Sigortanın nerede olduğunu buluruz, sonra da faturaları onlara veririz. Hiç sorun değil."

"Faturalar?" Şaşkın bir hâlde derin bir nefes aldı. "Sen diyorsun ki... Yani birden fazla mı?"

Ellerini kızın omuzlarına koydu ve bakışlarını aradı. "Şimdi bunu düşünme, tamam mı?"

Fabio'nun ona her dokunduğunda hissettiği güçsüzlüğü hissetti. Tereddütle elini kaldırdı ve onun göğsüne koydu, kalp atışını hissedebileceği yere. Başını kaldırıp yüzüne baktı ve yüzünde tam olarak ne aradığını bilmeden bir hareket veya bir ifade arandı.

"Fabio..." dedi çaresizce.

Erkeğin bakışları karardı. İstek ve arzu onda daha önce de gördüğü duygulardı; ancak sonra daha başka bir şey daha buldu. Daha derin, daha yumuşak; haftalardır onları birbirlerine çeken ihtirastan daha sıcak ve daha umut verici bir duygu.

Fabio onu kendisine bastırdı ve elini başının arkasına götürüp yüzünü göğsüne çekti. Burnunu köprücük kemiğinin ortasındaki çukura gömdü, erkeğin kokusunu alırken, alnı boynunun düzgün sıcak cildini hissediyor ve çenesi üst kaburgalarına değiyor- du. Kollarını ona yakın olmak için erkeğe doladı, öylesine yakın ki diğer her şeyi unutabilecek kadar. Aralarında hiçbir zaman başka bir şey olmadığını varsaymak istiyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Fabio hafifçe. "Bana bir şey daha sormak istiyordun, değil mi?"

Evet, bunu istiyordu. Dün öğleden sonra gelen kadını sormak istiyordu, ama yapamadı.

"Fotoğraflar..." dedi yavaşça. "Onlara birlikte bakalım mı? Sen de bana biraz kendinden bahsedersin?"

Erkeğin hafifçe iç geçirdiğini duyar gibiydi, ama yanılıyor da olabilirdi. Çünkü birkaç nefesten sonra onu hafifçe kendinden uzaklaştırdı ve gülümsedi. "Tabii ki. Eskilerden başka fotoğraflar da var. Birlikte bakabiliriz ve sen de bilmek istediğin her şeyi sorarsın."

Yan yana yatağın üzerine oturdular ve fotoğraflara baktılar. Gerçekten annesiydi gördüğü kadın. Klasik ve basit bir ismi vardı: Maria. Elli üç yaşındaydı. Birkaç fotoğrafta kocası da vardı, yani Fabio'nun üv^y babası olan ve onun restoranlarında yemek pişirmeyi öğrendiği adam. Fabio komodinden başka fotoğraflar da getirdi. Bunlarda daha gençti ve bir kısmında mutfak kıyafetli meslektaşları ile birlikte gülen, gurme mutfağının umut dolu genç bir sanatkârı olarak görünmekteydi.

İsabel kariyeri hakkında sorular sorarken, fazla özel konulardan kaçındı.

"Aman fazla derine girme..." diye düşündü, yoksa nelerin ortaya çıkabileceğini kim bilebilirdi ki!

Bugün Doktor Mozart ile konuştuklarını düşündü. Evet, yalan- layamazdı. Korkuyordu ve aynı anda bu korkunun sebepsiz olmadığını da biliyordu. Çok derinlerde yakında önemli değişikliklerin olacağını hissediyordu.

Fabio dolabın içlerinden başka fotoğraflar çıkardı, çocukluk fotoğraflarının olduğu eski bir albüm.

Ona ustusu dizilmiş çocuklardan oluşan bir grup fotoğrafı gösterdi.

"Okula başladığım zamandı."

İsabel fotoğrafı inceledi. Melankolik ruh hâli anında yok oldu ve yerini içten bir heyecana bıraktı. Yüzünde kocaman gülümseme ile saçları darmadağın ikinci sırada duran bir oğlanı gösterdi. "Çok şirin! Bu sen misin?"

"Tabii, belli olmuyor mu?"

"Hımm, gözler ve kulaklar... Evet, oluyor." Kıkırdadı. "Ama böyle tamamen dişsiz..."

Fabio güldü. "Evet, bu şanssızlıktı. Hepsi birden birkaç hafta içinde düşmüştü ve yenilerin çıkması da çok uzun sürmüştü. Birinci sınıfta herkes bana "Dişsiz Fabio" diyordu. Fotoğrafçı bizi çekerken böyle gülümsediğim için yıllarca pişman olmuştum."

"Diğer çocuklar da gülümsüyor."

"Evet, ama dişleri eksik olan bazıları daha akıllıydı ve ağızlarını tam açmamışlardı."

Albümü karıştırdı ve başka bir fotoğrafı inceledi. "Hey, bu çok sportmen görünüyor! Harika bir bisikletin varmış! Gerçek bir dağ bisikleti, değil mi?"

"Şey... Evet."

"Şu yanındaki küçük şişko... Pek mutsuz görünüyor. Ne olmuştu ki? Belki de bisiklet yüzündendir, öyle mi? Bir kız bisikletine benziyor." İsabel gözlerini kıstı. "Sanki tanıdık gibi geliyor... Hayır, olamaz, olabilir mi? Yoksa bu tuhaf kuzenin Giulio mu?"

"Evet, o." dedi Fabio.

"Ve hâlâ seni kısıyor. Senin daha güzel bir bisikletin vardı, büyükannenizin mirası ve Raphaella. Bunu çekemiyordu ve hâlâ çekemiyor. Çocukluğundaki travmayı hâlâ taşıyor."

"Geniş düşünüldüğünde bu doğru." dedi Fabio.

"Sence hangisine daha çok kızılıyordu? Bisiklete mi Raphae-la'ya mı?

"Söylemesi zor. Zannedersem şu anda mesleki açıdan kötü bir dönem geçiriyor ve bu yüzden oldukça keyifsiz. Muhtemelen birini öldürmeyi istiyor, o zaman kendisini daha iyi hissedecektir."

"Onu hapsedemezler mi?"

"Birini öldürürse tabii, mutlaka."

İsabel, Giuio hakkında konuşmak istemiyordu, zira onurvüzelerinden konunun Raphaela'ya gelmesi kaçınılmazdı ve İsabel'e kalsa o kadın hemen ve her zaman için Napoli'ye gidebilirdi. En iyisi de kısa yoldan direkt Vezüv Yanardağı'nın içine!

İsabel albümü karıştırmaya devam etti ve Fabio'yu haylaz bir oğlanken gösteren başka fotoğraflar da buldu. Tüm fotoğraflarda gülüyordu, şirin ve hep mutlu bir bacasız.

Albümü kapattı ve iç geçirdi. "Ah, benim de böyle tatlı resimlerim olsun isterdim!"

"Mutlaka vardır."

"Ama sen de onları görmemiştin, değil mi?"

Fabio'nun yüzü donuklaştı ve diğer fotoğraflarla birlikte tekrar dolaba koymak üzere elindeki albümü aldı. "Hayır, maalesef görmedim." Dolabın kapağını kapatıp ona döndü. Bakışları garip bir biçimde keskindi ve İsabel onun kendisine bir şey söylemek istediğini hissetti, bir şey...

"Sana bir şey daha sormak zorundayım." dedi aceleyle.

Şaşırdı. "Evet, ne soracaksın?"

"Bu akşam gösterime gelecek misin?"

"Bilmiyorum... Açılış yarın, yapacak çok şey var... İsabel..."

Durdu.

"Lütfen..." dedi hafifçe. "Sadece bugün Son defa olaksa bile."

"Son defa derken ne kastediyorsun?" "Yani şey..." İsabel genzini temizledi. "Piyano çalmam hoşuna gitmezse, bir daha gelmek zorunda değilsin"

"Tabii." dedi Fabio.

"Yani geliyor musun?"

"Tabii." Tekrar yanına oturdu, ellerini dizlerinin üzerinde çar-prazlayarak.

İsabel ona yandan baktı ve gözlerinin neredeyse inanılmaz bir mavilikte parladığını düşündü. Fabio, onun bakışına öyle bir karşılık verdi ki sanki cildinde hissediyor gibi oldu. O kadar yakınında oturuyordu ki biraz sağa doğru hareket ettirse, bacağı ile onun baldırına değebilirdi.

üzün boylu düşünmeden yaptı da. Nereye döndürse de çevir-se de erkeğe deli oluyordu, hem de daha bu sabah, bu çılgın geceden sonra artık sekse hiç ihtiyacı olmayacağını düşünmüş olmasına rağmen. Ya da en azından hemen değil. Hımm, demek ki kesinlikle yanılmış...

"Aslında yatağın üzerinde tembel tembel oturmaya değil, burayı temizlemeye gelmişim." dedi tüknefes.

Fabio hafifçe sırttı. "Paspas ile burada pek bir şey yapılamaması ne büyük mutluluk."

"Yatak takımlarını değiştirebilirdim."

"Yatakla başka bir şeyler de yapabiliriz." Kısaca kol saatine baktı. "Gösteriye kadar vaktin var mı?"

"Çok."

"Bu iyi işte. Gel buraya."

İsabel'in çaldığı parçanın ismi hakkında hiçbir fikri yoktu Fabi- o'nun, ancak tamamen dolu bardaki diğer müşteriler gibi sessizce oturuyor ve dinliyordu. Harry ona kibarca, -tam bu sözlerle- salyası akan bir salak gibi göründüğünü söyledikten sonra, hiç olmazsa ağzını kapatmıştı.

Piyanonun önünde sanki hayatı boyunca başka hiçbir şey yapmamış gibi, tabureyle bütünleşmiş, sırtı düzgün ama yine de rahat bir duruşla ve hiç zorlanmıyor hissi uyandırarak oturuyordu. Kırmızı, dar bir elbise ile aynı renkte sandaletler giymiş ve üstüne basarak söylediğine göre ikisini de ikinci el ürünler satan bir dükkândan almıştı. Ama onun üzerinde Beşinci Cadde'deki en pahalı butiklerin birinden alınmış gibi duruyordu.

Saçlan, başını yana eğip gözlerini hafif kapatıp bakışlarını uzaktaki belirsiz bir noktaya çevirdiğinde, ince ve parlak dalgalar hâlinde yanaklarına dökülüyor ve sonra başını tekrar kaldırıp piyanonun üzerinden seyircilere doğru baktığında ise, ipek gibi omuzlarından akıyordu.

Bir sürü klasikleşmiş, keyifli barlarda çalınan, herkesin bildiği, eski filmlerden ve plaklardan tipik piyano parçaları çalmaktaydı. Gerçek bir müzik cahili olan ve en fazlasından, iyi ve eski rock müziği ile ilgilenen Fabio, her parçayı birlikte mırıldanabilirdi. Ama bunu yapmadı, yoksa kızın her şeyi gibi çok net ve tatlı olan sesini duyamayabilirdi.

Tam Kazablanka filminden " *time goes by*" parçasını çalıp söylerken Harry eğilip dalgınlığını dağıtmıştı. "Kim olduğunu buldun, değil mi?"

Fabio sıçradı. Dün nereye gittiğinden kimseye bahsetmemişti, ancak Harry'nin kendisini ilgilendirmeyen konuları öğrenebileceği özel metotları vardı belli ki.

"Öyle olsa ne olur?" diye sordu zaman kazanmak için.

"Bence o zaman bunu ona anlatman gerekirdi, babalık."

"Merak etme, anlatacağım." Fabio kendisini müdafaa etmek zorunda hissetti. "Çoktan anlatacağım aslında." diye ekledi.

"Hemen bugün hem de." Bunun kulağa ne kadar aptalca geldiğini kendi de fark etti ve heyecanla davranışını daha az egoistçe gösterecek mazeretler aramaya koyuldu. "Şu ana kadar doğru zamanı bulamadım." diye uyuşuk uyuşuk bitirdi.

Harry'nin kaşları kalktı.

Fabio merakla, "Benim bildiğimi sen nereden biliyorsun?"

"Seni telefonda konuşurken dinledim."

"İnsanın kendi evinde bile özel hayatı yok mu artık?" 1 g 6

"Duruma bağlı. Çalışan dişilerle mutfakta sevişilirse, olmayabilir. Mutfak herkese açık bir ortamdır." Fabio hiddetlenince Harry ellerini kaldırdı. "Sizi seyretmedim, babalık, yemin ederim. Ama siz... Çok gürültü yaptınız."

Nataşa bayanlar tuvaletinden geri gelip yanlarına masaya oturdu. "Hava gergin, değil mi?"

"Hayır, her şey yolunda." diye iddia etti Fabio.

"Yani başka kelimelerle, hâlâ ona nasıl anlatacağın konusunda bir planın yok, değil mi?"

"Ona neyi, nasıl anlatacağım?"

"Onun kim olduğunu öğrendiğini."

Fabio, Harry'yi sitemli bakışlarıyla öldürebilirdi, oysa o sırtıyordu. "Ona söylemezsem, yarın ordövrlerin içine tuz boşaltacağını söyledi. Ve de Olafa şarap mahzeninin anahtarını vereceğini."

"Senin bağlılığının kime olduğunu bilmek güzel şey."

"Ufaklık hiçbir sırrı sakayamaz." dedi Nataşa. "Onun beni annesi yerine koyduğunu unutma."

Nataşa'yı Harry'nin annesi olarak düşünmek o kadar absürt geldi ki neredeyse gülecekti. Daha ziyade bardağını alıp duvara fırlatmak istiyordu. Çabucak alıp içkisini bitirdi. Ancak bunu iyi

viskiyi düşüncesiz bir hareketle ziyan etmemek için değil, herhangi bir şey yapmış olmak için yaptı.

Piyano tarafından gelen sesi dinledi. İsabel'in sesi yumuşak ve hafifti, ancak mekânın her köşesini dolduruyor ve tüm kişileri birlikte sürüküyordu. ' *kiss isjust a kiss, a sigh isjust a sigh... As time goes by...* "

Barın diğer ucunda birini daha önceden gördüğü birkaç tip oturuyordu. Hastaneden bir doktor ve ismi de Mozart'tı. Herif İsabel'e öyle kendinden geçercesine bakıyordu ki sadece onu tedavi eden doktor olmaktan çok daha fazlasını istediği belliydi. İsabel, Fabio'ya doktorun koruma evine gitmesini teklif etmiş olduğunu anlatmıştı. Bu iyi doktorun da kızın baş koruyucusu olarak, gözünü onun üstünden ayırmayacağı da açıktı. Fabio, herifin burnuna bir yumruk atmayı çok isterdi. Ayrıca bardaki şu gri saçlı, kendisini kızın menajeri olarak tanıtan ve maalesef çokça da Robert Redford'a benzeyen tipe de. Adı Hubertus Frost olan biri nasıl olur da Robert Redford gibi görünebilirdi?

"Nasıl bulabildin aslında?" diye sordu Nataşa.

"Neyi?" diye soruyu iade etti dalgın bir hâlde.

"Yani, onun kim olduğunu."

"Çok da zor olmadı. Sigortaya telefon ettim."

"Hangi sigortaya?"

"Araba sigortasına. Plakayı biliyordum ya."

"Onun arabasının plakasını mı?"

"Hayır araba nişanlısındı." Bu kelime ağzında asit tadı bıraktı ve bolca viski ile ağzını temizlemek isterdi. Maalesef bardağı boştu ve 101 o esnada yan masaya hizmet eden garsona el salladı. Herhangi birinin de bu hareketini yanlış anlamasından korkarak hemen kolunu indirdi, zira o anda bara bu kadar çabuk tekrar görmeyi hiç dilemediği bir grup girmişti.

"Şu kızıl saçlı sürtüğün bu hafta geldiği araba." dedi Harry, "Kız arkadaşı."

"Kızıl saçlı ve sürtük kelimelerini birlikte kullanmazsan memnun olurum." dedi Nataşa, kendi saçından bir tutamı parmağına dolayıp gösterirken.

"Adam onunla mı oturuyor? Şu salak sarışın adam? Adı neydi sahi, Erwin mi veya buna benzer bir şey miydi?"

Fabio ona salak sarışın adamın adının Erik Blomberg olduğunu söyleyebilirdi. Ancak bu artık kimi ilgilendiriyordu ki? "Hayır." dedi. "Birlikte oturmuyorlar."

"Öyleyse kızın evini nasıl bulabildin? O herife mi sordun?"

Aslında bunu yapabilirdi, ama o zaman bu Erik'ı daha evin kapısında döverdi. Bunu yapmamak içinse daha kişisel olmayan bir yol seçmişti. Geçenlerde Raphaela ile Giulio'nun düğün planları konuşulurken nikâh işlemlerinin nasıl yürütüldüğünü duyunca yetkili belediyenin kamuya açık nikâh listelerine bakmış ve Isabel'in adresini hemen bulmuştu.

"Bugün pek de konuşkan değilsin galiba?" dedi Nataşa. Onun bakışlarını takip etti ve hoşnutsuz bir ses çıkardı. "Ah, olamaz. Akşam ilerledikçe, müşteriler berbatlaşıyor."

Giulio, Nero ve Raphaela'nın piyanonun yakınlarında bir masaya yerleşmelerini seyrettiler. İki kadın ile bir adam masadan kalktıktan sonra onlar oturdular, üç müşterinin kızgın yüz ifadeleri ile Mero'nun muzaffer bir edayla sırtışı, masanın pek de gönüllü boşaltılmadığının göstergesiydi.

İsabel çalmayı bırakmıştı. İnsanlar alkışlıyordu, ancak o bunun farkında değilmiş gibiydi. Yeni gelen gruptakilere baktı, sonra bakışları Fabio'ya kaydı. Yüzündeki duygular değişti ve Fabio onun gözlerinde çaresizlikle kızgınlığı bir arada gördü.

"Bunlar burada ne yapmak istiyor?" diye sordu Harry.

"Can sıkıkmak!" dedi Nataşa.

Fabio da aynı şeyleri düşünüyordu, zira o sırada Raphaela etrafına bakmıyordu ve onu gördü. İyi bir şeye delalet etmeyen bir gülümseme ile ayağa kalktı. Onun masasına doğru gelirken sahnenin yanında durdu ve Isabel'e bir şeyler söyledi. Alçak sesle konuşmak gibi bir çabası da yoktu. Fabio sesini duyuyor, ancak geneldeki uğultudan ve şimdi grubun çaldığı müzikten dolayı tek kelime bile anlayamıyordu.

Endişeyle Isabel'in yüzünün inanılmaz bir ifade aldığını gördü. Kız ona kocaman açılmış gözleriyle bakıyordu ve biraz önce duyduklarına inanamıyormuş gibiydi.

"Şeytan götürsün..." dedi yanında Harry.

Raphaela gülerek piyanonun yanından ayrıldı ve saçını savurarak gururlu bir edayla Fabio'ya doğru geldi. Tasarımcı kazağı ve nakışlı kotuyla tüm müzik barlarının kraliçesi gibiydi. Raphaela yaklaşırken Fabio'nun aklından geçen, kızın kendisiyle birlikteyken H&K'dan alınmış giysilerle dolaştığıydı Şimdi sadece pahalı tasanm kıyafetler giyiyordu. Isabel'de ise durum tersineydi, ilişkilerinden önce tasarım zımbırtıları giymişti. Buradaki sorun sadece Raphaela ile kendisinin arasında hiçbir bağın olmamasıydı. Aralarında olmuş olanlar sadece zaman kaybıydı. Kendisinin kaybettiği zaman.

Raphaela kendisinin Harry ve Mataşa ile birlikte oturdukları masaya ulaşmıştı. Onun hemen yanında durdu. "Merhaba millet!" dedi buğulu sesiyle.

Fabio, kızın yanından Giulio'ya doğru baktı. Her an fırlayıp yanlarına koşacakmış gibi sandalyesinin üzerinde oraya buraya kıpırdanıyordu.

Isabel donmuş gibi piyanonun önünde oturuyordu hâlâ, ancak Fabio daha yüz ifadesini anlamaya çalışırken, yavaşça ayağa kalktı ve ona sanki sırtına bir bıçak saplamış gibi baktı.

Fabio da ona doğru gitmek üzere ayağa kalktı, ancak Raphaela yolunu kesti.

"Hey!"

"Demin ona ne söyledin?"

"Senin küçük... ütü yardımcına mı? Güzel piyano çaldığını. Biraz daha çalışırsa, belki bazı Noel kutlamalarında çalabileceği- ni. Tabii buna bu kadar çok parası varken aslında hiç ihtiyacı olmadığını."

Raphaela sanki lokali inceliyormuş gibi yaparken, göz ucuyla adama alaycı bir bakış attı. "Güzel dükkân. Giulio bile beğendi, hatta aslında daha çok disko sevmesine rağmen."

"Ona tam olarak ne söyledin?" diye sordu Fabio sertçe. İsa- bel'in masaların arasından geçerek yaklaştığını gördüğünde içi sıkıldı. Isabel, biri bir şey sorduğu için bir kere kısaca durdu. Gözlerini Fabio'dan çevirmeden cevap verdi. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, o anda dünyanın yok olmasını bile umursamazdı.

Raphaela alınmış gibi yüzünü buruşturdu. "Ne yani, tabii ki gerçeği! Senin onu sadece ucuz iş gücü olarak kullandığını! Kara Koyun'daki senin bütün tamirat ve yenileme işlerine yedek temizlikçi olarak tam zamanında geldiğini! Ve de özellikle seninle önceden hiçbir bağlantısı olmadığını ve bu nişanlılık denen şeyin küstah bir yalandan başka bir şey olmadığını!" Parmağını erkeğin göğsüne bastırdı. "Zira tesadüfen Kara Koyunda kızıl saçlı keçiye neler söylediğini duydum. Mutfağın kapısında durmuş, içeriye girsem mi yoksa mutfakta çalışanların hangi konuda tartıştıklarını mı dinlesem diye düşünürken, senin bu müşteri ile girişte konuştuklarına kulak misafiri oldum.

İsabel, Raphaela'nın arkasında durmuştu. "Söyledikleri doğru mu?" diye sordu. Sesi her zamankinden farklıydı, kısık ve kırılğan. "Bizim... Bizim aslında hiç de birlikte olmadığımız? Senin sadece durumdan faydalandığın?"

Fabio kendini kurtarmak için denemede bile bulunmadı. Tabii her şeyi Giulio'nun üzerine atabilirdi veya bunları sadece onu sevdiği için yaptığını söyleyebilirdi. Belki de bütün bunların bir kanşımının bu aptalca duruma doğru manevralar yapmasına sebep olduğunu anlatabilirdi; hem de bu gerçeğin ta kendisi olurdu. Ancak kimse de ona inanmazdı, hele de Isabel hiç. Yani belki Nataşa ile Harry inanırlardı, sonuçta onlar en başından beri yanındaydılar her şeyi oldukça iyi anlamışlardı. Ancak şu anda onlar ne diyebilirlerdi ki?

"Defol!" dedi Fabio.

Ve hemen o anda da Raphaela'ya söylediği bu sözü İsabetin üzerine alındığını fark etti. Gözlerinde şaşkın bakışlarla Isabel gitmeye kalktı. Hemen kendine gelip öne doğru bir adım atıp kolundan tuttu. "Sen değil!" Raphaela'ya tehditkâr bir bakış fırlattı, o da kısık gözlerle bu bakışı aynen iade etti.

"Gidiyorum zaten. Ama yine geleceğim." Hızla dönüp Giulio ve Mero ile oturdukları masaya geri gitti. Yapmacık bir tavırla kendisini sandalyeye bıraktı ve el kol hareketleriyle bir şeyler anlatmaya koyuldu. Fabio, Giulio ile Nero'nun yüz ifadelerinin inanmaz bir biçimde donduğunu ve her ikisinin de aynı anda ellerini ceketlerinin içine soktukarını fark etti. Giulio bir şey dedi ve Nero yavaşça ayağa kalktı.

"Sanırım gitsen iyi olur." dedi Nataşa. "Uzaklaşmaya bak, ben onu oyalarım."

Fabio, ikinci bir teklifi beklemedi. Isabel'in kolunu sıkıca tutarak çıkışa doğru yöneldi.

"Hey, ne yapmak istiyorsun?" diye bağırdı kız. "Benim daha çalmam lazım! Gösterim..."

"Gösterin bugünlük bitti."

"Ama ücretimi peşin almıştım! Şu aptal hastane faturalarını nereden ödeyeceğimi sanıyorsun?"

"Ben sana onları halledeceğimi söylemiştim, değil mi?" Kapıda biraz durup kızın gözlerinin içine baktı. Kafası karışmış, yaralanmış ve heyecanlı görünüyordu ve gözlerini kısma biçiminden şiddetli baş ağrılarının başlamak üzere olduğunu fark etti. "Zaten artık çalamazsın. Bugün yapamazsın. Senin yatman lazım."

"Bunu çok iyi yapılabiliyorsun, değil mi?"

"Neyi çok iyi yapılabiliyorum?"

"Benim hayatımı organize etmeyi! Benimle ilgili her şeyi kendine yontmayı! Benim hakkımdaki tüm kararları vermeyi! Beyefendinin ütücü yardımcısına ihtiyacı var! Hop, işte burada hafızasını kaybetmiş biri var tesadüfen! Ne kadar pratik! Temizlikçiye mi ihtiyaç var? Neden bu hafızası olmayan kadın olmasın? Ah, bir de yardım teklif ettiği için havuçları kazımayı da üstlenebilir!" Durdu. "Senin havucun da dâhil!"

"Ben demedim ki..." Fabio durdu. Göz ucuyla Nataşa'nın Nero'nun yolunu kesip kokteyl bardağının içindekileri onun üzerine döktüğünü ve kuvvetli bir tokat attığını gördü.

"Pis domuz!" diye bağıyordu. "Popomu ellemeye ne hakkın var?"

"Ama ben hiç..."

"Bunu herkes söyler!"

Nero, Nataşa'ya bakmaktaydı, önce şaşkın ve sonra öldürecek gibi.

"En iyisi biz gidelim." dedi Fabio.

Lokalden çıkarken yarım kulak Nero ile Nataşa arasında uçuşan kelimeleri duydu. Omzunun üzerinden geriye baktığında uydurulan dramının -tabii bu bir uydurma idiyse, zira bu ikisinin arasında zaten uzun süredir biriken sürtüşmeler sonucu olan- gidişatı ve son noktayı gördü: Nataşa, Nero'ya bir tokat daha attı. Aynı anda da uzaklaşamaması için kolundan tutuyordu. Veya daha doğrusu: Fabio'nun arkasından dışarıya gitmemesi için.

"Bu ne demek oluyor?" diye bağırdı Isabel Erkeğin tutuşuna karşı geliyor, kendini kurtarmaya çalışıyordu. "Gerçeklerden uzaklaşmak, beni de yanında götürmek mi istiyorsun?"

"Evet," diye düşündü, "evet bunu yapmayı çok isterdim!" ama "Hayır." dedi. "Sana gerçeği göstereceğim. Veya şöyle diyelim: Bunun bir kısmını."

İsabet karşı koymayı bıraktı. Raphaela'nın söyledikleriyle dayak yemiş gibi olmuştu ve düşüncelerini düzene koymak için büyük çaba gösteriyordu. Ancak her şey Raphaela'nın biraz önce, piyanonun yanında çok tatlı ve dostça gülümseyerek anlattıklarının çevresinde dönüyordu.

"Gerçekten güzel çalışıyorsun bence. En azından ütü yapmaktan daha iyi heceliyorsun, değil mi? Ah, ayrıca Fabio sana hiç nişanlı olmadığını da anlattı mı?"

"Ne demek istiyorsun?" Bu bir sorudan ziyade bir papağanın korkunç ciyakaması gibi çıkmıştı.

"Yani şöyle, açılışa az kaldığında acilen bir yardımcıya ihtiyacı vardı. Sen de tam zamanında geldin."

"Sen... Sen yalan söylüyorsun!"

211

"Yani galiba biraz da pantolonu baskı yapıyordu ve sen de fena görünmüyorsun. Yoksa mutlaka daha iyi ütü yapabilen birini arardı. Böyle şaşkın bakma! Bana inanmıyor musun? Ama durum böyle. Sadece karşıya gidip ona sorabilirsin. Hey, ne yapacağım biliyor musun? Şimdi onun yanına gidip sana artık gerçeği anlatmasını söyleyeceğim. Sen zavalılık haftalardır parmakların yara olana kadar temizlik yaptıktan sonra sana gerçeği anlatması doğru olur!"

"Arabaya bin." Fabio, kızı arabasının yan koltuğuna oturmaya zorladı ve kapıyı çarparak kapattı. Isabel, parmaklarını şakaklarına bastırdı. Ağrıları her kalp atışıyla daha kötü oluyor ve çantasında yine ağrı kesici ilacı olmadığını biliyordu. Neden gerekli şeyleri yanına almıyordu hiç? Her zaman yanında pudriyer, ruj ve tarak oluyordu da ilaç, para, cep telefonu ve kimlik gibi gerekli şeyler bulunmuyordu.

Tabii ki sebebini biliyordu. Büyük çantalardan nefret ediyordu. Yanında kendisini engelleyen şeyler olmasını sevmiyordu. Eğer arabayı kendisi kullanmak zorunda değilse ve alışveriş yapmayı düşünmüyorsa, her şeyi evde bırakır, sadece biraz makyaj malzemesi ve anahtarını alırdı yanına.

Evde... Kafasının içindeki gürültüler yine başlamıştı ve ağrılar birden o kadar kötü oldu ki neredeyse sızlanmaya başlayacaktı. Sanki başını bir duvara vuruyordu, tekrar ve tekrar. Ağrıların olduğu diğer günlerde de böyle olmuştu. Ancak duvar bugün bir başkaydı. Daha ince ve aynı anda da kırılacakmış gibi. Belki biraz daha...

Hayır! Isabel inledi. Bunu istemiyordu! Bunun karşılığında ödemesi gereken bedeli istemiyordu!

Fabio direksiyona geçmiş ve arabayı çalıştırmıştı. "Çok uzakta değil." dedi. "Belki yarım saat kadar."

"Eve mi gidiyoruz?" diye sordu cevabın ne olacağını tahmin etmesine rağmen.

"Senin evine,"

"Nerede oturduğumu biliyor musun?" Sesi güçsüzdü ve paketi yanına almayı düşünmediğini bile bile minnacık çantasının içini aramaya devam ediyordu.

"Evet!" diye cevapladı şiddetle.

Sonra suskunluğa büründü ve Isabel de artık tek kelime bile etmedi. Arabanın camından dümdüz karanlığa bakıyor, ağrılarını arttırabilecek bir şey düşünmemeye çalışıyordu.

Fabio, otobana çıktı ve gaza bastı. Isabel gerçekleri yok edebilecekmişçesine gözlerini yumdu, ancak içten içe de geçmişinin duraklamadan yaklaştığını biliyordu.

Bir ara durdukları fark etti. Erkeğin eli omuzlarına değdi.

"İsabel, geldik."

Gözlerini açtı ve evi çevreleyen duvarı gördü. Biraz ileride fer- forje bir bahçe kapısı vardı.

Durmadan kafasını vurduğu duvar, bir perdeye dönüştü! Henüz kapalı ve koyu renkliydi, ancak isterse, bir hamleyle kenara çekebileceğini biliyordu. Ama bunu istiyor muydu?

Soruyu sormaktan vazgeçti, zira Fabio arabadan indi, arabanın çevresinden dolaşp onun inmesine yardım etti. Daha sonra girişe kadar birkaç adım gitti. Cebinden bir anahtar çıkartarak yan taraftaki kapıyı açtı.

İsabel, dimdik ve tutuk adımlarla arkasından gelirken, kendisini başka biri tarafından kurulmuş, iradesiz, ruhsuz yürüyen ve artık duramayan bir robot gibi hissetti.

Dış ışıklandırmanın mat ışığında her görenin muhtemelen hayran kalacağı bakımlı bahçenin çakıl döşeli yolundan Fabio'nun yanı sıra yürüyordu. Oysa oymalı geniş tahta kapı ona kendisini biraz sonra yutacak kötü bir devin açık ağzı gibi geliyordu. Orada girişte duran araba... Kendisinki değildi, araba...

Perde incecik, şeffaf bir örümcek ağına dönüştü ve kimsenin onu kenara çekmesine gerek yoktu.

O anda evin kapısı açıldı ve sarışın bir adam göründü. Bu rüyalarındaki adamdı. Onunla evlenmek isteyen adam.

"İsabel!" diye seslendi. 'Aman Tann'm, tekrar buradasın!"

"Evet, tekrar buradayım."

Bilinen bir gerçeğin basitçe teyidi gibiydi, ancak çift anlamlı bir sözdü.

Sanki aynı anda iki düzeyde hareket ediyor gibi, algılarının eyleme dönüştüğünü fark etti. Sanki düşünceleri ve duyguları belli bir noktada buluşmak üzere karşı yönlerden gelen hızlı tren gibi hareket etmekteydi. Korkunç bir çarpışma bekliyordu, ancak geçmiş ile şimdiki zaman buluşup tekrar dikişsiz bir bütüne dönüştüğünde sadece mental bir tıklama, zayıf bir buluşma oldu.

"Evet," diye tekrarladı. "Tekrar buradayım."

Geriye doğru, durmuş bekleyen Fabio'ya baktı. Başı biraz önceki kadar şiddetli olmasa da hâlâ ağrıyordu. Baş ağrısı iki kat daha fazla olsaydı bile, o anda kalbini korkunç bir biçimde yırtan ağrıya göre hiç sayılırdı.

Hatıraları geri gelmişti. Ve böylece her şeyin bir yalan olduğu bilinci de.

"En iyisi ben gideyim artık." dedi Fabio yorgun bir sesle. "Sen... Artık her şeyi hatırlıyorsun, değil mi?" Yüz ifadesi sürekli değişiyordu. "İsabel, ben... Sana söylemek istediğim bir şey daha vardı... Sen ve ben... Biz ikimiz..."

İsabel cevap vermekten kaçındı. Biz ikimiz diye bir şey yoktu, hiç olmamıştı. Ona söyleyeceği her kelime fazla olacaktı. Ona bir daha bakmaksızın Erik'in yanından geçerek eve girdi ve kapıyı arkasından çarptı.

Oturma odasına gitti ve orada Daphne'yi görünce hiç şaşır- madı Daphne kollarını açmış, İsabel'e doğru geliyordu.

"Tatlım! Sonunda yaşayanların arasına döndün gene! Senin için öyle endişelendik ki!"

İsabel onun yolundan kaçarak kendini boylu boyunca kanepenin üzerine attı. Fabio büyük yalanlar söylemişti, ancak bir konuda haklıydı: Yatması gerekiyordu. Garip bir biçimde baş ağrıları tamamen geçmiş gibiydi, ancak buna karşılık kendini kemiklerine kadar yorgun hissediyordu.

"İkiniz burada ne yapıyorsunuz?" diye bilmek istedi.

"Tuhaf..." diye düşündü. "Aslında beni ilgilendirmesi gerekir." Ancak ilgilendirmiyordu. Hiç umurunda değildi. O anda tek istediği şey rahat bırakılmaktı.

"Buraya her şey yolunda mı diye bakmaya geldik." dedi Daphne. "Bana bir ara anahtar vermiştin ya. Postadan gelenlerin içeriye alınması gerekiyordu. Çiçekler de oldukça kurumuştı. Sadece senin evinle ilgilendim!"

"Ne kadardır? Dört hafta boyunca mı? Yatağıma temiz takım serdiniz mi bari?"

"Beni ne zannediyorsun?" diye sordu Daphne alınganlıkla. "Senin Sylt'de olduğunu zannettim! Sonra sen... Hiçbir yerde yoktun! Nerelere telefon ettiğimi bilmiyorsun!"

"Ama beni kayıp olarak bildirmedi." "

"Sen daha önce de birkaç hafta kaybolmuştun." dedi Daph- ne. "Hani Erik şu..."

"Haklısın..." diye sözünü kesti İsabel. "Eskiden olanların kötü bir tekrarı olarak kabul et. Aslında öyleydi de." Elini gözlerinin üzerine koydu ve bu sohbetin bitmiş olmasını diledi.

Erik, oturma odasının kapısında duruyordu. "Nasılsın?"

"İkiniz defolup beni rahat bırakırsanız çok daha iyi olacağım."

"Bunu nasıl söylersin?!" Daphne aceleyle yanına geldi ve ısrarla ona bakmaktaydı. "Erik'i tekrar gördüğüne sevinmiyor musun?"

"Hayır." dedi İsabel gerçeğe uygun bir biçimde.

"Bunun sebebi hafızanı kaybetmiş olman! Şu 'Meşhur aşçı olmak isteyen' İtalyan bana bunu anlatmıştı! İnanılmaz bir hikâye!"

"Hikâye doğru. Daha doğrusu: Öyleydi. Bu arada her şeyi tekrar hatırladım. Yani tam anlamıyla her şeyi."

"Oh!" dedi Daphne. Göz kapaklarını indirdi ve bir adım geri çekildi.

"Ayağındakiler Manolos marka mı?" diye sordu İsabel. "Benimkilerin aynısından mı aldın?"

"Şey..."

"Bir şey söyleme." dedi İsabel. "Beş dakikanız var. Ya da hayır, üç. üç dakika bile fazla, üç-beş parça eşyanızı toplayın ve defolun. Ama önce benim ayakkabılarımı çıkart."

Daphne asık suratla çıktı ve merdivene yöneldi.

"Anahtarı da bırak!" diye seslendi arkasından İsabel.

Erik, hareketsiz bir biçimde kapıda durmaktaydı.

"Sana ne oldu?" diye sordu İsaabel. "Sen de kendi eşyanı toplamaya gitmeyecek misin?"

214

"Sadece onun eşyası var toplanacak." dedi Erik. "Ben sadece bu oyuna katılmayacağımı söylemek için gelmişim. En geç yarın seni oradan çıkartacaktım."

İsaabel elini gözünden çekti ve ona baktı. "Neden?"

Başını salladı. "Seninle evlenmek için değil, merak etme. Evlenmek fikri zaten pek de cazip değildi. Hazırlıklar sırasında bunu anlamıştım zaten. Bence sen de başka türlü düşünmüyordun."

"Bunda sana hak vermem lazım. Geriye sadece, 'Bana neden evlenme teklif ettin?' sorusu kalıyor."

"Ah, hiçbir fikrim yok. Sen hep çok kibar, tatlı ve de kültürlüydün. Ben seninle birlikte gezmeye ve tatile çıkmaya çok alışmışım. Ayrıca mali müşavirim de bu fikri çok beğenmişti."

"Böylece vergiden mi kaçabilecektin, yoksa borsada kaybettiğin için mi?"

Erik kıpkırmızı oldu. "Seni gerçekten sevmiştim!"

"Ama aslında hep Daphne'ye âşıktın"

Omuzlarını kaldırdı. "Ne diyeyim? Bunu değiştiremem ki! O bir cadı, ama ben ona deli oluyorum."

"Öyleyse seninle evlenir mi diye neden ona sormadın?"

"O zamanlar maalesef başkasıylaydı." Erik'in yüzü aydınlandı. "Şimdi sorabilirim!"

"Evet, sor." tavsiyesinde bulundu İsaabel. "Ama burada değil. Huzura ihtiyacım var."

"Tabii." dedi Erik. "Ve olanların iyi tarafını da görmeyi unutma."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu İsaabel bitkin. Erik'in bu sözüyle direkt Fabio'yu düşünmüştü. O da bunu mu kastetmişti acaba?

Kastetmediği hemen belli oldu.

"Yani şimdi bütün düğün planlarını iptal edebilirsin." dedi Erik dışarıya çıkarken. "Bunların seni strese soktuğunu söylemiştin Tekrar görüşmek üzere!"

İkisi kaybolduktan sonra, İsaabel kendisine, kalkıp evi kontrol etmesi gerektiğini söylüyordu, ancak yapamadı. Garip bir gevşekliğe esir düşmüştü. Sanki tüm gücünü hafızasına kavuşurken harcamış gibiydi. Aklına Doktor Mozart'ın kullandığı bir kelime geldi: "*Psikojeri*". Evet, amnezinin uzamasının ana sebebi bu olmalıydı. Geçmiş hayatını hatırlamak istememişti, çünkü o zaman Erik ve Daphne ile yüzleşmesi gerekecekti, kendi düğünü ile yüzleşmesi gerekecekti. İkisini balayı dairesinde duymamış olsaydı, onunla gerçekten evlenir miydi acaba?

İsabel kendi içini dinledi ve bu sorunun cevabını bulamayacağını anladı. Kısa bir süre sonra bu konuyu düşünmenin faydasız olduğunu fark etti. Alternatif olasılıklar konusunda kafa patlatmanın da anlamı yoktu. Her şey zaten dünde kaldığına göre...

Zira bu durumda, "Başka şartlarda tanımış olsaydı, Fabio ile de olur muydu?" diye düşünmesi gerekecekti. Veya hiçbir zaman hatırlamasaydı ve onunla kalsaydı. Eski bir deyim gibi: "Hâlâ ölmemişlerse..."

Bu tür sorularla şu anda ne uğraşabiliyor ne de bunu istiyordu! Kandınlmıştı, ancak şimdi yeniden hayatına sahipti! Gerçek hayatına! Bütün bu "Şöyle olsaydı nasıl olurdu?" saçmalıkları ancak umutsuz romantikler için bir şeydi. Ya da tavşanlar için. Ya da özellikle gerçeklerle baş edemeyip ortalığın yalancılar, sahtekârlar ve hilebazlarla dolu olduğunu kabul etmeyen saf şansınlar için.

"Ben sarışınım, ama aptal değilim." diye düşündü İsabel istemeden de olsa uykuya dalarken. Ancak neydi o zaman, Allah kahretsin? Peki neden o zaman "Şöyle olsaydı nasıl olurdu?" aptalca sorusu aklına gelmişti ki? Ve de Allah kahretsin, neden düşünürken de küfretmeye başlamıştı? Bu hiç onun tarzı değildi! Ya da?

Neyse ki bunları düşünemeyecek kadar yorgundu. Hatta kalkıp ışığı söndürecek gücü bile yoktu. Birkaç saniye içinde uyumuştı.

Ertesi sabah çalar saatin sesi bir başka türlüydü ve çalanın saat olmadığını anlaması biraz zaman aldı, çalan telefondur. Israrla çalıyordu, ancak İsabel gözlerini bile açmayı reddediyordu. Korkunç bir rüya görmüştü..

Aynı anda bunun bir rüya olmadığını anladı. İnleyerek bir yastık aldı ve yüzüne kapattı, telefon çalıyor, çalıyor.

"Sus!" diye mırıldandı. O anda sessizlik oldu ve İsabel şaşkın bir hâlde yastığı gözlerinden çekti. Gözlerini kırıştırarak çevresine bakındı. Evet, burası onun oturma odasıydı. Sağında solunda çiçekli duvar kâğıtlarından eser yoktu. Kara Koyun yoktu. Alt kattaki restoranın mutfağından ikinci kata kadar çıkan ve aşağıda onu kahvaltıya bekleyenlerin yanına çağıran kahve kokusu da yoktu.

Vahşi bir hayvan sert pençeleriyle bir önceki akşam gibi içini parçalamaya hazırlanıyordu. "Yapma!" diye ona emretti. Ancak bir faydası olmadı. Acıyı telefonun sesinde olduğu gibi uzaklaştıramadı ve de kahveyi de kendisi hazırlamak zorundaydı.

Kanepe rahattı ancak üzerinde uyumaya pek müsait değildi, üyuşmuş bacaklarıyla kendini mutfağa sürükleyip kahve makinesini çalıştırırken boynu ve sırtı acıyordu. Aklının bir ucundan kendi kahve makinesinin Fabio'nun Kara Koyundaki makinesinin aynısı, sadece bir boy küçüğü olduğu geçti. Kahve hazırlama konusunda ikisi de profesyonel sayılırlardı. Sadece kendisi genellikle sırf kendine kahve yaparken, Fabio bir salon dolusu müşteriye yapmaktaydı. Bu akşam mesela, açılıştı. Makinenin akla gelebilecek en fazla yüke dayanması gerekecekti. Tanrı'm, bu açılış yüzünden bütün süre boyunca ne kadar çok heyecanlanmışlardı!

İsabel kaynar kahveden içti ve dudaklarını yaktı.

"*Maledetto!*" (Lanet olsun!) diye küfretti, fincanı kenara koyarken.

Ancak merdivenden yukarıya çıkarken, yine küfretmiş olduğunu fark etti. Hatta bu sefer yüksek sesle, üstelik İtalyanca! Bunun anlamı ne olabilirdi? Her

halükârda iyi bir şey değil! Küfretmek kendine hâkim olamamayı ve seviye düşüklüğünü gösterirdi!

Bunun sebebi birinin mutfağını kullanmış ve sonra da ~~tuvalet~~ ^{duş} mamış olması olabilir. Lavaboda ve tezgâhın üzerinde kirli tabaklar ve bardaklar yığılmıştı; kesinlikle dünden daha uzun bir süredir buradaydılar. Güya evle ilgilenmişlermiş!

Banyo da kullanılmıştı ve esaslı bir temizliğe ihtiyacı vardı. Duşta kızıl saçlar vardı ve de tuvalet... Daphne, bu pislik!

İsabel'in aklına daha başka, çok daha güçlü ifadeler geliyordu ve bunların bir kısmı da İtalyancaydı. Bunları da yüksek sesle söylemekten kaçınmadı, sadece tınısını dinlemek için. İtiraf etmek zorundaydı ki fena olmamıştı. Ayrıca yeni öğrendiği lisanı bu biçimde denemek de bayağı iyi gelmişti.

"Belki de daha çok İtalyanca küfretmem gerekir." diye düşündü temizlik dolabından malzemeleri getirirken.

Bu isteğini de tereddüt etmeden gerçekleştirdi. Çokça küfür denemeleri yaptı ve aynı anda da kararlı bir biçimde işe girişti. Daphne'nin saçları ortalıktayken duş yapması imkânsızdı!

Mormai olarak temizlikçi kadın haftada bir gelirdi, ama muhtemelen son bir ay boyunca kapalı kapının önünde kalakalmıştı.

Yedek anahtarı Daphne'ye vereceğine, yardımcı kadına vermiş olsaydı daha iyi olurdu. O zaman en azından ev temiz ve hiç kimse Manola marka ayakkabılarını kullanmamış olurdu.

Daphne hiç olmazsa kirli havluları çamaşırılığa sokuşturmuştu. İsabel kahramanca bunları saymaktan alıkoydu kendini, ancak çamaşır makinesine sokuşturduğunda, en azından bir haftalık olduklarını düşünmeden edemedi.

Banyoyu ve mutfağı temizledikten sonra, evin geri kalanına girişti. Daha kalkarken camların iyi bir temizliğe ihtiyacı olduğunu fark etmişti ve koridordaki halının da iyice süpürülmesi gerekiyordu. Merdivenlerdeki tahta kaplamalar da biyolojik bir cila ile yapılan itinalı bir temizlikten sonra yeni gibi olmuştu. Birkaç saat sonra giriş katındaki misafir tuvaleti de kireç sökücü ve çelik parlaticısı ile temizlendiği için, Olaf tarafından yeni yapılmışçasma parlıyordu.

Bir sürü fırçalama ve temizleme işiyle çok garip bir mutluluk hissine kapıldı ve kendi kendine neden bunları daha önce kendisinin yapmayıp bunun yerine spor salonuna gittiğini sordu. Özel antrenör için verdiği parayı sokağa atacağına bu daha anlamlı ve tatmin edici yoldan aynı hareketi parasız sağlayabilirdi. Ayrıca sonunda her şeyin harika temiz olması da bir avantajdı. Neden daha önceleri bu akla yatkın ilişkiyi kuramamıştı ki?

Para konusunu düşününce aklına acilen bir şey daha yapması gerektiği geldi. Hastaneye telefon edip Doktor Mozart'a bağlandı.

Doktor onun sesini duyduğuna çok sevinmişti, ama hafızasına kavuştuğuna pek de şaşırmamış gibiydi.

"Buna çok yakındınız, bu fark ediliyordu." dedi. "Ayrıca, çok güzel piyona çalışırsunuz! Bundan sonra da sık sık gösterinizi görebilecek miyiz?"

Kısa bir süre düşündü. "Bu konuyu henüz düşünmedim." dedi sonunda dürüstçe. "Bitiyor musunuz, ben bunu profesyonelce öğrenmiştim. Konservatuvarda. Çok yetenekliydim. Sonra bir kaza geçirdim. Sağ el bileğimde komplike bir kırık oldu. İyileşmesi uzun sürdü. Kırık yüzünden çalamıyordum, canım sıkıldığı için başka bir üniversiteye gittim."

"İç mimarlık."

İsabel bunu ona kafeteryada anlattığını hatırladı. "Doğru." dedi. "Yani bugün bir iç mimarsınız?"

"Aslında ben hiçbir şeyim." diye belirtti İsabel, bir taraftan içinde oluşmaya başlayan sıkıntıyı nafile sindirmeye çalışarak. "Kon- servatuvar eğitimim sırasında kocamla tanışmıştım, sonra da o kaza oldu..."

"Elinizin yaralandığı kaza?"

"Evet. Ve de kocamın öldüğü kaza."

"üzüldüm."

Doktorun sesindeki üzüntüyü hissetti ve yüzünde acılı bir gülümseme belirdi. "Bu daha sonra çalmak istemememin sebeplerinden biriydi."

"Bu olalı çok oldu mu?"

"Neredeyse sekiz sene. Benim profesörümü ve Hollandalıydı. Soyadımın sebebi bu. Harika bir adamdı. Benden biraz büyüktü, ama mükemmel bir uyum içindeydik, sadece müzikte değil." Durdu. "İkinci üniversite daha ziyade durumu idare etmek içindi. Oyalanma terapisi gibi bir şey. Bir süre sonra tam istediğim şeyin bu olmadığını fark ettim ve bıraktım."

"Ve onun yerine de yüzmeye geçtiniz?"

Güldü. "Hayır, bu çok daha öncesinden. Eskiden bir yüzme kulübündeydim. Annem ve babam daha hayattaydılar ve babam yüzme antrenörüydü. Benim olimpiyatlara katılmamı takmıştı kafasına. Hatta genç takım kadrosundaydım.

"Çok yönlü bir yetenek." Duraksadı, sonra devam etti: "Hâlâ bir aileniz var mı?"

"Hayır." İsabel bu basit gerçek yüzünden içinde bir şeylerin isyanını hissetti. Gerçekten kendisine yakın kimse yoktu. Ebeveyni kendisi on dört yaşındayken bir tekne kazasında ölmüştü. Kocasını Jan, evliliklerinin daha birinci yılında, buz tutmuş caddede arabasının kontrolünü kaybedip şarampolde ölmüştü. Kendisi de bu kazadan kırık bir el ve kırık bir kalple kurtulmuştu.

Evet, sevilen insanları kaybetmenin ve de birdenbire yalnız kalmanın ne kadar acı verdiğini biliyordu ama bunu birçok defa atlatabilmişti. Bu sefer de başarabilecekti. Bağırabilecek kadar müthiş bir acı verse de.

Erik yüzünden değil ve Daphne yüzünden de değil. Hayır, kesinlikle Daphne yüzünden değil. Birbirlerini aslında daha sonra yarım bıraktığı iç mimarlık eğitiminin başından beri tanıyorlardı, ancak ilişkileri daha ziyade yüzeysel kalmıştı.

Fabio'yu ancak dört haftadan beri tanıyordu; vazgeçilen düğünü için yer arama çalışmalarından. Ancak bu dört hafta yetmişti, onu...

"Hayır, sus!" diye bağırdı içinden, kendi kendisine.

"... sormak istemiştiniz?" dedi Doktor Mozart.

İsabel onu tamamen unuttuğundan, neredeyse telefonu elinden düşürecekti.

"Efendim?" diye sordu şaşkınlıkla.

218

"Demin bana bir şey daha sormak istemiştiniz." diye tekrarladı kibarca.

"Şey, evet. Konu hastane faturasıydı. İdarenin faturayı bana bir daha göndermesini sağlayabilir misiniz? Bu defa doğru adresime.

Hattın diğeri ucunda sessizlik oluştu ve İsabel sahte nişanı hakkında sorular gelmesinden korktu, ancak doktor sadece adresini sorunca rahatladı.

Adresi verdi ve zahmetleri için teşekkür etti. Doktor da onun için yapabileceği hiçbir şeyin zahmet olmayacağını söyledi. Vedalaşırken doktora kapanış raporunu yazabilmesi için son muayenelere geleceğine dair söz verdi.

"Amnezi vakaları ile her gün karşılaşmayız." dedi doktor, "Hatta nöroloji uzmanı olarak bile."

Telefonu kapattıktan sonra, bir süre daha odada kaybolmuş gibi dururken, telefon hâlâ elindeydi. Kendisini zararsız şeyler düşünmeye zorluyordu. Fabio'yu değil. Kesinlikle Fabio'yu değil!

İlla düşünecekse, o zaman yeni bir elektrik süpürgesini; şu yeni çıkan süpürmeden önce yeri ıslatan makineleri düşünmeliydi. Silme ile süpürme işi aynı anda, oldukça pratik. Ve de yeni bir ütü tahtası almayı düşünmüş müydü? Kabul, daha önce hep yardımcı kadın bunlarla ilgilenirdi, aslında kendisi hiç ütü yapmamıştı. Yani eskiden, Fabio'yu tanımadan önce...

Böylece yine düşünmek istemediği konuya gelmişti.

Kendisini oyalamaya karar verdi ve duşu girdi. Daha sonra banyoyu tekrar temizlemek için bir sebebi oldu ve bu da bir on beş dakikasını daha aldı. Sonra yıkanmış çamaşırları kurutucuya attı ve acilen çimenlerin biçilmesi ve kenar tarhlarının gübrelenmesi gerektiğini söylemek için bahçivana telefon etti.

O sırada aklına Kara Koyun'un önündeki kenar tarhlarının da iyi bir gübreye ihtiyacı olduğu ve park yerlerine giden yola çakıl dökülmesi gerektiği aklına geldi. Fabio dün sabah söylemişti... Kahretsin, yine onu düşünüyordu! Bu ne zaman sona erecekti?

Bahçivanın ancak gelecek hafta bir boş günü vardı ve İsabel eğer bir şey yapmazsa, kenar tarhlarındaki süs bitkilerinin o zamana kadar tamamen azacaklarını düşündü.

Evin önündeki büyük çiçek yatağının yarısını otlardan temizlemişti ki arkasından biri genzini temizledi. İsabel geriye döndü ve az kalsın topladığı otları biyolojik çöpe atmak üzere doldurduğu kovayı elinden düşürüyordu.

"Selam!" dedi Nataşa. Girişteki parmaklıkları önünde durmuş, ön bahçedeki İsabel'e bakıyordu. "Burada çok çalışkan biri var! Bahçe işlerini senin yaptığını gerçekten hiç düşünmemiştim!"

"Ve ben de senin düşünebileceğini hiç düşünmemiştim." diye cevap verdi İsabel, bir taraftan da hızlanan kalp atışlarını boş yere kontrol altına almaya çalışırken. Göz ucuyla duvarın yan tarafında başka biri daha var mı diye baktı. Görünürde Nataşa

yalnız gelmişti. Büyük kapı açıktı. Erik ile Daphne dün gittiklerinden beri kimse zahmet edip kapatmamıştı. Nataşa ön bahçeye gelip ona büyükçe bir naylon torba uzattı.

219

"Al, bunları Kara Koyunda unutmuşsun"

İsabel'in bakmasına gerek yoktu, torbanın içinde son haftalarda aldığı birkaç parça giysinin olduğunu anlamıştı. Normal zamanlarda dönüp bakmayacağı birçok şey.

"Eski giysi toplama kutusuna at!" demek geldi içinden. Ancak nedendir bilinmez, söyleyemedi. Torbayı alıp arkasına, çiçek yatağına attı.

"Teşekkürler." dedi soğuk bir tavırla. "Aldım, bitti. Güle güle."

"Hey, biri bana bozuk atıyor gibi geldi, öyle mi?"

İsabel döndü ve topraktan demet demet karahindiba ile yonca koparıp kovaya atmaya devam etti.

"Temizlikçi kadın efsanesi biraz fazla abartılıydı." diye itiraf etti Nataşa. "Ancak sen de önceki kaprisli davranışlarından dolayı küçük bir dersi hak ediyordun kabul et! Tanrı'm, senin kadar kendini beğenmiş birine daha önce hiç rastlamamıştık!" Takdir dolu bakışlarla etrafa bakmıyordu. "Güzel kulüben var. Satın mı aldın, miras mı?"

"Burası baba evi." dedi İsabel.

Nataşa açık garaja baktı ve arabasını görünce dilini şaklattı.

"Anne ve babanın büyükçe bir kasası olmalı. Şu ilerdeki araba onların mı?"

"O benim. Annem ve babam öldü."

"Şey, üzüldüm. Benimkiler de. Ben kimsesizler yurdunda büyüdüm."

Eğer bununla İsabel'e duygu sömürüsü yapmaya niyetlendiyse, yanlış hesap yapmıştı. İsabel elindeki kovayı garajdaki biyolojik çöp kutusuna götürüp kızgın bir hamleyle otları boşaltırken

de suskunluğunu sürdürdü. "Bugünden çimleri de biçsem mi?" diye düşünüyordu. Bir taraftan çimlerin acilen buna ihtiyacı vardı, diğer yandan çim biçme makinesi o kadar çok ses çıkartırdı ki Nataşa mecburen saçmalamayı keserdi. Ancak şimdiden omuzları ve kolları acıyordu. Yabani otları yolarken yorulduğundan değil, sırtında incecik bir üst vardı ve güneş kremi sürmeyi unutmuştu. Öğle güneşi tam girişin yanındaki büyük çiçek yatağının tam üzerindeydi ve muhtemelen sadece cildi yanmamış, beyni de sulanmış olmalıydı. Yoksa Mataşa'yı cehenneme uğurlar ve arkasına yapışmış gibi peşinden eve girmesine engel olurdu.

"Vay!" dedi Nataşa giriş bölümünü inceleyip açık kapıdan oturma odasına girerken. "Dünya böyle pahalı da batabilir mi?"

"Benim batmaya niyetim yok." İsabel mutfağa gidip büyük bir bardak maden suyu aldı.

"Teşekkürler." Galiba tüm gölgelerden daha inatçı olan Nataşa onun elindeki bardağı alıp bir dikişte bitirdi. "Güzel evin var. Ama yalnız yaşamak için fazla büyük."

Bu sözüyle bir yaraya parmak basmıştı. Gerçekten İsabel de birkaç defa evi satmaya kalkışmıştı. Birincisi reşit olduğunda ve aile mahkemesi annesinin mirasını yönetme yetkisini kendine verdiğinde ve sonra Jan'ın öldüğü kazadan ertesinde. Ancak şimdiye kadar bunu yapamamıştı, belki de bunun için gereken enerjisi yoktu.

Belki de bunu yapmanın zamanı tam da şu andı. Başka bir yerde yeni baştan başlayabilirdi. Bunun yarısı kadar büyük güzel bir evde, ne bahçivana ne temizlikçi kadına, ne de güvenlik videolarına ihtiyaç duyarak.

"Haklısın." dedi.

Nataşa şaşkın bakıyordu. "Hangisinde haklıyım?"

"Ev fazla büyük, satacağım."

"Şey, yani... İstersen. Sana karışmak istememiştin. Sadece sana ütü yaptırttığım için şimdi de evi satmak zorunda değilsin."

"Merak etme, sana bağımlı değilim. Ben zaten satmayı düşünüyordum."

Nataşa mutfağı inceledi ve arka tarafından oturma bölümüne geçilen yemek köşesine baktı. "Bu Philippe Starck tasanmı, değil mi? Ve karşıdaki kanepede de... Rolf Benz marka?"

"Yaklaştın Koinor marka."

"O da çok asil." dedi Nataşa. "Gerçekten Kara Koyundaki Ikea balayı dairesi ile mukayese edilemez, değil mi?"

"Yakaşamaz bile." dedi İsabet. Aynı anda da kendine şu anda hissettikleri acaba vicdan azabı mı diye sormaktaydı. Kahretsin, neden vicdanı rahatsız olmalıydı ki? Tesadüfen annesinden bir miktar miras kalmıştı ve daha sonra da Jan'dan çok daha fazlası. Bu onun suçu muydu? Her ikisinin de hâlâ yaşıyor olmaları için neler vermezdi ki!

"Şimdi beni dinle." diye kızgınlıkla devam etti. "Annem tesadüfen mirasını bana bıraktı, büyük ebeveynimin büyük bir karton fabrikası vardı. Ve daha sonra da yine zengin ebeveyni olan kocamdan daha fazlası kaldı. Ancak bu sebep değil ki beni..."

"Sen evli miydin?"

"Ya, ne zannetmiştin! üstelik mutluydum!" dedi İsabel ısrarla ve kızgın bir biçimde kollarını yukarı kaldırdı. "Sen burada ne arıyorsun? Eşyalarımı getirdin, artık gidebilirsin! Başka bir şey daha var mı?"

"Yani,- neler soruyorsun? Tesadüfen açılış bu akşam ve yardım edecek herkese ihtiyacımız var! Seni de sayıyoruz!"

İsabe'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunda ciddi olamazsın!"

"Ama neden ki?" Nataşa danlmış gibiydi. "Böyle uzatacak mısın? Sadece şu aptal ütü hikâyesi yüzünden..."

"ütü mü?" diye bağırdı İsabel. Kendinde değildi, sesi kendisine bile yabancıydı.

"Yoksa konu temizlik mi?" diye düşünceli bir tavırla ekledi Nataşa. "O kadar da isteksiz yapmıyorsun gibi gelmişti bana." Hâlâ merdiven başında duran

temizlik kovanı ile fırçayı göstererek. "Burayı da temizledin, değil mi? Hâlâ çok mis gibi kokuyor,"

İsabel tek kelime etmeden döndü, evin kapısına gidip açtı²²Tekrar görüşmek üzere. Ya da hayır, en iyisi tekrar görüşmemek. Güle güle."

"Aman Tanrı'm, hayatının sonuna kadar bana kızgın kalamazsın!" dedi Nataşa. "Bu arada çok şey öğrendin ve gerçekten de eğlendin. Hep beraber gerçekten iyi zaman geçirdik ve güzel, keyifli akşam yemekleri. Şimdi neden bunları inkâr etmek istiyorsun?"

"İnkâr etmiyorum ki..." diyen kendi sesini şaşkınlıkla dinledi İsabel.

"İşte, görüyorsun! O zamanlar senin nerede oturduğunu bilmiyorduk, yoksa mutlaka sana söyledik! Öyleyse sorunun ne?"

"Kesinlikle ütü veya temizlik değil." diye tısladı İsabel.

"Peki ne o zaman? Mutfaktaki işler mi?"

İsabel kızardığını hissetti, ancak başka açıklamalar yapmaktan kaçındı.

Nataşa'nın yüz ifadesi parladı. "Anlıyorum! Olay şu aptal tavşan hikâyesi, doğru mu? Ama şu ana kadar duyduklarıma göre sen de yararlanmışsın. Yani tam yalan söylemiş sayılmam, değil mi?"

İsabel kızarmasının bir çeşit ateş püskürtücüsüne dönüştüğünü fark etti. Yüzü kızgınlıktan ve utançtan yanıyordu. İstemedi ağzından çıkan birkaç kelime Nataşa'nın bir adım geri gidip İsa- bel'i şaşkınlıkla incelemesine sebep oldu. "Aman, aman! Oldukça sert bunlar! Ne söylediğini az çok biliyor musun?"

"İtalyancaydı." dedi soğukça İsabel.

"Ne demezsin!" Nataşa sırtıyordu.

"Şimdi bitirdin mi?" İsabel kapıyı çarparak kapatacaktı, ancak Nataşa iri omzunu dayadı.

"Hayır, henüz bitirmemiştim! O bunları kasıtlı yapmadı!"

İsabel kapıyı tutmak istedi ancak tahta ile yağın çarpışmasını engelleyemedi.

"Galiba omzumu kırdın." dedi Nataşa. "Ama buna karşılık bir iyilikte bulunabilirsin."

İsabel inanmaz gibi bakmaktaydı. "Kahretsin, kasıtlı yapmadı derken ne demek istiyorsun?"

"Bu aralar çok fazla küfrediyor olabilir misin? Buna yatkınlığın hafızanla birlikte mi geldi?"

İsabel tam hiçbir zaman küfredmediğini söyleyecekti, ne eskiden ne de şimdi; ancak ağzından biraz önce çıkanlara karşılık bu pek inandırıcı olmayacaktı.

Nataşa boğazını temizledi. "Giulio'nun kabahatiydi."

"Evet, tabii." dedi İsabel lakayt bir biçimde. "Fabio'nun yaptığı her şey onun suçu. Örneğin Fabio'nun gerçekleri çarpıtarak hafızası olmayan bir kadının havuçlarını sıyırmasını sağlaması gibi!" Kızgınlıkla bir yumruğunu diğer elinin

avucuna vurdu. "Bunun kasıtlı olmadığını nasıl iddia edersin! Ya da bunun Giulio'nun suçu olduğunu! Bu çok saçma!"

"Bana üç dakika zaman verseydin, sana açıklayabilirdim." 222

"Üç çok fazla," Isabel saatine baktı. "Bir dakika veriyorum."

"Yani dinle bak..."

"Elli saniye. Bu süre dolduğunda çim biçme makinesini getireceğim."

"Onunla beni mıhlamak mı istiyorsun?"

"Hayır, çimleri biçmek istiyorum. Ve seni uyarıyorum, bu alet çok gürültülü çalışıyor. Kilometrelerce uzakta bile tek kelime anlaşılmıyor. Kırk saniyen kaldı."

"Peki, tamam. Her şey Nero'nun beni öldürmek istediği gün başladı..."

Fabio kendini bir otomat gibi hissediyordu. Hareket ettiğinde -ki bunu sürekli yapıyordu- sanki raylar üzerinde kayıyor gibiydi. Bacakları, iyi çalışan bir mekanizmanın parçaları gibiydi ve gözleri hep gerekli yerlerdeydi. Elleri mükemmel programlanmış kavrayıcı aletler gibi doğru malzemeleri ve pişirme araçlarını buluyordu. Talimatlar verirken ve siparişleri teyit ederken sanki sesi konuşan bir bilgisayardan geliyormuş ve kendi sesini sanki uzaktan duyuyormuş gibiydi.

Ayrıca monoton bir biçimde sürekli olarak geçen haftalardaki tüm utanç verici hareketlerini tekrarlayan kendi iç sesi her şeyi daha da kötü yapıyordu. Kendi kendine kızmaktan vazgeçmişti, zira kötü karakterini tarif etmeye yetecek derecede kötü küfür yoktu.

Ara sıra Nataşa'nın göz ucuyla kendisine acıyarak baktığını fark ediyor, bu yüzden kendisini daha da zavallı hissediyordu. En çok da odasına gidip saklanmayı istiyordu, ancak bunun biraz daha beklemesi gerekiyordu. Aylardır hazırlıklarını yaptığı bu akşam her şeye rağmen mesleki varlığının yeniden başlamasıydı. Aynı anda özel hayatında tüm zamanların en dip noktasına vurduğunu bugün kimse anlamamalıydı.

Sonuçta sadece restoranın değil, aynı zamanda mutfağın da şefiydi ve yeni Kara Koyun, gastronomi dünyasında gelecekte bir rol üstlenecekse, her şeyin yağlanmış gibi yürümesi gerekirdi.

Nataşa, şimdiden müşterilerin arasında ünlü bir restoran eleştirmenini fark ettiğine yemin etmişti.

Fabio garip bir biçimde bundan hiç etkilenmemişti. Etrafındaki aşçı yardımcılar ve servis elemanları ile geçen hafta tasarladığı ve denediği

kreasyonları hazırlıyordu; bir sürü leziz kalyan yemekleri, karmaşık ordövrlerden, kremalı çorbalardan başlayıp hayal gücünü zorlayan salatalardan ve tam *al dente* kıvamında makarna varyasyonlarından iyi kızartılmış ördeğe, balık buğulamasına, kuzu pırzolasına ve klasik panelenmiş dana etine kadar.

Nataşa, tatlıların başkomutanlığını ele almıştı. İşini her zamanki gibi soğukkanlılıkla yapıyor ve onun keskin bakışları altında şeker ile yumurta çırpın ve dondurulmuş meyve suları hazırlayan iki genç aşçıya emirler yağırdıyordu. Ara sıra önlüğünü çıkartıp küçük siyah diye adlandırılan (ancak onun sırtında büyük siyah olan) kibar elbisesiyle müşteri salonuna gidip sipariş durumlarını kontrol edip müşterilerin memnuniyetlerini ölçüyordu.

Harry, *sommelier* olarak en parlak günündeydi. Smokinle ve jöleli saçları ile genç bir Hollywood yıldızı gibi görünüyor ve şovuna gerçek bir şef garsonun burnu havada tavrını da katıyordu. üst sınıfa has aksanlı konuşma tarzıyla menüye uygun şarapları tavsiye ederken, misafirlerin ve de özellikle kadınların gözleri dudaklarına takılıp kalıyordu.

"Millet deli gibi yeni süper Toskano şarabından istiyor." diye fısıldadı Fabio'ya yanından geçerken. "Böyle devam ederse, yarın tekrar sipariş vermemiz gerekecek! İçkiler açısından işler bomba!"

Sade ve koyu renkli takımlar giymiş iki bayan servis elemanı dikkat çekmeyecek bir biçimde kenarda duruyor ve misafirlerin arzularını gözlerinden okumaya çalışıyordu. Yemek pişirme ekibi mutfakta el ele vermiş çalışıyor ve birbirini ardına yenilebilir sanat eserleri yaratıyordu. Fonda hafif bir klasik müzik, tabii ki Verdi çalışıyordu ve masaların üzerindeki kristal bardaklar ile gümüş çatal bıçak takımları, mum ışığında parlama yarışına girmiş gibiydi.

Eski çiftlik evinin itina ile hazırlanmış ambiyansı, koyu renkli tavan kirişleri ve cilalanmış yer parkeleri ile ağırbaşlı çerçeve, bu özel lezzetli yemekler gecesine çok uygundu. Ancak bu çekicilik, bu lüks, bu hafif ama keyifli atmosfer; tüm bunlar Isabel'in usta dekorasyonu olmasa olamazdı.

Fabio tüm gücüyle karşı koysa da onu düşünmekten vazgeçemiyordu. Normal olarak bunun kolay olması gerekirdi, zira oldukça çok işi vardı. Sürekli yeni kararlar ve tam buna uygun aksiyonlar gerekiyordu. Buna rağmen düşünceleri hep onun etrafında dolanıyordu. Aşçı yardımcılarının birinin elinden çorbaya katılmak üzere üstü sıyrılmış ve ufak doğranmış havuç parçalarını almak bile yetiyordu. Ya da çamaşır rafından üzerine ütüyle yapılmış kınışıklıların görüldüğü temiz bir önlük almak.

Ne zaman koordinasyona hâkim olmak için bakışlarını mutfakta gezdirse, onun burada çalışanlardan birinin arkasından çıkıp kendisine gülümsediğini zannediyordu. Ama bu her defasında servis elemanlarından biri oluyordu. Tesadüfen ikisi de sarışındı ve onu sanki Antonio Banderas'ın kendisiymiş gibi gereksiz hayranlıklarına bunaltıyorlardı. Ayrıca Janine ve Sandra olan isimleriyle de onu sinirlendiriyorlardı, tıpkı Raphaella'dan ayrıldıktan sonra ara sıra görüştüğü iki kadın gibi. Tabii bu onların suçu değildi ve servis için tecrübeli eleman arayışında birini sadece isminden dolayı reddetmek aptallık olurdu. Zaten aptalın tekiydi, yoksa hayatında ilk defa kendisi için önem taşıyan bir kadınla ilişkisini böyle berbat etmezdi. Nataşa gelip onu bu düşüncelerden çıkarttı. "Şefin misafirlerin yanına gitme zamanı geldi."

Mutfağın uzun tarafındaki duvarda asılı olan saate baktı. Şimdiye kadar zamana hiç dikkat etmemişti, ama akşam gerçekten ilerlemişti. Normalde mutfak şefi, en az bir defa misafirlere görünür ve kısaca onlarla sohbet ederdi. Tavsiyeleri ve övgüleri kabul eder, biraz hava atardı. Lüks mutfak ve seçkin gastronomi dünyasının âdetlerindendi bu sonuçta.

Normal olarak bu görevden pek kaçmazdı, ama bugün canı bunu hiç mi hiç istemiyordu. Sanki herkes onun nasıl bir aptal ve hilebaz olduğunu fark ediyor şeklinde güçlü bir duyguya sahipti. Misafirlerin arasındaki birkaç kişi bunu zaten biliyordu.

Özellikle bu Doktor "çok bilmiş" Mozart ile beyaz saçlı Hubertus Redford Frost. Yediklerini hazmetmek için hâlâ espresso içmekteydiler. Her iki masanın siparişleri de tam tamına aklıdaydı. Keşke kuzuyu ve levrek filetosunu yerken boğulsalar ve kahve kremalı tatlıyı da yutarken zorlanmış olsalardı! Ama muhtemelen hepsini diğer misafirler gibi harika bulmuşlardı, yoksa hâlâ burada oturup varlıklarıyla kendisini sinir etmezlerdi.

Ayrıca tabii şeytan üçlüsü de gelmişti. Hiçbir şey Giulio, Raphaela ve Nero'yu bugün buraya gelmekten alıkoyamamıştı. Harry bu felaket haberini getirince Fabio'nun tepesi atmıştı. Oturma odasına gidip Napoli'deki, Giulio'nun annesi olan teyzesine telefon etti ve muhtemelen oğlunu hapishaneye göndereceği için özür diledi.

"üzün süredir bundan kaçınmaya çalışıyorum, Amalia teyze." dedi. Wie benim için çok önemli. Ancak gittikçe daha kötü davranıyor. Personelimi vurmakla tehdit etti ve korkarım bunu yapacak. Buna dayanamam, ben iyi bir işverenim. Hatta beni bile vurabilir. Bu da annemi çok üzecektir."

"Vurmak mı? O zaman dinle sana bir şey anlatayım oğlum..."

Neyse. Görüşmeden sonra kendisini daha iyi hissetmişti, ama keyfi tamamen olumluya dönecek kadar da değil.

Hatta Raphaela birdenbire ortaya çıktığında, keyfi tamamen kaçtı. Kız sanki arada kısa bir süre dışarıya çıkmış ve şimdi gelip görev yerini alıyormuş gibi mutfaka geldi.

Fabio bağırma isteğini engelledi ve kendi kendine bir zamanlar onda ne bulduğunu sordu. Hımm, sırtındaki bu dar erguvan rengi elbise, parlak siyah saçlar ve nemli davetkâr gözler... Hayır, hepsi geçmişte kalmıştı ve ayrıca bu kız onun için bir tık fazla deliydi, Neredeyse Giulio kadar deli.

"Burada ne arıyorsun?" diye canı sıkın sordu.

"Ne yapalım, peygamber dağa gelmezse... Sana bugün yine ne kadar muhteşem yemekler yaptığını söylemek istedim!"

"Ne yemiştin, balık mı dana mı?"

"Levrek." dedi şımarıkça. "Sanki bilmiyormuşsun gibi yapma! Her zaman bütün masaların siparişlerini aklında tuttuğunu biliyorum! Bu noktada hafızan mükemmeldir. Başka şeyleri çabucak unutsan bile. Örneğin biz ikimiz..."

Fabio alnını kırııştırarak etrafa bakındı, neyse ki mutfak personeli çok yoğun olduğundan Raphaela'nın ufak dokundurmalarını fark etmemişti.

"Raphaela, Giulio'nun yanına dönmelisin. Ne kadar çabuk çileden çıktığını biliyorsun ve bu akşam buna hiç gerek yok."

"İkimiz de sonradan bunu kendisinin yaptığını söyleyip böbürlenmiş olsa bile, onun ateşe vermediğini biliyoruz."

Fabio sinirle gözlerini döndürdü. Tabii ki sebebin restoran2mutfağındaki bir kablo yanığının olduğunu biliyordu, zaten bu tür hasarları araştırmaktan başka işleri olmayan sigorta bilirkişileri de bu sonuca varmıştı. Ateşe verme olsaydı, sigorta bir kuruş bile vermezdi.

"Bunu söylemek istememiştim." dedi Fabio. "Kıskançlıktan delirmesinin senin çok hoşuna gittiğini ve sonunda kendini kaybetmesine ramak kaldığını kastetmiştim. Ama bilmelisin ki..."

"Gerçekten bunu bir kere görmek isterdim." dedi. Burun kanatlan hafifçe şişti ve gözlerinde heyecanlı pırıltılar oluştu. "Bir biçimde... Heyecan veriyor, özellikle tabanca. Nero'nun da bir tabancası olması. Bu ikisinin yanındayken insan kendisini çok güçlü hissediyor. Aynı zamanda da teslim olmuş gibi..."

Fabio istemeden sızradı. Raphaela'nın kendisine kırbacı ve kelepçeleri teklif ettiği gün geldi aklına. Belki de bu deneyi cesurca kabullenebilirdi, ancak Nataşa ile Harry'nin de bunu seyretmeleri fikri fazla gelmişti. Giulio ile Nero, muhtemelen bu tür garip işlerde daha az çekingendiler. Hiç olmazsa şimdi bu mafya adamlarında ne bulduğunu anlamıştı.

Tam bugün Giulio'nun annesinden Öğrendiği sırn anlatsa mı diye düşünürken, dikkatini mutfak kapısındaki bir kargaşa çekti.

Harry mıhlanmış gibi durdu ve bir tepsiyi düşürdü -iyi ki üzerinde bardak yoktu- ve Sandra (veya Janine, bu ikisi pek ayırt edilemiyordu) tiz bir sesle bağırdı. Kararlı bir ifade ve elinde tuttuğu tabanca ile kapıda duran Giulio'dan gözlerini ayıramayan Nataşa, şaşkınlıkla önündeki engele çarptı. Giulio'nun gözleri çakmak çakmak çevreye bakmıyordu. Raphaelayı gördüğünde, yüzünde canice bir ifade belirdi.

"Bu kadarı fazla!" diye tısladı. "Önce şu bisiklet olayı! Sonra büyükannenin mirası! Ve sonra bir de nişanlandığın yalanı! Sadece rahatça benim nişanlıma tekrar yaşayabilmek için uydurduğun yalan! Ve bugün benim paramla yaptığın bu yeni dükkânla hava atman! Artık kesinlikle yetti!"

"Bana da yetti çoktan!" diye homurdandı Fabio.

"Artık paramı istiyorum!"

"Gerçekten ateş edecek misin?" diye sordu Raphaela. Dudaklarını ıslattı ve Giulio'ya gülümsedi. "Sen çok... Harikasin!" Sonra acele ekledi: "Ama onu gerçekten öldürmek zorunda değilsin, biliyorsun. Ömür boyu hapiste yatacak biriyle evli olmak iyi bir fikir değil."

Giulio dişlerini gıcırdatıp kendine gelmeye çalışır gibiydi. "Merak etme, bununla ellerimi kirlletmem." Başını yana çevirdi ve tam da o anda emir almışçasına kapıda Nero belirdi. "Personelim ne güne duruyor."

"Orada, ön tarafta." diyen soğuk bir ses geldi koridordan.

Fabio başını dikti. Isabel! Buradaydı!

Ve o anda da görüş açısına girdi. Kendisinin ağzının açıldığını fark etti, aynı dün onu piyano çalarken gördüğünde olduğu gibi. Sırtında krem renginde ipekten derin dekoltesi, beline iyice oturan, etek uçları çan gibi dalgalanan bir elbise ve ayağında açık renkli, sanki cildinin üzerine çizilmiş gibi duran yüksek

topuklu sandaletler vardı. Saçları her zamankinden çok daha fazla parlamakta ve yumuşak kıvrımlardan oluşan parlak bir çağlayan gibiydi.

"Kuaföre **gitmiş** olmalı." diye geçti aklından. Ve de mücevherleri... Kulaklarında ve boynunda öyle parlıyorlardı ki!

Ama gözlerindeki pan İtinin, diğer suni eklentileri kat kat aştığını hemen fark etmişti.

"Beyler, size bahsettiğim adam burada." dedi belli ki onunla birlikte gelmiş kişilere.

Fabio gözlerine inanamadı; hiç yoktan iki adam ortaya çıkıp boş yere tabancasını saklamaya çalışan Giulio'nun üzerine atladı. Adamlardan biri Giulio'nun kolunu kemiğinden ses çıkana döndürürken, diğeri arkasından boynuna yapıştı ve ona kırıdamamasını emretti.

"Bu bir yanlış anlama." diye vızıldadı Giulio. "Tabanca gerçek değil!"

"Olamaz." dedi Raphaela. "Ona inanmayın."

"Ama gerçek bu!" bağırdı Giulio.

Raphaela ona inanmaz gibi baktı. "Eğer bu doğruysa, oldukça kötü bir durum. Bu seninle evlenmemem için önemli bir sebep."

"Ama ben seni seviyorum!" bağırdı Giulio.

"Gerçek olmayan bir tabancayla mı? Gülünç olma!"

"Adamın hakkı var." dedi Giulio'nun elinden tabancayı alan ve galiba cinayet masasından sivil bir polis olan kişi. "Karnaval fabrikasyonu gibi bir şey. Korkutmak için bile ateşlenemez."

"Olsun." dedi meslektaşları etkilenmeksizin. "Karnaval tabancasıyla yapılan koruma parası şantajı gerçek tabanca ile yapılanla aynı cezaya tabidir."

"Şantaj değildi!" diye bağırdı Giulio. Acıyan kolunu ovuştururken gözlerinden ateş saçarak çevresine bakmıyordu. Memurlardan biri kelepçeleri takıp onu yerden kaldırdı. "Bana borcu var!"

"Hep aynı şeyi söylerler!" dedi memur.

"Arka kapıdan çıkın." tavsiyesinde bulundu Isabel. "Orada suç ortağını da yakalayabilirsiniz." Pencereden park yerini gösteriyordu. "Şu gelincik suratlı tip, oradaki çalıntı arabaya binen. Onun da tabancası var."

"Merak etmeyin onu hemen yakalarız, araba dikkat çeken bir marka."

"Araba çalıntı değil!" diye protesto etti Giulio. "O benim arabam! Ben namuslu bir araba tüccarıyım, düzgün kayıtlarım var ve Mero Foscarini de benim özel asistanım. Benim yanımda ticari temsilcim olarak çalışıyor, bunları ne zaman isterseniz inceleyebilirsiniz!"

"Ticari temsilci mi?" diye sordu Raphaela gücenmiş bir tavrıyla. "İnşallah en azından onun tabancası gerçektir!" Memurların Giulio'yu arka kapıdan park yerindeki kendi arabalarına doğru çekiştirerek götürmelerini seyretti.

"Hepiniz nasıl korkakmışsınız!" diye şikâyeteye başladı Raphaela, Fabio'ya. "Neymiş Camorra ve Rus mafyası, vesaire!" Kaşlarını kaldırdı ve etrafa bakındı.

"Hımm, ama her şeye rağmen gerçekten güzel bir restoranın var, bunu çok... Heyecan verici buluyorum."

"İnşallah bizi istenmeyen ve sinir bozucu ziyaretlerinizde sürekli rahatsız edecek kadar heyecan verici değildir." dedi İsa-bel, Fabio'nun yanına gitti ve elini tuttu. Fabio ona hayretle bakarken, devam etti: "Nişanlımın sürekli olarak ısrarcı eski sevgiliyle uğraşacak vakti yok."

"Nişanlı mı?" diye şüpheyle sordu Raphaela. "Bir şeyler mi kaçırdım?"

"Öyle görünüyor." dedi İsa-bel. "Bir birbirimizi seviyoruz bir kere. Bazen yalanlar gerçeğe dönüşür. O zaman bütün sorular gereksiz olur."

"Ne kadar güzel!" dedi Raphaela bozularak. Omuz silkip gitmek üzere döndü.

Fabio, İsa-bel sevimli bir gülümsemeyle yukarıya kendisine bakarken, hayretler içinde yutkundu. Ancak hemen o anda İsa-bel'in yüzündeki pırıltı söndü ve sanki yanmış gibi elini elinden çekti. İfade-siz bir yüzle bir adım yana çekilip Raphaela'nın çenesi yukarıda vakur bir tavırla uzaklaşmasını seyretti.

"Bunlardan kurtulduk." dedi Nataşa. "Hey, ödemeyi unutmuş olabilirler mi? Böylece ilk dolandırıcılığımızı yaşamış olduk! Hem de daha açılış akşamında!"

"Ammma hareketli bir gün!" dedi Harry. "İyi şöhretimizin daha oluşmadan yıkıldığını fark eden oldu mu?"

"Ben fark ettim." diye vızıldadı Sandra veya Janine. "Galiba müthiş ishal oluyorum! Buralarda şantajcıların dolaştığını söyleyen olmamıştı!"

"Kuzenimin akli tam yerinde değil, ama şu ana kadar kimseye bir şey yapmadı." dedi Fabio.

Nataşa şüpheyle kaşlarını kaldırdı. "Öyleyse neden sürekli bizi öldürecekmiş hissine kapılmamıza izin verdin?"

"Bunun bir şov olduğunu bilmediğim için. Annesi bugün anlattı. Kesinlikle zararsız olduğunu söyledi. Sadece kuzenlerinden ikisi Camorra'nın büyüklerinden olduğu için kendini büyük göstermek zorunda hissediyormuş." Ellerini kaldırdı. "Ben değil. Ben dürüst kuzenler grubundayım. Giulio gibi. Ancak ben onun kadar deli değilim. En fazla, biraz salağım. Aileyle daha fazla ilişkim olmalıydı, o zaman konuyu da daha iyi bilirdim,"

"Aileyle olan ilişkin zaten yeterince fazlaydı." diye karşı çıktı Harry.

Fabio artık dinlemiyordu, zira İsa-bel o anda gitmek üzere hareketlenmişti. Hemen yolunu kesti. "Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Gidiyorum."

"Nereye?"

"Eve."

"Orada canın çok sıkılır."

"Buna sen karar veremezsin."

"Burada bir görevin olurdu."

"Cı-tü-cü kadın olarak mı?"

"İsabel... Bir piyano da alabilirdim! Barda çalabilirsin!"

"Unut gitsin!" Etrafından dolandı ve hızla uzaklaştı.

22 g

Fabio durdu ve arkasından baktı.

"Bir piyano..." dedi Harry kaygıyla. "Babalık, böyle bir durumda pek de iyi bir öneri değildi bu!"

İsabel koridordon geçerken çoktan beri olmadığı kadar kızgındı. Bu ayakkabılarla pek hızlı yol alamıyordu. En yeni ve en güzel Manolo Blahnik marka ayakkabılarını giymekten alıkoya- mamıştı kendini, üç ay önce Paris'ten satın aldığı Yves Saint Laurent marka elbisesinin altına. Sadece şu keçi Raphaela'ya göstermek için. Ve de diğer herkese.

Bakırı, beri yine buradayım! Artık pestonun nasıl yapıldığını bilmeyen, hatta sebze ayıklamaya bile yaramayan şu safküçük mutfak perisi olarak değil! Ve de yanlışlıkla nişanlı olduklarını zannettiğinden dolayı şefin kendisini mutfak tezgahının üzerinde tatmasına izin ueren de değil!

Kahretsin, neden buraya gelmişti ki? Neden kendisine hâlâ bunu yapıyordu? Nataşa'nın ona anlattığı şu Camorra katili masalı öğleden sonra düşündüğünde oldukça tehditkâr gelmişti, ancak biraz önce her şey birdenbire düzelmişti.

Kendini iki kat aptal hissediyordu. Sadece polisi harekete geçirebilmek için neredeyse takla attığından değil, bir de üstelik kendisinin de buraya gelmesi ve -aslında sadece bir varsayım olan- tehlikenin geçtiğini görmesi gerekiyordu sanki. Bir de üstelik birinci sınıf bir akşam partisine gider gibi giyinmişti.

Neyse, doğruyu söylemek gerekirse aslında birinci sınıf bir akşam partisiydi zaten. Herkesin müthiş etkilendiği fark edilmeyecek gibi değildi. Müşterilerin olduğu bölümde kapıda durup içeriye doğru baktığında bunu görmüştü. Sadece kısaca ve sadece profesyonel ilgisinden dolayı bakmıştı. İnsanlar içinde oturup yemek yerken dekorasyonunun nasıl göründüğünü bilmek istemişti.

Görüntüden çok memnun kalıp resmen vurulmuştu. Duvar apliklerinden parlayan ışık, beyaz kumaş masa örtülerinin üzerindeki pırlıtlı kristaller, hafifçe parlayan koyu renkli tahta yer döşemesi, harika antika mobilyalar... Ve hepsinin üstünde uçuşan coşkulu Verdi müziği ve espresso ile şarabın nefis kokusu...

Arkasından gelen biri dirseğinden tutup onu öne doğru ittiğinde şaşırdı. Fabio onu salonun ortasına çekti ve sonra durdu. Kendisini kurtarmaya çalıştı, ancak Fabio çok sıkı tutmaktaydı.

Anında tüm müşterilerin dikkatini çekmişlerdi. Takdir dolu sözler duyulmaya başladı.

"Ah, şef geldi!"

"Sonunda göründü!"

"Yanındaki genç bayan da kim acaba?"

229

İsabel kendisine bakan sayısız gözün ortasında rahatsız olup uzaklaşmaya çalıştı, ama Fabio onu bırakmaya niyetli değildi. Tam tersine kolunu omzuna doladı.

"İyi akşamlar, bayanlar ve baylar! Şimdi hepiniz yemeğinizi bitirdiğinize göre, yeni Kara Koyun'a hoş geldiniz, diyebilirim. Tok karına bazı hataların daha kolay affedildiği söylenir."

Gülüşmeler ve oradan buradan bazı güzel sözler yükseldi.

"Hata ne demek?" dedi biri. "Her şey birinci sınıfta, aynı eski yerinizde olduğu gibi, senyör!"

"Hatta daha bile iyi!" diye seslendi bir kadın. "Burası harika olmuş! Bu atmosfer! Eşsiz!"

"Dahice yemek yapıyorsunuz!"

"Şu içi doldurulmuş zeytinlerin tarifini alabilir miyiz, yoksa bir sır mı?"

Fabio derin bir nefes aldı ve İsabel onun gerilip titrediğini fark edip şaşırdı. Biraz önce de nasıl heyecanlandığını fark etmiş olmalıydı, çünkü onu tanıdığından beri İtalyan aksanı normale göre daha fazla duyulmaktaydı. Tutuşu gevşemişti, İsabel kendisini kurtarıp kaçabilirdi, ancak ayakları yere yapışmış gibiydi. Şimdi oradan kaçarsa gülünç duruma düşeceğini düşündü, özellikle de Doktor Mozart ve Hubertus Frost buradayken. Bu ikisi kendilerine en azından "İyi akşamlar!" demesini beklerlerdi. Böylece orada kalakalmasına bir sebep uydurduğu için çok hafiflemişti. Bunun Fabio ile bir ilgisi yoktu. Hiçbir biçimde!

"Bayanlar ve baylar, iltifatlarınız için teşekkür ederim ve hepinizin yemekleri beğenmiş olmasına çok sevindim!" Aksanı daha da çok duyulmaktaydı ve İsabel gerginliğinin arttığını hissediyordu.

"Bu restoranın bugün açılabilmesi sadece benim çabamla olmadı. Özellikle de biraz önce bahsettiğiniz atmosfer. Bunu, yanımdaki bu harika kadına borçluyum. İsmi İsabel ve aslında restoran işi onun hiç konusu değil. Buna rağmen haftalar boyunca tüm enerjisini bu dükkâna harcadı."

İnsanlar alkışlayıp güldüler.

"İyi yapmış!"

"Buna değmiş gerçekten!"

"Böyle bir asistanı nereden bulabileceğimizi bize de söyleyin!"

Fabio kolunu İsabel'in omuzuna attı. "Asistan? Hayır, asistan değil. O... O, benim sevdiğim kadın."

Fabio onu tutmamış olsaydı, İsa bel yere düşebilirdi.

"Aman Tann'm" diye kekeledi. "Bu bir... Bu bir..."

"Kahrolası gerçek." dedi Fabio, sadece onun duyabileceği kadar hafif bir sesle. "Benimle kal, yoksa Napoli'ye gider, kendime bir tekne alır ve balıkçılık yapanm."

İsabel başını kaldırıp ona baktı ve yüzünün sulu görüntüsünü garipsedi. Ancak gözyaşları dekoltesine damladığında kendisinin ağlamaya başladığını anladı. Ve neredeyse işitilmeyecek bir biçimde kendi kendine küfrettiğini de Fabio sözünü kesmese fark etmeyecekti.

"Prenses..." dedi yumuşacık bir sesle onu herkesin içinde kollarına alırken. "Kahrolası bir aptal olduğumu biliyorum... Üstelik salak bir maço ve de beyinsiz, pis herifin teki. Ve de tabii ki bir Pazartesi erkeği. Ama bent tüm bunlara rağmen şimdi öpebilir misin?"

İsabel'in ikinci bir teklife ihtiyacı yoktu, içi sevgiyle dolu öptü onu -kuaföre gitmiş, en iyi ayakkabılarını ve en güzel elbisesini giymiş olmasının verdiği memnuniyet duygusuyla. Birini etkilemek istediğinden değil, gerçekten değil. Ama bir kadının kendi "mutlu son'unu yaşarken, çok güzel görünmesinin bir zararı da yoktu.

Bu tarifler sadece **Pazartesi Erkeği** için değildir... İtalyan tariflerinden **ufak** bir demet

***Prataioli marinati su radicchio* (Turp üzerine marine edilmiş mantar)**

Aperitif (Hafif ama leziz!)

4 kişilik malzeme

- 500 gr mantar
- ladet turp
- 3 yemek kaşığı zeytinyağı
- Vz kahve kaşığı tuz
- 1 kahve kaşığı esmer şeker
- 50 ml balzamik sirke
- 1 yemek kaşığı kıyılmış biberiye
- 2 diş sarımsak
- Karabiber

Hazırlanışı:

Mantarlar temizlenir ve yaprak yaprak kesilir. Yağ ısıtılır, içine atılan mantarlar hafif **öldürülür**, üzerine tuz ve şeker serpilir. Dövülmüş sarımsak eklenir. Mantarlar parlak kahverengi olana kadar çevirerek kızartılır. Sirke ilavesiyle beş dakika hafif ateşte pişirilir, tuz ve karabiber ile tatlandırılıp soğumaya bırakılır. İlyınca salata tabaklarına yerleştirilmiş yıkanmış ve suyu süzülmüş turp yaprakları üzerine alınır. Sıcak *ciabatta* (pide) veya taze *bruschetta* (kızartılmış sarımsaklı ekmek) ile servis yapılır.

***Bruschetta* (Kızartılmış sarımsaklı ekmek)**

Aperitif (Salataran, çorbanın yanında sunulur ve aralarda da iyi gider.)

4 kişilik malzeme

- 4 dilim ekmek (Beyaz ekmek veya köy ekmeği)
- 4 diş sarımsak
- 8 yemek kaşığı hakiki zeytinyağı
- Tuz, karabiber

Hazırlanışı:

Dört dilim ekmek ikiye bölünür ve kızartılır (Fırında da olabilir.). Sonra soyulmuş ve ortadan ikiye kesilmiş sarımsaklar üzerine sürülür, her dilim bir yemek kaşığı zeytinyağı ile ıslatılır. Tuz ve biber dökülür.

Varyasyon:

Her ekmek dilimi için bir domates sıcak suda bekletilir, kabukları soyulur, ufak küpler hâlinde doğranıp ekmeğin üzerine yayılır, tuz ve biber sonra serpilir.

Prugne oalligiane (Kuru Erik)**4 kişilik malzeme**

- 16 adet kuru erik
- 1 büyük bardak beyaz şarap
- 16 soyulmuş badem
- 16 dilim jambon

Hazırlanışı:

Yıkamış erikler biraz su ile kanşınmış beyaz şarap içinde bekletilir. Süzülüp çekirdekleri çıkartılır ve her birine bir badem yerleştirilir. Birer dilim jambona sarılıp kürdanla tutturulur. Isıya dayanıldı bir kaba konup üzerlerine birkaç yemek kaşığı beyaz şarap dökülür.

Önceden ısıtılmış 220°'de (fanlı fırında 200°) on beş dakika pişirilir. Pişirme süresinin ortasında bir kere ters yüz edilir. Sıcak veya soğuk servis yapılır.

Fesleğen Peslolu Spagetti* Aperitif (Sade ve klasik)*4 kişilik malzeme**

- 500 gr spaghetti (ince çubuk makarna)
- 1 demet taze fesleğen
- 4 diş sarımsak
- 1 tutam tuz
- 2 yemek kaşığı dolmalık fıstık
- 6 yemek kaşığı rendelenmiş parmesan (veya kaşar) peyniri
- 125 gr hakiki zeytinyağı

Hazırlanışı:

Pesto yapımı için fesleğen yıkanır, yaprakları koparılır. Sarımsak soyulur ve dövülür, ikisi birlikte dolmalık fıstık ile ezilir, rendelenmiş!3parmesan ve yağ eklenir ve koyu kıvamlı bir sos elde edilene kadar kanştırılır. Bu arada spagetti tuz atılmış bol suda *al dente* haşlanıp tabaklara paylaştırılır, üzerine pesto dökülüp sıcak servis yapılır.

Not: *Pesto* rahatlıkla büyük miktarlarda hazırlanıp cam kavanozda ağzı kapalı olarak uzun süre dayanabilir. Fazla yapıldığında havan yerine mutfak cihazları (mikser, püre yapma çubuğu, robot v.s.) kullanılabilir.

***Perine ail'arrabiata* (ihtirashlı perme makarnası)**

İlk veya ana yemek olabilir.

(Dikkat, acı!)

4 kişilik malzeme

- 500 gr Penne makama (Arzuya göre spagetti de olabilir.)
- 100 gr rendelenmiş keçi peyniri
- 1 adet soğan
- 3 diş sarımsak
- 2 küçük taze kırmızı acı biber
- 2 yemek kaşığı tereyağı
- 400 gr soyulmuş domates (konservesi)
- Biraz tuz
- Biraz karabiber
- 1 ufak paket kurutulmuş İtalyan bitkileri
- 1 yemek kaşığı hakiki zeytinyağı

Hazırlanışı:

Soğan ve sarımsak soyulur, ufak ufak doğranır. Acı kırmızıbiberler yıkanıp kurutulur. Boylamasına yarıya kesilip tohumları çıkarılır ve ufak ufak doğranır, Tereyağı bir tencerede köpürene kadar ısıtılır, doğranmış soğan, sarımsak ve biber eklenir ve sürekli karıştırarak kızartılır. Domateslerin suyu süzülür, ezilir (Gerekirse sert kısımları önceden ayrılır.) ve tenceredeki soğan kanşımına eklenir. Orta ısıda on dakika kadar pişirilip tuz ve karabiber eklenir. Bu sırada makarnalar tuzlu bol suda tarifine göre, on dakika kadar *al dante* pişirilir. Keçi peyniri, ince ince rendelenir. Haşlanmış makarnalar süzülür ve yağ ile karıştırılır. Büyükçe bir kâseye sıkıştırmadan yerleştirilir, sos ile karıştırılır. Dört tabağa paylaştırılıp üzerine keçi peyniri serpilir.

Not:

Penne ana yemek olarak yapılacaksa, miktarlar üçte bir oranında arttırılır ve yarım halka sucuk ufak doğranarak soğan karışımına domateslerden önce eklenir. Sonra yine hepsi beraber on dakika pişirilir. Yanında karışık salata iyi gider.

Taze acı kırmızıbiber yerine kurusu da kullanılabilir. O zaman ufak bir miktar yeter (baş parmağın tırnağı kadar bir parça tümünün oldukça acı olmasını sağlar!).

Önemli:

Biber doğrandıktan sonra eller iyice yıkanmalı, kesinlikle gözlere değdirilmemelidir. Daha da iyisi, biberler tek kullanımlık eldivenlerle tutulmalı.

Cosiolette d'agnello alla calabrese (Calabria usulü kuzu pirzola)

Ana yemek (Basit, klasik ama güzel!)

4 kişilik malzeme

- 750 gr kuzu pirzolası
- 1 adet soğan
- 2 adet dolmalık biber
- 1 demet ufak yapraklı maydanoz
- Zeytinyağı
- 500 gr olgun domates
- 100 gr yeşil zeytin
- Tuz
- Karabiber

Hazırlanışı:

Pirzolar kızgın yağda kızartılır. İkinci bir tavada kıyılmış soğanlar, kabuğu soyulmuş ve dilimlenmiş domatesler, temizlenmiş ve şeritler hâlinde doğranmış dolmalık biberler, bütün zeytinler, maydanoz ile birlikte pişirilir, tuzlanır ve on dakika kadar suyu çektirilir.

Sıcak pirzoların üzerine dökülür. Tuz ve karabiber ile tatlandırılır. *Ciabatta* ekmeği (pide) ile servis yapılır.

Brasato alla milanese (Milano usulü et yemeği)

Ana yemek (Aile toplantıları için ağır, lezzetli bir yemek.)

6 kişilik malzeme

- 1 kg sığır eti (göğüs kısmından)
- 1 demet kereviz sapı
- 1 adet küçük şalgam
- 1 adet havuç
- 1 orta boy parça domates konservesi
- V. kg kadar et suyu (Hazır et suyu tableti de olabilir.)
- 3 yemek kaşığı zeytinyağı
- 50 gr tereyağı
- 1 adet soğan
- 2 diş sarımsak
- 2 adet karanfil
- Tuz
- Karabiber
- Hint cevizi (muskat) rendesi

Hazırlanışı:

Sap kereviz, şalgam ve havuç küçük küçük, soğanlar küp şeklinde doğranır, sarımsaklar ince dilimlenir.

Ete eşit aralıklarla çentikler atılıp bu çentiklere sarımsak dilimleri yerleştirilir. Bir tavada zeytinyağı ısıtılıp tereyağı içinde eritilir. Etin her tarafı çevire çevire iyice kızartılır. (Jfak doğranmış sebzeler eklenip birlikte kızartmaya devam edilir. Tuz, karabiber, karanfiller eklenir. Üzerine domatesler eklenir.

Et suyu azar azar eklenir, kızartılmış et üstü kapalı olarak iki buçuk saat kadar hafif/orta ateşte pişirilir.

Servis için etin sosu süzgece bastırarak geçirilir, tuz, karabiber ve biraz muskat rendesi ile tatlandırılır.

Yanında *gnocchi* (patates makarnası) iyi gider.

Scaloppine al limone (Limon soslu dana şinitel)

Ana yemek (Davet için gösterişli bir yemek)

4 kişilik malzeme

- 4 ince dana şinitel,
- 2 İlaçlanmamış limon,
- 6 yemek kaşığı zeytinyağı
- 1 yemek kaşığı soğuk tereyağı
- Tuz
- Beyaz (Kara)biber

Hazırlanışı:

Her şinitel iki eşit parçaya bölünür, bir limonun kabuğu rendelenir ve suyu sıkılır. Limon kabukları ve suyu dört yemek kaşığı zeytinyağı ile karıştırılır, biber serpilir.

Şiniteller bu sos ile marine edilir ve üstü kapalı olarak buzdolabında bir saat kadar bekletilir. Arada bir defa ters yüz edilir.

Bir tavada iki yemek kaşığı zeytinyağı ısıtılır. Şiniteller sostan çıkartılıp iyice süzdürülür (Marine sosu saklanır!).

Şiniteller kızgın yağda her iki tarafından ikişer dakika kadar kızartılır. Tavadan çıkartılıp üstü kapalı olarak kenara bırakılır.

Marine sosu tavaya dökülür. Diğer limon sıkılıp suyu eklenir ve bir taşım kaynatılır. Bir yemek kaşığı soğuk tereyağı sosun içine karıştırılır ve erimesi sağlanır, tuz ve biber eklenir.

Şiniteller sosun içine alınır, biraz ısıtılır.

Isıtılmış tabaklara alınıp üzerine sos dökülür, isteğe göre ince limon dilimleri ve biraz limon otu veya roka ile süslenir. Sıcak pide veya yufka ekmeği ile servis yapılır.

***Brutti ma buoni* (Çirkin ama iyi!)**

(Espressonun yanında yenmek üzere beze)

6 kişilik malzeme

- 250 gr kıyılmış fındık
- 200 gr çekilmiş badem
- 200 gr kıyılmış badem
- 500 gr pudra şekeri
- 2 paket vanilya

- 4 damla acıbademyağı
- 1 kahve kaşığı tarçın
- 1 yemek kaşığı kakao
- 7 yumurtanın beyazı

237

Hazırlanışı:

Yumurta beyazları kar hâline gelene kadar çırpılır, peş peşe ve yavaş yavaş çekilmiş ve kıyılmış bademler, pudra şekeri, vanilya, acıbademyağı, tarçın, kakao eklenir. Karışım metal bir kâseye alınır ve tahta bir kaşıkla iyice karıştırılır. Benmari usulü (içi su dolu bir tepsiye oturtularak) düşük ısıda ve sürekli karıştırılarak on-on beş dakika kadar ısıtılır. Kâse sudan çıkartılır, karışım soğuyana kadar karıştırılır. Çekilmiş fındıklar eklenip karıştırılır.

Fırının tepsisine yağlı kâğıt serilir, iki kahve kaşığı ile karışımdan parçalar alınarak, kâğıdın üzerine bırakılır. Önceden ısıtılmış fırında 170°'de (turbo fırında 150°'de) yirmi dakika pişirilir.

Vanilyalı dondurma üzerine Zabaione Tatlı

(Sıcak-soğuk enfes bir lezzet!)

4 kişilik malzeme

- 4 yumurta sarısı
- 50 gr şeker
- 100 ml Marsala (Sicilya likörü)
- 4 top Bourbonlu ve vanilyalı dondurma

Hazırlanışı:

Dört tatlı kâsesinin her birine birer top vanilyalı dondurma konulur.

Yumurta sarıları ve şeker benmari usulü krema hâline gelene kadar çırpılır, likör eklenir, sabırla koyu bir karışım elde edilene kadar karıştırılır. Dondurmaların üzerine bölüştürülüp hemen servis edilir.

Not:

Su daima kaynama noktasının hemen altında tutulmalıdır, yoksa karışım kesilir. Kanştırma işi en çabuk elektrikli mikser ile yapılır. Marsala yerine tatlı bir likör de kullanılabilir, örneğin *Cointreau*.

Malzemelerin iki katıyla kullanılması tavsiye edilir, zira çoğunlukla hemen ikinci porsiyon isteği gelir.